

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 1

- Σοφ. Σολ. 1,1 Ἀγαπήσατε δικαιοσύνην, οἱ κρίνοντες τὴν γῆν,
φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι, καὶ ἐν
ἀπλότητι καρδίας ζητήσατε αὐτόν·
- Σοφ. Σολ. 1,1 Σεις οἱ ἄρχοντες καὶ κριταὶ τῶν λαῶν τῆς γῆς αγαπήσατε
τὴν δικαιοσύνην, ὑπὸ τὴν στενὴν καὶ τὴν ευρείαν σημασίαν
τῆς λέξεως. Σκεφθῆτε ορθὰ περὶ τοῦ Κυρίου, με εὐλικρινή
καὶ αγαθὴν διάθεσιν· με ἀπλότητα καὶ ἀδολον καρδίαν
αναζητήσατε αὐτόν.
- Σοφ. Σολ. 1,2 ὅτι εὐρίσκεται τοῖς μὴ πειράζουσιν αὐτόν, ἐμφανίζεται
δὲ τοῖς μὴ ἀπιστοῦσιν αὐτῷ.
- Σοφ. Σολ. 1,2 Διότι ὁ Κύριος εὐρίσκεται ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ δὲν
ἀνθίστανται στὸ θέλημά του. Εμφανίζεται εἰς ἐκείνους, οἱ
οποῖοι δὲν ἀπιστοῦν πρὸς αὐτόν.
- Σοφ. Σολ. 1,3 σκολιοὶ γὰρ λογισμοὶ χωρίζουσιν ἀπὸ Θεοῦ,
δοκιμαζομένη τε ἡ δύναμις ἐλέγχει τοὺς ἄφρονες.
- Σοφ. Σολ. 1,3 Διότι τὰ διεστραμμένα φρονήματα καὶ συναισθήματα τῆς
καρδίας χωρίζουν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ
καταφρονουμένη θεία δύναμις τιμωρεῖ στὸν
κατάλληλον καιρὸν τοὺς ἄφρονες καταφρονητὰς τῆς.
- Σοφ. Σολ. 1,4 ὅτι εἰς κακότεχνον ψυχὴν οὐκ εἰσελεύσεται σοφία, οὐδὲ
κατοικήσει ἐν σώματι κατάχρεω ἁμαρτίας·
- Σοφ. Σολ. 1,4 Εἰς κακότετροπον ψυχὴν, ποὺ μηχανεῦεται πάντοτε τὸ
πονηρόν, δὲν θὰ εἰσέλθῃ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς σῶμα
καταχρεωμένον με τὰς πολλὰς ἁμαρτίας δὲν θὰ κατοικήσῃ
ἡ θεία σοφία.
- Σοφ. Σολ. 1,5 ἅγιον γὰρ πνεῦμα παιδείας φεύξεται δόλον καὶ
ἀπαναστήσεται ἀπὸ λογισμῶν ἀσυνέτων καὶ

ἐλεγχθήσεται ἐπελθούσης ἀδικίας.

Σοφ. Σολ. 1,5

Διότι το Άγιον Πνεύμα, το οποίον παιδαγωγεί και μορφώνει τους ανθρώπους, αποφεύγει τας δολίας ψυχάς, φεύγει και ίσταται μακράν από ασυνέτους ανθρώπους, που σκέπτονται το πονηρόν και οι οποίοι θα τιμωρηθούν, όταν έλθη η ώρα να κριθούν αι αδικίαι των.

Σοφ. Σολ. 1,6

φιλόανθρωπον γάρ πνεῦμα σοφία καὶ οὐκ ἀθώωσει βλάσφημον ἀπὸ χειλέων αὐτοῦ· ὅτι τῶν νεφρῶν αὐτοῦ μάρτυς ὁ Θεὸς καὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπίσκοπος ἀληθῆς καὶ τῆς γλώσσης ἀκουστής·

Σοφ. Σολ. 1,6

Η θεία σοφία είναι πνεύμα πλήρες αγάπης προς τους ανθρώπους· αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα αφήση ατιμώρητον και θα αναγνωρίση ως αθών τον βλάσφημον, ο οποίος με τα λόγια του κατεφέρετο κατά του Θεού. Διότι ο Θεός είναι ο ακριβής μάρτυς των συναισθημάτων του, ο παρατηρητής των σκέψεων του πονηρού ανθρώπου, και ακούει τα λόγια, που βγαίνουν από την γλώσσαν του.

Σοφ. Σολ. 1,7

ὅτι πνεῦμα Κυρίου πεπλήρωκε τὴν οἰκουμένην, καὶ τὸ συνέχον τὰ πάντα γινῶσιν ἔχει φωνῆς.

Σοφ. Σολ. 1,7

Τα πάντα βλέπει ο Θεός, διότι το Πνεύμα του Κυρίου πληροί με την θείαν παρουσίαν του όλην την οικουμένην. Συγκρατεί και κυβερνά τα σύμπαντα και γνωρίζει όλα, όσα λέγονται από τους ανθρώπους.

Σοφ. Σολ. 1,8

διὰ τοῦτο φθεγγόμενος ἄδικα οὐδεὶς μὴ λάθῃ, οὐδὲ μὴ παροδεύσῃ αὐτὸν ἐλέγχουσα ἡ δίκη.

Σοφ. Σολ. 1,8

Δια τούτο και κανείς από εκείνους, που ομλούν και πράττουν άδικα, δεν θα διαφύγη την προσοχήν και την γνώσιν του Κυρίου. Αυτόν δεν θα τον προσπεράση ατιμώρητον η τα πάντα ελέγχουσα και το δίκαιον αποδίδουσα θεία δίκη.

Σοφ. Σολ. 1,9

έν γάρ διαβουλίαις άσεβοῦς έξετάσις έσται, λόγων δέ αὐτοῦ άκοή πρὸς Κύριον ἤξει εἰς έλεγχον άνομημάτων

αὐτοῦ·

- Σοφ. Σολ. 1,9 Διότι και αυτά τα πλέον μυστικά και απόκρυφα διαβούλια των ασεβών ανθρώπων θα εξετασθούν και θα κριθούν. Και όσα αυτοί οι ασεβείς εκστομίζουν, φθάνουν προς τον Κυριον, δια να υποβληθούν εις ελέγχον και τιμωρηθούν αι παρανομίαι των.
- Σοφ. Σολ. 1,10 ὅτι οὐς ζηλώσεως ἀκροᾶται τὰ πάντα, καὶ θροῦς γογγυσμῶν οὐκ ἀποκρύπτεται.
- Σοφ. Σολ. 1,10 Διότι το προσεκτικόν και ζηλοτύπως παρακολουθούν τα πάντα αὐτί του Θεοῦ ἀκούει τας ασεβείας των. Δεν μένει εις αὐτό ἀγνωστος και κρύφος οὔτε ο ελαφρότερος ψίθυρος γογγυσμοῦ ἐναντίον του.
- Σοφ. Σολ. 1,11 φυλάξασθε τοίνυν γογγυσμὸν ἀνωφελῆ καὶ ἀπὸ καταλαλιᾶς φείσασθε γλώσσης· ὅτι φθέγμα λαθραῖον κενὸν οὐ πορεύσεται, στόμα δὲ καταψευδόμενον ἀναιρεῖ ψυχὴν.
- Σοφ. Σολ. 1,11 Αποφύγετε, λοιπόν, κάθε ασεβή γογγυσμὸν κατὰ του Θεοῦ και φυλάξατε την γλώσσαν σας ἀπὸ την κατάκρισιν ἐναντίον των ενεργειῶν του Θεοῦ. Διότι και πλέον ἀπόκρυφος φράσις δεν θα πέση στο κενόν, χωρὶς να επισύρῃ την δικαίαν τιμωρίαν. Στόμα δέ, που εκτοξεύει ψεύδη κατὰ του Θεοῦ, θα ἐπιφέρῃ θάνατον εις την ψυχὴν.
- Σοφ. Σολ. 1,12 μὴ ζηλοῦτε θάνατον ἐν πλάνῃ ζωῆς ὑμῶν, μηδὲ ἐπισπᾶσθε ὄλεθρον ἔργοις χειρῶν ὑμῶν·
- Σοφ. Σολ. 1,12 Μη, πλανώμενοι εις την καθημερινὴν πορείαν της ζωῆς σας, ἐλκύετε ἀκαίρως ἐπάνω σας τον θάνατον. Μη με τα πονηρά ἔργα των χειρῶν σας σύρετε ἐπάνω σας την καταστροφήν.
- Σοφ. Σολ. 1,13 ὅτι ὁ Θεὸς θάνατον οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ τέρπεται ἐπ' ἀπωλείᾳ ζώντων.
- Σοφ. Σολ. 1,13 Διότι δεν εἶναι ο Θεός, που ἔκαμε τον θάνατον, οὔτε και ευχαριστεῖται δια τον ὄλεθρον των ἀνθρώπων.
- Σοφ. Σολ. 1,14 ἔκτισε γὰρ εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα, καὶ σωτήριοι αἱ

γενέσεις τοῦ κόσμου, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐταῖς φάρμακον
ὀλέθρου οὔτε ἄδου βασιλείον ἐπὶ γῆς.

Σοφ. Σολ. 1,14 Αὐτός ἐδημιούργησε τα πάντα, δια να υπάρχουν. Απ' ἀρχῆς
ἐκτίσσε τα σύμπαντα, δια να ζουν και να διασώζονται ἀπὸ
κάθε καταστροφήν. Δεν υπήρχεν εἰς αὐτὰ το δηλητήριον
του ὀλέθρου και της καταστροφῆς· οὔτε το βασιλείον του
ἀδου εἶχεν ἐνθρονισθῆ ἐπὶ της γῆς·

Σοφ. Σολ. 1,15 δικαιοσύνη γὰρ ἀθάνατός ἐστιν.

Σοφ. Σολ. 1,15 διότι η δικαιοσύνη, η ἀρετὴ, μένει ἀθάνατος.

Σοφ. Σολ. 1,16 Ἀσεβεῖς δὲ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς λόγοις προσεκαλέσαντο
αὐτόν, φίλον ἡγησάμενοι αὐτόν ἐτάκησαν καὶ
συνθήκην ἔθεντο πρὸς αὐτόν, ὅτι ἄξιοι εἰσι τῆς ἐκείνου
μερίδος εἶναι.

Σοφ. Σολ. 1,16 Ἀλλὰ οἱ ἀσεβεῖς με τα ἴδια των τα χέρια και με τα λόγια των
ἐπέσυραν ἐναντίον των τον θάνατον. Τον εθεώρησαν φίλον
των και ἐλυωσαν κάτω ἀπὸ το βάρος της ἀμαρτίας.
Συνήψαν συνθήκην με αὐτόν και υπεδουλώθησαν. Ἐτσι
εδείχθησαν, ὅτι εἶναι ἄξια θύματα και κτήματα του
θανάτου.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 2

Σοφ. Σολ. 2,1 Εἶπον γὰρ ἐν ἑαυτοῖς λογισάμενοι οὐκ ὀρθῶς· ὀλίγος
ἐστὶ καὶ λυπηρὸς ὁ βίος ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἴσας ἐν
τελευτῇ ἀνθρώπου, καὶ οὐκ ἐγνώσθη ὁ ἀναλύσας ἐξ
ἄδου.

Σοφ. Σολ. 2,1 Οἱ ἀσεβεῖς, ἐσφαλμένως ἐσκέφθησαν και εἶπαν ἀπὸ μέσα
των· “βραχεῖα, γεμάτη λύπες και κόπους εἶναι η ζωὴ μας.
Δεν ὑπάρχει δε ἐλπίς, ὅτι θα ζήσωμεν πέραν ἀπὸ τον τάφον.
Ἀλλωστε κανεὶς δεν ἐπανήλθεν ἀπὸ τον ἄδην, δια να
γνωστοποιήσῃ εἰς ἡμᾶς τα ἐκεῖ.

- Σοφ. Σολ. 2,2 ὅτι αὐτοσχεδίως ἐγεννήθημεν, καὶ μετὰ τοῦτο ἐσόμεθα
ὡς οὐχ ὑπάρξαντες· ὅτι καπνὸς ἢ πνοὴ ἐν ῥίσιν ἡμῶν,
καὶ ὁ λόγος σπινθήρ ἐν κινήσει καρδίας ἡμῶν,
- Σοφ. Σολ. 2,2 Αυτομάτως και τυχαίως εγεννήθημεν στον κόσμο. Μετά δε
τον θάνατον θα επανέλθωμεν εις τέτοιαν κατάστασιν, ως
εάν ποτέ δεν υπήρξαμεν. Καπνός, που διαλύεται, είναι η
πνοή των ρωθώνων μας· ο δε λόγος μας σαν σπινθήρ, ο
οποῖος προέρχεται από τας επιθυμίας και τας κινήσεις της
καρδίας μας
- Σοφ. Σολ. 2,3 οὗ σβεσθέντος τέφρα ἀποβήσεται τὸ σῶμα καὶ τὸ
πνεῦμα διαχυθήσεται ὡς χαῦνος ἀήρ.
- Σοφ. Σολ. 2,3 Όταν δε ο λόγος μας σβήση και λήξη η ζωή μας, το σώμα
μας θα γίνη στάκτη. Και αυτό, που λέγομεν πνεύμα, θα
διαλυθῇ ωσάν κούφιος άνεμος.
- Σοφ. Σολ. 2,4 καὶ τὸ ὄνομα ἡμῶν ἐπιλησθήσεται ἐν χρόνῳ, καὶ οὐθεὶς
μνημονεύσει τῶν ἔργων ἡμῶν· καὶ παρελεύσεται ὁ βίος
ἡμῶν ὡς ἴχνη νεφέλης καὶ ὡς ὁμίχλη διασκεδασθήσεται
διωχθεῖσα ὑπὸ ἀκτίνων ἡλίου καὶ ὑπὸ θερμότητος
αὐτοῦ βαρυνθεῖσα.
- Σοφ. Σολ. 2,4 Το όνομα μας, καθώς θα παρέρχεται ο χρόνος, θα
λησμονηθῇ και κανείς δεν θα ενθυμῆται τα έργα μας. Η ζωη
μας θα περάση σαν το σύννεφο, που δεν αφήνει ἴχνη, σαν
την ομίχλην που διασκορπίζεται, διωκομένη από τας
αχτίνas του ηλίου και διαλυομένη από την θερμότητα
αυτού.
- Σοφ. Σολ. 2,5 σκιᾶς γὰρ πάροδος ὁ βίος ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν
ἀναποδισμὸς τῆς τελευτῆς ἡμῶν, ὅτι κατεσφραγίσθη,
καὶ οὐδεὶς ἀναστρέφει.
- Σοφ. Σολ. 2,5 Σαν σκια περνά ο βίος μας και καμμία επιστροφή δεν
υπάρχει από τον θάνατον, διότι η ζωή ετερματίσθη και
εσφραγίσθη οριστικῶς, και κανείς δεν επιστρέφει ἔπειτα
από τον θάνατον εις αυτήν.

- Σοφ. Σολ. 2,6 δεῦτε οὖν καὶ ἀπολαύσωμεν τῶν ὄντων ἀγαθῶν καὶ χρησώμεθα τῇ κτίσει ὡς ἐν νεότητι σπουδαίως.
- Σοφ. Σολ. 2,6 Εμπρός, λοιπόν, ας απολαύσωμεν τα αγαθά, που υπάρχουν γύρω μας, ὅσον ἡμπορούμεν περισσότερον, και σαν με νεανικὴν ὁρμὴν ας χαρώμεν τον κόσμον.
- Σοφ. Σολ. 2,7 οἴνου πολυτελοῦς καὶ μύρων πλησθῶμεν, καὶ μὴ παροδευσάτω ἡμᾶς ἄνθος ἀέρος.
- Σοφ. Σολ. 2,7 Ας μεθύσωμεν ἀπὸ τον πλεον ακριβόν οἶνον, ας λουσθῶμεν με ἀρώματα και ας μη αφήσωμεν να περάση, χωρίς να το απολαύσωμεν, κανένα ἀπὸ τα ἀνθη της ανοίξεως.
- Σοφ. Σολ. 2,8 στεψώμεθα ῥόδων κάλυξι πρὶν ἢ μαρανθῆναι.
- Σοφ. Σολ. 2,8 Ας στεφανώσωμεν το κεφάλι μας με τριαντάφυλλα πριν η αυτά μαρανθούν.
- Σοφ. Σολ. 2,9 μηδεὶς ἡμῶν ἄμοιρος ἔστω τῆς ἡμετέρας ἀγερωγίας, πανταχῇ καταλίπωμεν σύμβολα τῆς εὐφροσύνης, ὅτι αὕτη ἡ μερίς ἡμῶν καὶ ὁ κλῆρος οὗτος.
- Σοφ. Σολ. 2,9 Κανείς ἀπὸ ἡμᾶς ας μη μείνη ἀμέτοχος ἀπὸ τας μεγαλοπρεπεῖς ἀπολαύσεις μας. Πανταχοῦ δε ας αφήσωμεν τα ἴχνη των διασκεδάσεων, διότι αὕτη η εὐφροσύνη και διασκέδασίς μας εἶναι το μερίδιόν μας και η κληρονομία μας ἐπάνω εἰς την γην.
- Σοφ. Σολ. 2,10 καταδυναστεύσωμεν πένητα δίκαιον, μὴ φεισώμεθα χήρας, μηδὲ πρεσβύτου ἐντραπῶμεν πολιάς πολυχρονίους.
- Σοφ. Σολ. 2,10 Ας καταπιέσωμεν και ας εκμεταλλευθῶμεν τον πτωχόν δίκαιον. Ας μη λυπηθῶμεν την ἀδύνατη χήρα, ας μη εντραπῶμεν τα πολυχρόνια ἄσπρα μαλλιά του γέροντος.
- Σοφ. Σολ. 2,11 ἔστω δὲ ἡμῶν ἡ ἰσχύς νόμος τῆς δικαιοσύνης, τὸ γὰρ ἀσθενὲς ἄχρηστον ἐλέγχεται.
- Σοφ. Σολ. 2,11 Η δύναμίς μας ας εἶναι δι' ἡμᾶς ο νόμος της δικαιοσύνης μας, διότι η ἀδυναμία ἀποδεικνύεται ἐπάνω εἰς τα πράγματα ἄχρηστος και ἐπιβλαβής.

- Σοφ. Σολ. 2,12 ἐνεδρεύσωμεν δὲ τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστὶ καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν καὶ ὀνειδίζει ἡμῖν ἁμαρτήματα νόμου καὶ ἐπιφημίζει ἡμῖν ἁμαρτήματα παιδείας ἡμῶν·
- Σοφ. Σολ. 2,12 Ἀς στήσωμεν ἐνέδρας καὶ παγίδας, δια να συλλάβωμεν τὸν δίκαιον, διότι δεν ἠμποροῦμεν να τὸν χρησιμοποιοῦσωμεν, ὅπως θέλομεν. Ἐναντιώνεται εἰς τὰ ἔργα μας, μας κατακρίνει με δριμύτητα ὡς παραβάτας τοῦ θείου νόμου. Μας δυσφημίζει χαρακτηρίζων ὡς ἐσφαλμένην τὴν αγωγήν μας καὶ τὴν νοοτροπίαν μας.
- Σοφ. Σολ. 2,13 ἐπαγγέλλεται γινῶσιν ἔχειν Θεοῦ καὶ παῖδα Κυρίου ἐαυτὸν ὀνομάζει·
- Σοφ. Σολ. 2,13 Αυτοπροβάλλεται, ὡς εἰάν αὐτός καὶ μόνος ἔχη γινῶσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ θείου θελήματος, καὶ ὀνομάζει τὸν εαυτὸν τοῦ τέκνον καὶ δούλον τοῦ Κυρίου.
- Σοφ. Σολ. 2,14 ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν· βαρὺς ἐστὶν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος,
- Σοφ. Σολ. 2,14 Ἐχει γίνει καθημερινὸς ἐλεγχὸς μας, τῆς νοοτροπίας καὶ τῆς συμπεριφορᾶς μας. Εἶναι βαρὺς καὶ ἀνυπόφορος καὶ ποὺ τὸν βλέπομεν μόνον.
- Σοφ. Σολ. 2,15 ὅτι ἀνόμοιος τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ, καὶ ἐξηλλαγμένοι αἱ τρίβοι αὐτοῦ·
- Σοφ. Σολ. 2,15 Διότι ἡ ζωὴ τοῦ δεν εἶναι ὁμοία με τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Διαφορετικοὶ οἱ δρόμοι καὶ οἱ τρόποι τοῦ βίου τοῦ.
- Σοφ. Σολ. 2,16 εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῷ, καὶ ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν· μακαρίζει ἔσχατα δικαίων καὶ ἀλαζονεύεται πατέρα Θεόν.
- Σοφ. Σολ. 2,16 Ἐχομεν θεωρηθῇ ἀπὸ αὐτὸν ὡς κίβδηλα νομίσματα καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς μας, σαν ἀπὸ ἀκαθαρσίας. Θεωρεῖ μακαρίαν τὴν ζωὴν καὶ τὴν τελευτὴν τῶν δικαίων ἀνθρώπων καὶ ἀλαζονεύεται λέγων, ὅτι ἔχει

πατέρα τον Θεόν.

Σοφ. Σολ. 2,17 Ἰδωμεν εἰ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς, καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ·

Σοφ. Σολ. 2,17 Λοιπὸν, ας τον υποβάλωμεν εἰς δοκιμασίας καὶ ας ἴδωμεν, εἴαν αἱ διακηρύξιστοι αὐταὶ ἐκφράζουν τὰς ἀληθινὰς πεποιθήσους. Ας θέσωμεν εἰς δοκιμασίαν μέχρι καὶ θανάτου τὴν ζωὴν του.

Σοφ. Σολ. 2,18 εἰ γὰρ ἐστὶν ὁ δίκαιος υἱὸς Θεοῦ, ἀντιλήψεται αὐτοῦ καὶ ῥύσεται αὐτὸν ἐκ χειρὸς ἀνθεστηκότων.

Σοφ. Σολ. 2,18 Διότι, εἴαν ὁ δίκαιος αὐτὸς εἶναι, ὅπως ἰσχυρίζεται, υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τότε ὁ Κύριος θα τον προστατεύσῃ καὶ θα τον γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν θανασίμων ἐχθρῶν του.

Σοφ. Σολ. 2,19 ὕβρει καὶ βασάνῳ ἐτάσωμεν αὐτόν, ἵνα γνῶμεν τὴν ἐπικείκειαν αὐτοῦ καὶ δοκιμάσωμεν τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ·

Σοφ. Σολ. 2,19 Θα τον υβρίσωμεν, θα τον εξευτελίσωμεν, θα τον υποβάλωμεν εἰς βασανισμοὺς, δια να ἴδωμεν τὴν ηρεμίαν καὶ μακροθυμίαν του, δια να ἐλέγξωμεν τὴν ἀνεξικακίαν του.

Σοφ. Σολ. 2,20 θανάτῳ ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐτόν, ἔσται γὰρ αὐτοῦ ἐπισκοπὴ ἐκ λόγων αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 2,20 Ας τον καταδικάσωμεν καὶ ας τον εκτελέσωμεν με σκληρόν καὶ εξευτελιστικόν θάνατον καὶ τότε θα ἴδωμεν, ἀν πράγματι θα τον επισκεφθῇ καὶ θα τον προστατεύσῃ ὁ Θεός, ὅπως αὐτὸς ἰσχυρίζεται”.

Σοφ. Σολ. 2,21 Ταῦτα ἐλογίσαντο, καὶ ἐπλανήθησαν· ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν,

Σοφ. Σολ. 2,21 Αὐτὰ τὰ πονηρὰ ἐσκέφθησαν οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἐπλανήθησαν, διότι τοὺς ἔχει τυφλώσει πλέον ἐξ ὁλοκλήρου ἡ κακία τῶν.

Σοφ. Σολ. 2,22 καὶ οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ, οὐδὲ μισθὸν ἥλπισαν ὁσιότητος, οὐδὲ ἔκριναν γέρας ψυχῶν ἀμώμων.

Σοφ. Σολ. 2,22 Δὲν ἐγνώρισαν τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, τὴν δικαιοσύνην καὶ

την πρόνοιάν του, δεν επίστευσαν εις την δικαίαν ανταμοιβήν, που περιμένει τους οσίους. Δεν είχαν φωτισμένην την κρίσιν, δια να εννοήσουν τα βραβεία του Θεού εις τας ψυχάς των δικαίων.

Σοφ. Σολ. 2,23 ὅτι ὁ Θεὸς ἔκτισε τὸν ἄνθρωπον ἐπ’ ἀφθαρσίᾳ καὶ εἰκόνα τῆς ἰδίας ἰδιότητος ἐποίησεν αὐτόν·

Σοφ. Σολ. 2,23 Ο Θεός εδημιούργησε τον άνθρωπον ἀφθαρτον και αθάνατον. Τον ἐπλασε σύμφωνα με την ιδικήν του εικόνα.

Σοφ. Σολ. 2,24 φθόνῳ δέ διαβόλου θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον,

Σοφ. Σολ. 2,24 Ἀλλά ἐξ αιτίας του φθόνου του διαβόλου εισηλθε και εκυριάρχησεν ο θάνατος στον κόσμο.

Σοφ. Σολ. 2,25 πειράζουσι δὲ αὐτόν οἱ τῆς ἐκείνου μερίδος ὄντες.

Σοφ. Σολ. 2,25 Και οι ασεβεῖς, οι οποίοι ανήκουν εις την παράταξιν του διαβόλου, πειράζουν σήμερον και θέτουν υπό δοκιμασίαν τον δίκαιον.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 3

Σοφ. Σολ. 3,1 Δικαίων δὲ ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος.

Σοφ. Σολ. 3,1 Η ζωή όμως των δικαίων ευρίσκεται κάτω από το παντοδύναμον προστατευτικόν χέρι του Θεού, και καμμιὰ θλίψις και βάσανος δεν θα τους εγγίση, χωρίς ο Θεός να το επιτρέψη.

Σοφ. Σολ. 3,2 ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν

Σοφ. Σολ. 3,2 Εἰς τα μάτια των ἀφρόνων ο θάνατός των εθεωρήθη ως αφανισμός και μηδένισις και η ἔξοδος των ἀπό τον κόσμο αὐτόν ως οδύνη και τιμωρία·

Σοφ. Σολ. 3,3 καὶ ἡ ἀφ’ ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ.

Σοφ. Σολ. 3,3 η αναχώρησις των ἀπό την ζωήν αὐτήν ως ὀλεθρος και

- απώλεια. Εκείνοι όμως υπάρχουν και ζουν εν ειρήνῃ.
Σοφ. Σολ. 3,4 καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν καλασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης·
- Σοφ. Σολ. 3,4 Διότι καὶ εἰς ἀκόμῃ εἰς τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων πάσχουν καὶ θλίβονται, ἔχουν αὐτοὶ σταθεράν καὶ ἀκλόνητον τὴν πεποίθησίν των εἰς τὴν ἀθάνατον καὶ μακαρίαν ζωὴν.
- Σοφ. Σολ. 3,5 καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ·
- Σοφ. Σολ. 3,5 Καὶ εἰς ὀλίγον ταλαιπωρηθὺν καὶ βασανισθὺν εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, θὰ λάβουν μεγάλας ἀμοιβὰς καὶ βραβεῖα εἰς τὴν αἰωνιότητα. Διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἔθεσεν αὐτοὺς ὑπὸ δοκιμασίαν διὰ τῶν θλίψεων καὶ τοὺς εὗρεν ἀξίους νὰ βραβευθῶν καὶ νὰ ἀμειφθῶν ἀπὸ αὐτόν.
- Σοφ. Σολ. 3,6 ὥς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὥς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς.
- Σοφ. Σολ. 3,6 Τοὺς ἐδοκίμασεν, ὅπως ὁ χρυσοχόος δοκιμάζει καὶ καθαρίζει τὸν χρυσὸν διὰ τοῦ πυρός, καὶ τοὺς ἐδέχθη εὐαρέστως, ὅπως δέχεται τὰ προσφερόμενα ὀλοκαυτώματα τῶν θυσιῶν.
- Σοφ. Σολ. 3,7 καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι καὶ ὥς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται·
- Σοφ. Σολ. 3,7 Αὐτοί, ὅταν ὁ παντοδύναμος καὶ πανάγαθος Κύριος τοὺς ἐπισκεφθῇ, θὰ λάμπουν καὶ σαν σπινθήρες εἰς τὰς καλάμις θὰ διατρέχουν λαμπρά τὰς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων.
- Σοφ. Σολ. 3,8 κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας.
- Σοφ. Σολ. 3,8 Αὐτοὶ θὰ ἀναδειχθῶν κριταὶ καὶ δικασταὶ τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων. Θὰ κυριαρχήσου ἐπάνω στους λαοὺς, διότι ὁ Κύριος θὰ εἶναι βασιλεὺς τῶν αἰῶνας τῶν αἰώνων.
- Σοφ. Σολ. 3,9 οἱ πεποιοότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ

πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 3,9 Ὅσοι ἔχουν στηριγμένην ακλόνητον την πεποίθησίν των στον Θεόν, θα γνωρίσουν και θα κατανοήσουν την αλήθειαν· και οι πιστοὶ με αγάπην θα υπομένουν τας δοκιμασίας και θα παραμένουν πλησίον του Θεού, διότι η θεία χάρις και το ἔλεος δίδονται στους οσίους του Θεού και η στοργικὴ του εποπτεία και προστασία στους εκλεκτούς του.

Σοφ. Σολ. 3,10 Οἱ δὲ ἀσεβεῖς καθὰ ἐλογίσαντο ἔξουσιν ἐπιτιμίαν, οἱ ἀμελήσαντες τοῦ δικαίου καὶ τοῦ Κυρίου ἀποστάντες.

Σοφ. Σολ. 3,10 Οι δε ασεβεῖς, σύμφωνα με τας αμαρτωλὰς αὐτῶν επιθυμίας και σκέψεις και πράξεις, θα πάρουν την δικαίαν τιμωρίαν· αυτοί, που κατεφρόνησαν τον δίκαιον και απεμακρύνθησαν ἀπὸ τον Θεόν.

Σοφ. Σολ. 3,11 σοφίαν γὰρ καὶ παιδεῖαν ὁ ἐξουθενῶν ταλαίπωρος, καὶ κενὴ ἢ ἐλπίς αὐτῶν, καὶ οἱ κόποι ἀνόνητοι καὶ ἄχρηστα τὰ ἔργα αὐτῶν·

Σοφ. Σολ. 3,11 Διότι ἐκεῖνος, που εξουθενώνει και καταφρονεῖ την θείαν σοφίαν και παιδαγωγίαν, εἶναι ταλαίπωρος και δυστυχής. Η ἐλπίδα των προς μίαν ἀνετον και χαρμόσυνον ζωὴν εἶναι κούφια και ἀνόητος. Οι κόποι των ἀνωφελεῖς, τα ἔργα των ἀχρηστα.

Σοφ. Σολ. 3,12 αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἄφρονες, καὶ πονηρὰ τὰ τέκνα αὐτῶν, ἐπικατάρματος ἢ γένεσις αὐτῶν.

Σοφ. Σολ. 3,12 Αἱ γυναῖκες των ἀμυαλοι και ἀσύνετοι, ὅπως αυτοί, και τα τέκνα των ἀσεβῆ και αμαρτωλὰ· κατηραμένοι θα εἶναι και οι ἀπόγονοί των.

Σοφ. Σολ. 3,13 ὅτι μακαρία στεῖρα ἢ ἀμίαντος, ἥτις οὐκ ἔγνω κοίτην ἐν παραπτώματι, ἔξει καρπὸν ἐν ἐπισκοπῇ ψυχῶν,

Σοφ. Σολ. 3,13 Ἐξ ἀντιθέτου εἶναι μακαρία ἡ ἐνάρετος ἐκείνη γυναῖκα, ἡ

οποία, έστω και αν έμεινε στείρα, δεν εμολύνθη από άλλον άνδρα. Δεν εγνώρισεν άλλον άνδρα εις την κλίνην της, ώστε να παρασυρθή εις την αμαρτίαν. Αυτή, ως καρπόν της αρετής της, θα έχη την αμοιβήν της, όταν ο Κυριος εν τη αγαθότητι του επισκεφθή την ζωήν των δικαίων.

Σοφ. Σολ. 3,14 καὶ εὐνοῦχος ὁ μὴ ἐργασάμενος ἐν χειρὶ ἀνόμημα, μηδὲ ἐνθυμηθεὶς κατὰ τοῦ Κυρίου πονηρά, δοθήσεται γὰρ αὐτῷ τῆς πίστεως χάρις ἐκλεκτὴ καὶ κληῖρος ἐν ναῷ Κυρίου θυμηρέστερος.

Σοφ. Σολ. 3,14 Και αυτός ακόμη ο ευνούχος, ο οποίος όμως δεν διέπραξε παρανομίαν τινά με το χέρι του, ούτε εσκέφθη κάτι το πονηρόν εναντίον του Κυρίου, θα βραβευθή δια την αξιοπιστίαν του, διότι θα δοθῇ εις αυτόν εκλεκτή δωρεά, τιμητική και ευχάριστος θέσις στον ναόν του Κυρίου.

Σοφ. Σολ. 3,15 ἀγαθῶν γὰρ πόνων καρπὸς εὐκλεής, καὶ ἀδιάπτωτος ἡ ρίζα τῆς φρονήσεως.

Σοφ. Σολ. 3,15 Διότι ένδοξος καρπός προέρχεται πάντοτε από τους καλούς και σύμφωνα προς το θέλημα του Θεού κόπους. Ζωντανή δε και συνεχώς καρποφόρος παραμένει η ρίζα της ορθοφροσύνης και συνέσεως.

Σοφ. Σολ. 3,16 τέκνα δὲ μοιχῶν ἀτέλεστα ἔσται, καὶ ἐκ παρανόμου κοίτης σπέρμα ἀφανισθήσεται.

Σοφ. Σολ. 3,16 Εξ αντιθέτου τα τέκνα των μοιχών ποτέ δεν θα προοδεύσουν. Παιδιά παρανόμου κλίνης σύντομα θα εξολοθρευθούν.

Σοφ. Σολ. 3,17 ἐάν τε γὰρ μακρόβιοι γένωνται, εἰς οὐθὲν λογισθήσονται, καὶ ἄτιμον ἐπ' ἐσχάτων τὸ γῆρας αὐτῶν·

Σοφ. Σολ. 3,17 Και εάν ακόμη ζήσουν μακρόν βίον, δεν θα έχουν εκ μέρους των ανθρώπων καμμίαν υπόληψιν και εκτίμησιν. Και αυτό ακόμη το γήρας των θα είναι καταφρονημένον και ανυπόληπτον.

- Σοφ. Σολ. 3,18 ἐάν τε ὀξέως τελευτήσωσιν, οὐχ ἔξουσιν ἐλπίδα, οὐδὲ ἐν ἡμέρᾳ διαγνώσεως παραμύθιον·
- Σοφ. Σολ. 3,18 Εάν αποθάνουν ενώρις, δεν θα έχουν καμμίαν ἐλπίδα εἰς τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν. Ούτε και καμμίαν ἐλπίδα και παρηγορίαν, ὅταν ὁ Κύριος φανερώσῃ τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων.
- Σοφ. Σολ. 3,19 γενεᾶς γὰρ ἀδίκου χαλεπὰ τὰ τέλη.
- Σοφ. Σολ. 3,19 Διότι γενεὰς πονηρὰς και ἀσεβοῦς τρομερὰ θα εἶναι τὰ τέλη τῆς ἐπιγείου ζωῆς και ἡ πέραν τοῦ τάφου ζωή.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 4

- Σοφ. Σολ. 4,1 Κρείσσων ἀτεκνία μετὰ ἀρετῆς· ἀθανασία γὰρ ἔστιν ἐν μνήμῃ αὐτῆς, ὅτι καὶ παρὰ Θεῷ γινώσκεται καὶ παρὰ ἀνθρώποις·
- Σοφ. Σολ. 4,1 Από τὴν πολυτεκνίαν τῶν ἀσεβῶν προτιμότερα εἶναι ἡ ἀτεκνία μετὰ ἀρετῆς. Διότι ἡ μνήμη τῆς ἀρετῆς παραμένει ἀθάνατος, ἀναγνωρίζεται ὡς καλὴ και ἐπαινετὴ ἐκ μέρους Θεοῦ και ἀνθρώπων.
- Σοφ. Σολ. 4,2 παροῦσάν τε μιμοῦνται αὐτὴν καὶ ποθοῦσιν ἀπελθοῦσαν· καὶ ἐν τῷ αἰῶνι στεφανηφοροῦσα πομπεύει τὸν τῶν ἀμιάντων ἄθλων ἀγῶνα νικήσασα.
- Σοφ. Σολ. 4,2 Οἱ ἄνθρωποι, ὅταν τὴν βλέπουν ἐν τῷ προσώπῳ και τῷ βίῳ τοῦ ἐναρέτου, τὴν μιμοῦνται. Ὄταν δὲ ὁ ἐνάρετος ἐκδημήσῃ, ἐπιθυμοῦν νὰ εὐρίσκετο πλησίον τῶν πάντοτε. Ὁ ἐνάρετος, στεφανωμένος με δόξαν εἰς τὴν αἰωνίαν ζωὴν, θριαμβεύει, διότι ἐνίκησε και κατάρθωσε ἀθλους στὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς χωρὶς κανένα ψεγάδι.
- Σοφ. Σολ. 4,3 πολύγονον δὲ ἀσεβῶν πλῆθος οὐ χρησιμεύσει, καὶ ἐκ νόθων μοσχευμάτων οὐ δώσει ρίζαν εἰς βάθος, οὐδὲ ἀσφαλῆ βάσιν ἐδράσει·

- Σοφ. Σολ. 4,3 Η πολυτεκνία των ασεβών και το πλήθος των απογόνων των εις τίποτε δεν χρησιμεύει. Οι νόθοι υιοί δεν θα ριζώσουν εις βάθος. Δεν θα θεμελιωθούν εις ασφαλή βάσιν· θα εξαφανισθούν.
- Σοφ. Σολ. 4,4 κἂν γὰρ ἐν κλάδοις πρὸς καιρὸν ἀναθάλη, ἐπισφαλῶς βεβηκότα ὑπὸ ἀνέμου σαλευθήσεται καὶ ὑπὸ βίας ἀνέμων ἐκριζωθήσεται.
- Σοφ. Σολ. 4,4 Ἀλλὰ και ἀν μερικοὶ κλάδοι τῶν πρὸς καιρὸν ἀναθάλουν και βλαστήσουν, ἐπειδὴ τὸ ὅλον δένδρον δεν ἔχει ριζώσει βαθειά και δεν στηρίζεται εις ασφαλή θεμέλια, θα συγκλονίζεται ἀπὸ τὸν ἀνεμον, και στο τέλος ἀπὸ τὴν ἰσχυράν πνοήν τῶν ἀνέμων θα ξερριζωθῇ.
- Σοφ. Σολ. 4,5 περικλασθήσονται κλῶνες ἀτέλεστοι, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῶν ἄχρηστος, ἄωρος εἰς βρῶσιν καὶ εἰς οὐθέν ἐπιτήδειος·
- Σοφ. Σολ. 4,5 Ἀσχημάτιστα και ἀκαρπα θα σπάσουν τα κλωνάρια τῶν. Ἀλλὰ και ἀν προλάβουν να δέσουν καρπὸν, αὐτὸς θα εἶναι ἄχρηστος, ἄωρος πρὸς βρώσιν και ἀκατάλληλος δι' οἰανδήποτε χρήσιν.
- Σοφ. Σολ. 4,6 ἐκ γὰρ ἀνόμων ὕπνων τέκνα γεννώμενα μάρτυρες εἰσι πονηρίας κατὰ γονέων ἐν ἐξετασμῷ αὐτῶν.
- Σοφ. Σολ. 4,6 Τα τέκνα, τα ὁποῖα γεννῶνται ἀπὸ παρανόμους νυκτερινὰς συναντήσεις ασεβῶν γονέων, θα εἶναι μάρτυρες κατηγορίας ἐναντίον τῆς πονηρίας τῶν γονέων τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θα κριθοῦν αὐτοί.
- Σοφ. Σολ. 4,7 Δίκαιος δὲ ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται·
- Σοφ. Σολ. 4,7 Ὁ δίκαιος ὁμως, και εἰ ἀκόμη συμβῇ να ἀποθάνῃ πρόωρα, θα εἰσελθῇ εις τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν.
- Σοφ. Σολ. 4,8 γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται·
- Σοφ. Σολ. 4,8 Τιμημένον και ἐνδοξον γῆρας δεν εἶναι τὸ πολυχρόνιον, οὔτε προσμετράται ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου σύμφωνα με τὸν

- αριθμόν των ετών του.
- Σοφ. Σολ. 4,9 **πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος.**
- Σοφ. Σολ. 4,9 **Λευκά και τιμημένα άσπρα μαλλιά δια τον άνθρωπον είναι οχι τα πολλά έτη, αλλά η σύνεσις. Και δεν είναι καθ' εαυτήν σεβαστή γεροντική ηλικία, αλλά εκείνη που έχει ως χαρακτηριστικόν της γνώρισμα τον άγιον και ακηλίδωτον βίον.**
- Σοφ. Σολ. 4,10 **εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη·**
- Σοφ. Σολ. 4,10 **Ο δίκαιος, επειδή έγινε ευάρεστος στον Θεόν, ηγαπήθη από αυτόν και ενώ εζούσε μεταξύ των αμαρτωλῶν, χωρίς να παρασυρθῇ εις την αμαρτίαν, μετετέθη εις την άλλην ζωήν.**
- Σοφ. Σολ. 4,11 **ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ·**
- Σοφ. Σολ. 4,11 **Ηρπάγη από τον Θεόν, δια να μη του αλλάξη η κακία την σύνεσιν και δια να μη εξαπατήση και αποπλανήση την ψυχὴν του η δολιότης της αμαρτίας.**
- Σοφ. Σολ. 4,12 **βασκανία γὰρ φαυλότητος άμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον.**
- Σοφ. Σολ. 4,12 **Διότι η ἑλξις και η μαγεία της φαυλότητας επισκοτίζει την ορθοφροσύνην και τον καλόν βίον. Ρεμβασμοί δε του νου εις αμαρτωλὰς περιοχὰς βλάπτουν και διαστρέφουν την αθῶαν και άκακον καρδίαν.**
- Σοφ. Σολ. 4,13 **τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς,**
- Σοφ. Σολ. 4,13 **Ο δίκαιος, τελειοποιηθεὶς εις μικρόν χρονικόν διάστημα, είναι ωσάν να συνεπλήρωσε πολλά χρόνια εναρέτου ζωής.**
- Σοφ. Σολ. 4,14 **ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον,**
- Σοφ. Σολ. 4,14 **Ετσι δε η ψυχὴ του έγινε ευάρεστος στον Κυριον. Δια τούτο ἔσπευσε και ἔφυγε σύντομα ανάμεσα από τας**

πονηρίας των ανθρώπων. Οι ασεβείς όμως άνθρωποι, όταν είδαν την πρόωρον εκδημίαν του, δεν κατενόησαν την αιτίαν της, δεν έβαλαν στο μυαλό των τον σκοπόν, δια τον οποίον ανηρπάγη ο δίκαιος.

Σοφ. Σολ. 4,15 ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 4,15 Διότι η αγαθή επίσκεψις του Θεού προς τους εκλεκτούς και αφοσιωμένους εις αυτόν είναι χάρις και έλεος.

Σοφ. Σολ. 4,16 κατακρινεῖ δὲ δίκαιος καμῶν τοὺς ζῶντας ἀσεβεῖς καὶ νεότης τελεσθεῖσα ταχέως πολυετὲς γῆρας ἀδίκου·

Σοφ. Σολ. 4,16 Ο δίκαιος, ο οποίος εκοπίασεν στον αγώνα της αρετής, θα γίνη κριτής αυτών, που ζουν με ασέβειαν. Και ενάρετος νεότης, που έλαβε σύντομον τέλος, θα κρίνη το αμαρτωλόν γήρας.

Σοφ. Σολ. 4,17 ὄψονται γὰρ τελευτὴν σοφοῦ καὶ οὐ νοήσουσι τί ἐβουλεύσατο περὶ αὐτοῦ καὶ εἰς τί ἡσφαλίσατο αὐτὸν ὁ Κύριος.

Σοφ. Σολ. 4,17 Οι ασεβείς όμως θα ίδουν την πρόωρον τελευτήν του κατὰ Θεόν σοφού και δεν θα κατανοήσουν, τι εσκέφθη δι' αυτόν ο Θεός και πως τον επροστάτευσε, και τον εξησφάλισεν εις την αιωνιότητα ο Κυριος.

Σοφ. Σολ. 4,18 ὄψονται καὶ ἐξουθενήσουσιν, αὐτοὺς δὲ ὁ Κύριος ἐκγελάσεται

Σοφ. Σολ. 4,18 Θα ίδουν τον πρόωρον θάνατον των δικαίων και θα τους εξουθενώσουν. Ο Κυριος όμως θα γελάση εμπαικτικώς εις βάρος των ασεβών.

Σοφ. Σολ. 4,19 καὶ ἔσονται μετὰ τοῦτο εἰς πτῶμα ἄτιμον καὶ εἰς ὕβριν ἐν νεκροῖς δι' αἰῶνος, ὅτι ῥήξει αὐτοὺς ἀφώνους πρηνεῖς καὶ σαλεύσει αὐτοὺς ἐκ θεμελίων καὶ ἕως ἐσχάτου χερσωθήσονται καὶ ἔσονται ἐν ὁδύνῃ, καὶ ἡ μνήμη αὐτῶν ἀπολεῖται.

Σοφ. Σολ. 4,19 Επειτα από αυτά πτώμα περιφρονημένον και ακάθατον θα

καταντήσουν κατά τον θάνατόν των οι ασεβείς. Αιώνιος εμπαιγμός θα είναι αυτοί ανάμεσα στους νεκρούς. Διότι ο Κύριος θα τους συντρίψη. Θα τους ρίψη στο έδαφος πρηνείς και αφώνους, θα τους συγκλονίση εκ θεμελίων. Ερημος και άκαρπος θα μείνη η γενεά των ωσάν το χέρσον έδαφος. Μέσα στον άδην θα ευρίσκονται εις πόνον και θλίψιν και αυτή ακόμη η ανάμνησις των θα αφανισθή εις την γην.

Σοφ. Σολ. 4,20 ἐλεύσονται ἐν συλλογισμῷ ἁμαρτημάτων αὐτῶν δειλοί, καὶ ἐλέγξει αὐτοὺς ἐξεναντίας τὰ ἀνομήματα αὐτῶν.

Σοφ. Σολ. 4,20 Εκεί, δειλοί και τρομαγμένοι, θα ενθυμηθούν τα αμαρτήματά των, όταν ο Κύριος ως δικαιοκρίτης ελέγξη ενώπιόν των τας παρανομίας των.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 5

Σοφ. Σολ. 5,1 Τότε στήσεται ἐν παρρήσίᾳ πολλῇ ὁ δίκαιος κατὰ πρόσωπον τῶν θλιψάντων αὐτὸν καὶ τῶν ἀθετούντων τοὺς πόνους αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 5,1 Τότε, κατά την ημέραν εκείνην της κρίσεως, θα σταθῇ με πολύ θάρρος ο δίκαιος ενώπιον εκείνων, οι οποίοι τον έθλιψαν και κατεπάτησαν τους κόπους του.

Σοφ. Σολ. 5,2 ἰδόντες ταραχθήσονται φόβῳ δεινῷ καὶ ἐκστήσονται ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς σωτηρίας.

Σοφ. Σολ. 5,2 Εκείνοι, όταν θα τον ἴδουν, θα ταραχθούν, θα καταληφθούν από δεινόν φόβον, θα καταπλαγούν δια την απροσδόκητον σωτηρίαν του.

Σοφ. Σολ. 5,3 ἐροῦσιν ἐν ἑαυτοῖς μετανοοῦντες καὶ διὰ στενοχωρίαν πνεύματος στενάξονται καὶ ἐροῦσιν·

Σοφ. Σολ. 5,3 Μεταμελούμενοι δε δια την ελεεινήν συμπεριφοράν των απέναντι εκείνου και υπό το κράτος μεγάλης ψυχικής

- αγωνίας ευρισκόμενοι, θα αναστενάξουν και θα πουν.
- Σοφ. Σολ. 5,4 οὗτος ἦν ὃν ἔσχομέν ποτε εἰς γέλωτα καὶ εἰς παραβολὴν ὀνειδισμοῦ οἱ ἄφρονες· τὸν βίον αὐτοῦ ἐλογισάμεθα μανίαν καὶ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ ἄτιμον.
- Σοφ. Σολ. 5,4 “Αὐτός δεν εἶναι ἐκεῖνος, τον οποίον ημεῖς οἱ ασύνετοι και μωροὶ περιεγελούσαμεν και τον εἶχαμε καταστήσει εμπαικτικὴν παροιμίαν; Ενομίσαμεν ὅτι ὅλη του η ζωὴ ἦτο μία τρέλλα, και ὅτι η τελευτὴ του υπήρξε καταφρονεμένη και ἀδοξος.
- Σοφ. Σολ. 5,5 πῶς κατελογίσθη ἐν υἱοῖς Θεοῦ καὶ ἐν ἁγίοις ὁ κλῆρος αὐτοῦ ἐστίν;
- Σοφ. Σολ. 5,5 Πως ὁμως τώρα ἔχει καταταχθῇ μεταξύ των υἱῶν του Θεοῦ, η δε θέσις του και η κληρονομία του ευρίσκεται μεταξύ των αγίων;
- Σοφ. Σολ. 5,6 ἄρα ἐπλανήθημεν ἀπὸ ὁδοῦ ἀληθείας, καὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης φῶς οὐκ ἔλαμπεν ἡμῖν, καὶ ὁ ἥλιος οὐκ ἀνέτειλεν ἡμῖν·
- Σοφ. Σολ. 5,6 Αρα ημεῖς ἐπλανήθημεν ἀπὸ τον δρόμον της αληθείας, και το φως της θείας δικαιοσύνης δεν ἔλαμπεν εις ημάς. Ο δε ἥλιος της πνευματικῆς γνώσεως δεν ἀνέτειλεν δι' ημάς.
- Σοφ. Σολ. 5,7 ἀνομίας ἐνεπλήσθημεν τρίβοις καὶ ἀπωλείας καὶ διωδεύσαμεν ἐρήμους ἀβάτους, τὴν δὲ ὁδὸν Κυρίου οὐκ ἔγνωμεν.
- Σοφ. Σολ. 5,7 Εχορτάσαμεν μέσα στους δρόμους της παρανομίας και της απωλείας. Διήλθομεν χώρας ἐρήμους και αδιαβάτους, ἀλλὰ τον δρόμον του Κυρίου δεν τον εγνωρίσαμεν.
- Σοφ. Σολ. 5,8 τί ὠφέλησεν ἡμᾶς ἡ ὑπερηφανία; καὶ τί πλοῦτος μετὰ ἀλαζονίας συμβέβληται ἡμῖν;
- Σοφ. Σολ. 5,8 Εἰς τι, λοιπόν, μας ὠφέλησεν η υπερηφάνειά μας; Κατὰ τι συνέβαλεν εις την ευτυχίαν μας ο πλούτος μετὰ της αλαζονείας μας;
- Σοφ. Σολ. 5,9 παρῆλθεν ἐκεῖναι πάντα ὡς σκιὰ καὶ ὡς ἀγγελία

παρατρέχουσα·

- Σοφ. Σολ. 5,9 Ως σκια πλέον επέρασαν όλα εκείνα και ως μία φευγαλέα φήμη, η οποία έρχεται, φεύγει και λησμονείται.
- Σοφ. Σολ. 5,10 ὥς ναῦς διερχομένη κυμαινόμενον ὕδωρ, ἥς διαβάσης οὐκ ἔστιν ἵχνος εὐρεῖν, οὐδὲ ἀτραπὸν τρόπιος αὐτῆς ἐν κύμασιν·
- Σοφ. Σολ. 5,10 Ὡσάν πλοῖον, που διέρχεται το κυματίζον νερό της θαλάσσης και του οποίου ἵχνος της διαβάσεώς του δεν είναι δυνατόν να ευρεθῇ οὔτε δρόμος ἀπὸ τον οποιόν επέρασεν η καρίνα του ἀνάμεσα ἀπὸ τα κύματα.
- Σοφ. Σολ. 5,11 ἢ ὥς ὀρνέου διαπτάντος ἀέρα οὐθὲν εὐρίσκεται τεκμήριον πορείας, πληγῇ δὲ ταρσῶν μαστιζόμενον πνεῦμα κοῦφον καὶ σχιζόμενον βίᾳ ῥοίζου, κινουμένων πτερύγων διωδεύθη, καὶ μετὰ τοῦτο οὐχ εὐρέθη σημεῖον ἐπιβάσεως ἐν αὐτῷ·
- Σοφ. Σολ. 5,11 Ἡ ὥσάν ἓνα πτηνόν, ὅταν πετὰ και διασχίζη τον αέρα, χωρὶς να αφήνη κανένα ἵχνος της πορείας του. Με τα ισχυρά κινήματα των πτερῶν του κτυπά τον ελαφρόν ἀνεμον, σχίζει αὐτόν ὀρμητικῶς και με συριγμόν, κινεῖ τας πτέρυγας του και διέρχεται δια μέσου αὐτοῦ, και ἐπειτα δεν εὐρίσκεται πλέον κανένα σημείον της διαβάσεώς του δια του αέρος.
- Σοφ. Σολ. 5,12 ἢ ὥς βέλους βληθέντος ἐπὶ σκοπόν, τμηθεὶς ὁ ἀήρ εὐθέως εἰς ἑαυτὸν ἀνελύθη ὥς ἀγνοῆσαι τὴν δίοδον αὐτοῦ.
- Σοφ. Σολ. 5,12 Ἡ ὥσάν βέλος, το οποιόν εξετοξεύθη ἐναντίον ὀρισμένου στόχου και διέσχισε κατ' ευθείαν γραμμὴν τον αέρα, ο οποιός ὁμως μετὰ την διάβασιν του βέλους ἐπανέρχεται εἰς την προτέραν του κατάστασιν, ὥστε να εἶναι ἀγνωστος η δίοδος του βέλους.
- Σοφ. Σολ. 5,13 οὕτως καὶ ἡμεῖς γεννηθέντες ἐξελίπομεν καὶ ἀρετῆς μὲν σημεῖον οὐδὲν ἔσχομεν δεῖξαι, ἐν δὲ τῇ κακίᾳ ἡμῶν

κατεδαπανήθημεν.

Σοφ. Σολ. 5,13 Ετσι και ημεῖς· ἐγεννήθημεν και ἀπεθάνομεν και κανένα σημεῖον ἀρετῆς δεν ἔχομεν να παρουσιάσωμεν. Κατεδαπανήσαμεν την ζωὴν και τας δυνάμεις μας εις την κακίαν μας!”

Σοφ. Σολ. 5,14 ὅτι ἐλπίς ἀσεβοῦς ὡς φερόμενος χνοῦς ὑπὸ ἀνέμου καὶ ὡς πάχνη ὑπὸ λαίλαπος διωχθεῖσα λεπτή καὶ ὡς καπνὸς ὑπὸ ἀνέμου διεχύθη καὶ ὡς μνεία καταλύτου μονοήμερου παρώδευσε.

Σοφ. Σολ. 5,14 Ἡ ἐλπίς του ἀσεβοῦς προς ευτυχίαν και επιτυχίαν ομοιάζει με το χνούδι, που το παρασύρει ο ἀνεμος, με την λεπτήν πάχνην, την οποίαν καταδιώκει λαίλαψ· με τον καπνὸν που τον διασκορπίζει ο ἀνεμος. Ἡ μνήμη του ομοιάζει με την ἀνάμνησιν ενός διαβάτου, ο οποίος δια μίαν μόνην ἡμέραν κατέλυσεν εις ξενοδοχεῖον και κατόπιν ἐφυγεν.

Σοφ. Σολ. 5,15 Δίκαιοι δὲ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ.

Σοφ. Σολ. 5,15 Οἱ δίκαιοι ὁμως ζουν αἰωνίως και ἡ δικαία ανταμοιβὴ των εὐρίσκεται εις τα χέρια του Κυρίου. Ὁ Ὑψιστος πάντοτε φροντίζει δι' αὐτοὺς εις την παρούσαν και την μέλλουσαν ζωὴν.

Σοφ. Σολ. 5,16 διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν.

Σοφ. Σολ. 5,16 Δια τοῦτο και θα λάβουν ἀπὸ τα χέρια του Κυρίου την ἐνδοξον βασιλείαν των ουρανῶν, το βασιλικὸν διάδημα του αἰωνίου κάλλους. Διότι ο Κυριος με την προστατευτικὴν δεξιάν του θα τους σκεπάσῃ και με τον ἀκατανίκητον βραχίονά του θα τους υπερασπίσῃ ἐναντίον των ἐχθρῶν των.

Σοφ. Σολ. 5,17 λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν·

- Σοφ. Σολ. 5,17 Ο Κυριος θα λάβη ως πανοπλίαν του την δικαίαν του οργήν και θα χρησιμοποίηση ως όπλα εναντίον των εχθρών του και autάς τας δυνάμεις της φύσεως.
- Σοφ. Σολ. 5,18 ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον·
- Σοφ. Σολ. 5,18 Θα ενδυθῇ ως ακατανίκητον και αδιαπέραστον θώρακα την δικαιοσύνην και θα φορέση ως περικεφαλαίαν την αντικειμενικήν και δικαίον κρίσιν του.
- Σοφ. Σολ. 5,19 λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα,
- Σοφ. Σολ. 5,19 Ως ασπίδα ακαταμάχητον θα ενδυθῇ την αγιότητά του,
- Σοφ. Σολ. 5,20 ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργήν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas.
- Σοφ. Σολ. 5,20 και ως καλοακονισμένην ρομφαίαν θα χρησιμοποίηση την δικαίον οργήν του. Μαζί του δε εναντίον των παραφρόνων αυτών ασεβών ανθρώπων θα πολεμήσουν ὅλαι αι δυνάμεις της φύσεως.
- Σοφ. Σολ. 5,21 πορεύσονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται,
- Σοφ. Σολ. 5,21 Οι κεραυνοί, σαν εὖστοχα αποτελεσματικά βλήματα, θα εκσφενδονισθούν εναντίον των ασεβών, και σαν ἀπὸ καλοτεντωμένον τόξον, ανάμεσα ἀπὸ τα νέφη θα εκσφενδονισθούν και θα πλήξουν τους ασεβεῖς.
- Σοφ. Σολ. 5,22 καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως.
- Σοφ. Σολ. 5,22 Ωσάν ἀπὸ σφενδόνην θα εκσφενδονισθῇ ἀπὸ τον ουρανὸν πολλή και μεγάλη χάλαζα, θα αγανακτήση και θα στραφῇ εναντίον των και αὐτὸ το ὕδωρ της θαλάσσης. Οι δε ποταμοὶ ἰμέ αιφνιδίας πλημμύρας θα κατακλύσουν και θα πνίξουν αὐτοὺς.
- Σοφ. Σολ. 5,23 ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαῖλαψ

ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία,
καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν.

Σοφ. Σολ. 5,23

Εναντίον αὐτῶν των ἀσεβῶν θα ἐκσπάσῃ ὑρμητικὸς
ἄνεμος· καὶ φοβερά λαίλαψ θα τοὺς λιχνίσῃ καὶ θα τοὺς
διασκορπίσῃ πρὸς ὅλα τα σημεῖα. Ἡ παρανομία θα
ἐρημώσῃ βέβαια, ὅλην τὴν γῆν καὶ ἡ κακουργία των ἀσεβῶν
θα ἀνατρέψῃ θρόνους ἀρχόντων ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλὰ αὐτὸ θα
εἶναι τὸ τέλος των ἀσεβῶν ἀνθρώπων.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 6

Σοφ. Σολ. 6,1

Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ
περάτων γῆς.

Σοφ. Σολ. 6,1

Ακούσατε λοιπὸν αὐτά, βασιλεῖς, καὶ συνετισθῆτε. Μαθετε
καλὰ σεις οἱ δικασταὶ ὅλης τῆς οἰκουμένης.

Σοφ. Σολ. 6,2

ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι
ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν·

Σοφ. Σολ. 6,2

Ακούσατε σεις, οἱ οποίοι κυριαρχεῖτε στοὺς λαοὺς καὶ οἱ
οποῖοι ἀλαζονεύεσθε διὰ τὴν ἐξουσίαν, ποὺ ἔχετε ἐπάνω εἰς
πλήθη ἐθνῶν.

Σοφ. Σολ. 6,3

ὅτι ἐδόθη παρὰ τοῦ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ
δυναστεία παρὰ Ὑψίστου, ὃς ἐξετάσει ὑμῶν τὰ ἔργα καὶ
τὰς βουλὰς διερευνήσῃ·

Σοφ. Σολ. 6,3

Μαθετε ὅτι ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου ἔχει δοθῆ εἰς σας ἡ
ἐξουσία, καὶ ἡ κυριαρχία σας ἐπάνω στοὺς λαοὺς ἀπὸ τοῦ
Ὑψιστοῦ, ὁ οποίος θα ἐξετάσῃ καὶ θα ἐλέγξῃ τὰ ἔργα σας
καὶ θα ἐρευνήσῃ τὰς σκέψεις καὶ τὰς αποφάσεις σας.

Σοφ. Σολ. 6,4

ὅτι ὑπηρετᾶται ὄντες τῆς αὐτοῦ βασιλείας οὐκ ἐκρίνατε
ὀρθῶς, οὐδὲ ἐφυλάξατε νόμον, οὐδὲ κατὰ τὴν βουλήν
τοῦ Θεοῦ ἐπορεύθητε.

Σοφ. Σολ. 6,4

Θα σας ἐλέγξῃ, διότι ἀν καὶ εἰσθε ὑπηρετᾶται τοῦ ἰδικοῦ τοῦ

βασιλείου, δεν εκρίνατε και δεν εδικάσατε ορθώς. Δεν ετηρήσατε τον νόμον του Θεού και δεν εβαδίσατε ούτε εζήσατε σύμφωνα με το θείον θέλημα.

Σοφ. Σολ. 6,5

φρικτῶς καὶ ταχέως ἐπιστήσεται ὑμῖν, ὅτι κρίσις ἀπότομος ἐν τοῖς ὑπερέχουσι γίνεται.

Σοφ. Σολ. 6,5

Φρικτὴ καὶ ταχεῖα θα επιπέσῃ ἐναντίον σας ἡ τιμωρία, διότι τρομερὰ πάντοτε καὶ αἰφνίδια εἶναι ἡ τιμωρία των παρανόμων ἀρχόντων.

Σοφ. Σολ. 6,6

ὁ γὰρ ἐλάχιστος συγγνωστός ἐστιν ἐλέους, δυνατοὶ δὲ δυνατῶς ἐτασθήσονται·

Σοφ. Σολ. 6,6

Διότι οἱ ἀσημοὶ καὶ ἀπλοῖκοί ἄνθρωποι εἶναι ἀξιοὶ συγγνώμης καὶ ἐλέους ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἄρχοντες ὁμως θα κριθοῦν καὶ θα δικασθοῦν με αὐστηρότητα.

Σοφ. Σολ. 6,7

οὐ γὰρ ὑποστελεῖται πρόσωπον ὁ πάντων δεσπότης, οὐδὲ ἐντραπήσεται μέγεθος, ὅτι μικρὸν καὶ μέγαν αὐτὸς ἐποίησεν ὁμοίως τε προνοεῖ περὶ πάντων·

Σοφ. Σολ. 6,7

Διότι δεν θα υποστείλῃ το πρόσωπόν του ο Δεσπότης του σύμπαντος, οὔτε θα υποσταλῇ προ του μεγέθους της εξουσίας των ἀρχόντων. Διότι αὐτὸς ἐδημιούργησε καὶ τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους καὶ αὐτὸς ἐπίσης προνοεῖ δι' ὅλους.

Σοφ. Σολ. 6,8

τοῖς δὲ κραταιοῖς ἰσχυρὰ ἐφίσταται ἔρευνα.

Σοφ. Σολ. 6,8

Αὐστηρὰ καὶ λεπτομερὴς ἔρευνα καὶ ἐξέτασις ἐπιφυλάσσεται δια τοὺς ἰσχυροὺς.

Σοφ. Σολ. 6,9

πρὸς ὑμᾶς οὖν, ὧς τύραννοι, οἱ λόγοι μου, ἵνα μάθητε σοφίαν καὶ μὴ παραπέσητε·

Σοφ. Σολ. 6,9

Πρὸς σας λοιπόν, ὦ ἄρχοντες της γῆς, ἀπευθύνονται οἱ λόγοι μου αὐτοί, δια να μάθετε τὴν ἀληθινὴν σοφίαν καὶ να μὴ παραπέσετε στους δρόμους της παρανομίας.

Σοφ. Σολ. 6,10

οἱ γὰρ φυλάξαντες ὁσίως τὰ ὅσια ὀσιωθήσονται, καὶ οἱ διδαχθέντες αὐτὰ εὐρήσουσιν ἀπολογίαν.

Σοφ. Σολ. 6,10

Διότι ὅσοι με ευσέβειαν ἐτήρησαν τὸ ἅγιον θέλημα του

Θεού, θα γίνουν άγιοι. Και όσοι εδιδάχθησαν και απεδέχθησαν την θείαν σοφίαν, θα εύρουν και θα έχουν απολογία κατά την ημέραν της κρίσεως.

Σοφ. Σολ. 6,11 έπιθυμήσατε οὖν τῶν λόγων μου, ποθήσατε καὶ παιδευθήσεσθε.

Σοφ. Σολ. 6,11 Ας ανάψη, λοιπόν, εις σας η επιθυμία των λόγων μου αυτών. Ποθήσατε την σοφίαν μου και δι' αυτής θα παιδαγωγηθήτε και θα μορφωθήτε.

Σοφ. Σολ. 6,12 Λαμπρά καὶ άμάραντός έστιν ή σοφία και εύχερώς θεωρεΐται υπό τῶν άγαπώντων αὐτήν καὶ εύρίσκεται υπό τῶν ζητούντων αὐτήν,

Σοφ. Σολ. 6,12 Λαμπρά και αιωνία είναι η σοφία. Με ευκολίαν γίνεται αντιληπτή και κατανοητή, από όσους την αγαπούν. Και εύκολα ανευρίσκεται από εκείνους, που την αναζητούν.

Σοφ. Σολ. 6,13 φθάνει τοὺς έπιθυμοῦντας προγνωσθῆναι.

Σοφ. Σολ. 6,13 Καταφθάνει αυτούς, που επιθυμούν να την γνωρίσουν και την κατανοήσουν.

Σοφ. Σολ. 6,14 ό όρθρίσας πρὸς αὐτήν οὐ κοπιάσει, πάρεδρον γάρ εύρήσει τῶν πυλῶν αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 6,14 Εκείνος ο οποίος από το γλυκοχάραμα, από αυτήν ακόμη την ανατολήν της ζωής του προσέρχεται προς αυτήν, δεν θα κοπιάση, διότι η θεία σοφία θα στήση την έδραν της εις τας πύλας του οίκου του.

Σοφ. Σολ. 6,15 τὸ γάρ ένθυμηθῆναι περὶ αὐτῆς φρονήσεως τελειότης, καὶ ό άγρυπνήσας δι' αὐτήν ταχέως άμέριμνος ἔσται·

Σοφ. Σολ. 6,15 Το να σκέπτεται κανείς και μελετά αυτήν είναι δείγμα μεγάλης συνέσεως. Και εκείνος που αγρυπνεί δια την απόκτησίν της, πολύ γρήγορα θα απαλλαγή από τας καταθλιπτικὰς μερίμνας και θα έχη ειρηνικήν την ζωήν.

Σοφ. Σολ. 6,16 ὅτι τοὺς άξιους αὐτῆς αὕτη περιέρχεται ζητοῦσα καὶ έν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εύμενῶς καὶ έν πάσῃ έπινοίᾳ ύπαντᾷ αὐτοῖς.

- Σοφ. Σολ. 6,16 Η ίδια η σοφία του Θεού περιέρχεται αδώ και εκεί και αναζητεί τους αξίους της. Ολόλαμπρη και ευμενής παρουσιάζεται στους δρόμους της ζωής των, και εις κάθε σκέψιν των τους βοηθεί πάντοτε.
- Σοφ. Σολ. 6,17 ἀρχὴ γὰρ αὐτῆς ἡ ἀληθεστάτη παιδείας ἐπιθυμία, φροντὶς δὲ παιδείας ἀγάπη,
- Σοφ. Σολ. 6,17 Διότι ἀρχὴ της κατὰ Θεὸν σοφίας εἶναι ἡ εὐλικρινὴς ἐπιθυμία της μορφώσεως, φροντὶς δε καὶ σκοπὸς, στον ὁποῖον κατατείνει ἡ παιδεία, εἶναι ἡ ἀγάπη του Θεοῦ.
- Σοφ. Σολ. 6,18 ἀγάπη δὲ τήρησις νόμων αὐτῆς, προσοχὴ δὲ νόμων βεβαίωσις ἀφθαρσίας,
- Σοφ. Σολ. 6,18 Της ἀγάπης δε ἐκδήλωσις εἶναι ἡ τήρησις των νόμων της θείας σοφίας. Ἡ προσεκτικὴ δε τήρησις των θείων νόμων εἶναι ἡ βεβαία ἐγγύησις της πέραν του τάφου ἀθανασίας.
- Σοφ. Σολ. 6,19 ἀφθαρσία δὲ ἐγγὺς εἶναι ποιεῖ Θεοῦ.
- Σοφ. Σολ. 6,19 Ἡ δε ἀθανασία κάμνει τον ἄνθρωπον να εὐρίσκεται πάντοτε πλησίον του αἰωνίου Θεοῦ.
- Σοφ. Σολ. 6,20 ἐπιθυμία ἄρα σοφίας ἀνάγει ἐπὶ βασιλείαν.
- Σοφ. Σολ. 6,20 Ἀρα ἡ εὐλικρινὴς ἐπιθυμία καὶ ἡ ἀπόκτησις της θείας σοφίας ἀνεβάζουν τον ἄνθρωπον εἰς την βασιλείαν του Θεοῦ.
- Σοφ. Σολ. 6,21 εἰ οὖν ἤδεσθε ἐπὶ θρόνοις καὶ σκήπτροις, τύραννοι λαῶν, τιμήσατε σοφίαν, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε.
- Σοφ. Σολ. 6,21 Εἰς λοιπὸν σεις, ἄρχοντες των λαῶν, εὐχαριστήσθε εἰς θρόνους καὶ εἰς σκήπτρα, τιμήσατε καὶ ἀγαπήσατε την θείαν σοφίαν, δια να βασιλεύσετε στους αἰῶνας.
- Σοφ. Σολ. 6,22 τί δὲ ἐστὶ σοφία καὶ πῶς ἐγένετο, ἀπαγγελῶ καὶ οὐκ ἀποκρύψω ὑμῖν μυστήρια, ἀλλὰ ἀπ' ἀρχῆς γενέσεως ἐξιχνιάσω καὶ θήσω εἰς τὸ ἐμφανὲς τὴν γνῶσιν αὐτῆς καὶ οὐ μὴ παροδεύσω τὴν ἀλήθειαν.
- Σοφ. Σολ. 6,22 Τι δε εἶναι αὐτὴ ἡ σοφία καὶ πῶς ἐγίνε, θα σας το ἀναγγεῖλω καὶ δεν θα κρύψω ἀπὸ σας τα μυστήρια του Θεοῦ. Ἀλλὰ θα φέρω αὐτὰ εἰς φῶς ἀπὸ την ἀρχὴν της δημιουργίας, θα

- καταστήσω φανεράν την γνώσιν αυτής και δεν θα αντιπαρέλθω την θείαν αλήθειαν.
- Σοφ. Σολ. 6,23 οὔτε μὴν φθόνῳ τετηκότι συνοδεύσω, ὅτι οὗτος οὐ κοινωνήσει σοφίᾳ.
- Σοφ. Σολ. 6,23 Δεν θα συμπεριπατήσω ούτε θα συναναστραφῶ με ἄνθρωπον, που τον λυώνει ο φθόνος, διότι αυτός δεν θέλει να ἔχη καμμίαν επικοινωνίαν και σχέσιν με την σοφίαν.
- Σοφ. Σολ. 6,24 πλῆθος δὲ σοφῶν σωτηρία κόσμου, καὶ βασιλεὺς φρόνιμος εὐστάθεια δήμου.
- Σοφ. Σολ. 6,24 Το πλῆθος των κατὰ Θεὸν σοφῶν εἶναι ασφάλεια και σωτηρία δια τον κόσμον. Ο δε κατὰ Θεὸν συνετός βασιλεὺς αποτελεί εγγύησιν της σταθερότητος του λαοῦ του.
- Σοφ. Σολ. 6,25 ὥστε παιδεύσθε τοῖς ῥήμασί μου, καὶ ὠφεληθήσεσθε.
- Σοφ. Σολ. 6,25 Ὡστε παιδαγωγηθῆτε και μορφωθῆτε με τα λόγια της σοφίας μου και θα αποκομίσετε μεγάλην ὠφέλειαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 7

- Σοφ. Σολ. 7,1 Εἰμὶ μὲν κάγῳ θνητὸς ἄνθρωπος ἴσος ἅπασι καὶ γηγενοῦς ἀπόγονος πρωτοπλάστου· καὶ ἐν κοιλίᾳ μητρὸς ἐγλύφην σὰρξ
- Σοφ. Σολ. 7,1 Και εγώ, που σας ομιλῶ αυτήν την στιγμήν, εἶμαι ἄνθρωπος θνητός, ὅμοιος και ἴσος με ὅλους τους ἄλλους ανθρώπους. Ἀπόγονος του πρώτου ἀνθρώπου, που ἐπλάσθη ἀπὸ το χῶμα. Εἰς την κοιλίαν της μητρὸς μου ἔλαβα την ἀνθρωπίνην σάρκα και μορφήν,
- Σοφ. Σολ. 7,2 δεκαμηνιαίῳ χρόνῳ παγεῖς ἐν αἵματι ἐκ σπέρματος ἀνδρὸς καὶ ἡδονῆς ὕπνῳ συνελθούσης.
- Σοφ. Σολ. 7,2 Εἰς δεκάμηνον χρονικὸν διάστημα ἐπῆρα την σταθεράν μορφήν του ἀνθρώπου μέσα στο μητρικὸν αἷμα ἀπὸ το σπέρμα του ἀνδρὸς, κατὰ την ἡδονικὴν σαρκικὴν

συνάντησιν επί κλίνης.

Σοφ. Σολ. 7,3

καὶ ἐγὼ δὲ γενόμενος ἔσπασα τὸν κοινὸν ἀέρα καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοιοπαθῆ κατέπεσον γῆν, πρώτην φωνὴν τὴν ὁμοίαν πᾶσιν ἴσα κλαίων·

Σοφ. Σολ. 7,3

Και ἐγώ, ὅταν ἐγεννήθην, ἔσπασα με το κλάμα μου τον κοινὸν ἀέρα, τον ὁποῖον και ἀνέπνευσα. Ἐπεσα και ευρέθην εἰς την ὁμοίαν με ὅλους τους ἀνθρώπους γην. Ἀφήκα την πρώτην φωνὴν ὁμοίαν προς την των ἄλλων ἀνθρώπων και ἐκλαια, ὅπως ἐκεῖνοι.

Σοφ. Σολ. 7,4

ἐν σπαργάνοις ἀνετράφην καὶ ἐν φροντίσιν·

Σοφ. Σολ. 7,4

Ἀνετράφην, ὅπως οἱ ἄλλοι, τυλιγμένος εἰς τα σπάργανα και με τας φροντίδας των ἄλλων.

Σοφ. Σολ. 7,5

οὐδεὶς γὰρ βασιλεὺς ἐτέραν ἔσχε γενέσεως ἀρχήν,

Σοφ. Σολ. 7,5

Κανείς, οὔτε και ο βασιλεὺς ἀκόμη, δεν ἐπήρε διαφορετικὴν ἀρχὴν της γεννήσεως και της υπάρξεώς του.

Σοφ. Σολ. 7,6

μία δὲ πάντων εἴσοδος εἰς τὸν βίον, ἔξοδος τε ἴση.

Σοφ. Σολ. 7,6

Μια και η αὐτὴ εἶναι η εἴσοδος ὅλων των ἀνθρώπων εἰς την ζωὴν, η ἰδία δε ἔξοδος ἐπιφυλάσσεται δι' αὐτούς, ο θάνατος.

Σοφ. Σολ. 7,7

διὰ τοῦτο ἠύξάμην, καὶ φρόνησις ἐδόθη μοι·
ἐπεκαλεσάμην, καὶ ἦλθέ μοι πνεῦμα σοφίας.

Σοφ. Σολ. 7,7

Γνωρίζω, λοιπόν, την εἴσοδόν μου στον κόσμον, ὅπως και την ἔξοδόν μου ἀπὸ αὐτόν. Προσηυχήθην στον Θεόν, ἐζήτησα σοφίαν και σύνεσιν και μου ἐδόθη. Τον παρεκάλεσα, και ἦλθεν εἰς ἐμέ πνεῦμα σοφίας.

Σοφ. Σολ. 7,8

προέκρινα αὐτὴν σκήπτρων καὶ θρόνων καὶ πλοῦτον οὐδὲν ἡγησάμην ἐν συγκρίσει αὐτῆς·

Σοφ. Σολ. 7,8

Αὐτὴν ἐπροτίμησα ἀπὸ βασιλικά σκήπτρα και θρόνους και ἐμπρός εἰς αὐτὴν ὡς ἓνα τίποτε εθεώρησα τα πλούτη του κόσμου.

Σοφ. Σολ. 7,9

οὐδὲ ὡμοίωσα αὐτῇ λίθον ἀτίμητον, ὅτι ὁ πᾶς χρυσὸς ἐν ὄψει αὐτῆς ψάμμος ὀλίγη, καὶ ὡς πηλὸς λογισθῆσεται ἄργυρος ἐναντίον αὐτῆς.

- Σοφ. Σολ. 7,9 Ούτε προς ανεκτίμητον αδάμαντα δεν παρομοίωσα αυτήν, διότι όλος ο χρυσός εν συγκρίσει προς την σοφίαν είναι σαν λίγη άμμος, και ο άργυρος ωσαν λάσπη θεωρείται ενώπιον αυτής.
- Σοφ. Σολ. 7,10 ύπέρ υγίειαν καὶ εὐμορφίαν ἡγάπησα αὐτήν καὶ προειλόμην αὐτήν ἀντὶ φωτὸς ἔχειν, ὅτι ἀκοίμητον τὸ ἐκ ταύτης φέγγος.
- Σοφ. Σολ. 7,10 Την έχω αγαπήσει περισσότερο και από αυτήν ακόμη την υγείαν και από το κάλλος. Την επροτίμησα περισσότερο και από το φως. Διότι εις την πραγματικότητα το φως, που ακτινοβολεί η σοφία, είναι άσβεστον και αιώνιον.
- Σοφ. Σολ. 7,11 ἤλθε δέ μοι τὰ ἀγαθὰ ὁμοῦ πάντα μετ' αὐτῆς καὶ ἀναρίθμητος πλοῦτος ἐν χερσὶν αὐτῆς.
- Σοφ. Σολ. 7,11 Αλλά μαζί με την σοφίαν ήλθαν εις εμέ και όλα μαζί τα αγαθά. Διότι εις τα χέρια αυτής υπάρχει ανυπολόγιστος πλούτος.
- Σοφ. Σολ. 7,12 εὐφράνθην δὲ ἐπὶ πᾶσιν, ὅτι αὐτῶν ἡγεῖται σοφία, ἡγνόουν δὲ αὐτήν γενέτιν εἶναι τούτων.
- Σοφ. Σολ. 7,12 Ηυφράνθην δε εις όλα τα υλικά και πνευματικά αγαθά, διότι η σοφία προπορεύεται και αυτά την ακολουθούν. Πριν δε αποκτήσω την σοφίαν, δεν εγνώριζα ότι αυτή είναι η μήτηρ όλων τούτων των αγαθών.
- Σοφ. Σολ. 7,13 ἀδόλως τε ἔμαθον ἀφθόνως τε μεταδίδωμι, τὸν πλοῦτον αὐτῆς οὐκ ἀποκρύπτομαι·
- Σοφ. Σολ. 7,13 Με αγνότητα και προς καθαρούς σκοπούς έμαθα την σοφίαν· χωρίς φθόνον την μεταδίδω. Δεν αποκρύπτω τον ανεκτίμητον αυτής πλούτον.
- Σοφ. Σολ. 7,14 ἀνεκλιπῆς γὰρ θησαυρός ἐστὶν ἀνθρώποις, ὃν οἱ χρησάμενοι πρὸς Θεὸν ἐστείλαντο φιλίαν διὰ τὰς ἐκ παιδείας δωρεὰς συσταθέντες.
- Σοφ. Σολ. 7,14 Η σοφία είναι ανεξάντλητος θησαυρός δια τους ανθρώπους, τον οποίον αυτοί, όταν καταλλήλως και προθύμως

χρησιμοποιούν, συνάπτουν φιλίαν προς τον Θεόν, διότι αυτοσυνιστώνται και γίνονται δεκτοί από αυτόν χάρις εις τας μεγάλας δωρεάς, τας οποίας έχουν λάβει δια της ορθής παιδείας.

- Σοφ. Σολ. 7,15 Ἐμοὶ δὲ δῶῃ ὁ Θεὸς εἰπεῖν κατὰ γνώμην καὶ ἐνθυμηθῆναι ἀξίως τῶν δεδομένων, ὅτι αὐτὸς καὶ τῆς σοφίας ὁδηγὸς ἐστὶ καὶ τῶν σοφῶν διορθωτής.
- Σοφ. Σολ. 7,15 Εὐχομαι δε να μου δώση ο Θεός ικανότητα να εκφράσω τον θαυμασμόν μου δια την σοφίαν, και με ευγνωμοσύνην να ενθυμούμαι πάντοτε τας δωρεάς του Θεού, διότι αὐτός εἶναι ο οδηγός και χορηγός της σοφίας, ο παιδαγωγός και διορθωτής των σοφών.
- Σοφ. Σολ. 7,16 ἐν γὰρ χειρὶ αὐτοῦ καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ λόγοι ἡμῶν πᾶσά τε φρόνησις καὶ ἐργατειῶν ἐπιστήμη.
- Σοφ. Σολ. 7,16 Διότι εις τα χέρια αυτού ευρισκόμεθα και ημεῖς και οι λόγοι μας, η σύνεσις μας ὅπως και η επιστήμη των διαφόρων ἐργων.
- Σοφ. Σολ. 7,17 αὐτὸς γὰρ μοι ἔδωκε τῶν ὄντων γνῶσιν ἀψευδῇ εἰδέναι σύστασιν κόσμου καὶ ἐνέργειαν στοιχείων,
- Σοφ. Σολ. 7,17 Αυτός μου ἔχει δώσει την αληθὴ γνῶσιν των ὄντων, ὥστε να γνωρίσω πως συνεστήθη ο κόσμος και πως ενεργοῦν τα ἐπὶ μέρους στοιχεία της φύσεως.
- Σοφ. Σολ. 7,18 ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ μεσότητα χρόνων, τροπῶν ἀλλαγὰς καὶ μεταβολὰς καιρῶν,
- Σοφ. Σολ. 7,18 Να γνωρίσω την αρχήν, το μέσον και το τέλος των χρόνων, την ἀλλαγὴν του ηλιοστασίου και τας μεταβολὰς των εποχῶν του ἔτους.
- Σοφ. Σολ. 7,19 ἐνιαυτῶν κύκλους καὶ ἀστέρων θέσεις,
- Σοφ. Σολ. 7,19 Τους κύκλους των ετών και τας θέσεις των ἀστέρων.
- Σοφ. Σολ. 7,20 φύσεις ζῶων καὶ θυμοὺς θηρίων, πνευμάτων βίας καὶ διαλογισμοὺς ἀνθρώπων, διαφορὰς φυτῶν καὶ δυνάμεις ῥιζῶν,

- Σοφ. Σολ. 7,20 Τας φύσεις των ζώων, τα ένστικτα των θηρίων τας ορμάς των ανέμων, τους διαλογισμούς των ανθρώπων, τας διαφοράς, που υπάρχουν μεταξύ των φυτών και τας δυνάμεις των ριζών.
- Σοφ. Σολ. 7,21 ὅσα τέ ἐστι κρυπτά καὶ ἐμφανῆ ἔγνων· ἡ γὰρ πάντων τεχνίτις ἐδίδαξέ με σοφία.
- Σοφ. Σολ. 7,21 Χαρις εἰς τὴν θεῖαν σοφίαν ἐγὼ ἐγνώρισα ὅλα τα ἀπόκρυφα καὶ φανερά ὄντα καὶ τας ιδιότητας αὐτῶν. Ἡ σοφία, ἡ ὁποία ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐδημιούργησε καὶ κατευθύνει τὰ πάντα, με ἐδίδαξε αὐτά.
- Σοφ. Σολ. 7,22 Ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερὸν, ἅγιον, μονογενές, πολυμερές, λεπτὸν, εὐκίνητον, τρανὸν, ἀμόλυντον, σαφές, ἀπήμαντον, φιλάγαθον, ὀξύ, ἀκώλυτον, εὐεργετικόν,
- Σοφ. Σολ. 7,22 Αὐτὴ δὲ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ ἔχει πνεῦμα ἀπολύτου νοήσεως, ἅγιον, μοναδικὸν στὸν οὐράνιον καὶ ἐπίγειον κόσμον, πολυτρόπων ἐνεργειῶν, αὔλον, εὐκίνητον, ἀπειρομέγεθες, ἀμόλυντον, σαφές, ἀπρόσβλητον καὶ ἀτρωτον ἀπὸ οἰανδήποτε ἀτέλειαν. Δεισδυτικόν, εὐεργετικόν, πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ὑπερνικά ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ ἀγαπᾷ πάντοτε τὸ ἀγαθόν.
- Σοφ. Σολ. 7,23 φιλάνθρωπον, βέβαιον, ἀσφαλές, ἀμέριμνον, παντοδύναμον, πανεπίσκοπον καὶ διὰ πάντων χωροῦν πνευμάτων νοερῶν καθαρῶν λεπτοτάτων.
- Σοφ. Σολ. 7,23 Αὐτό εἶναι φιλάνθρωπον, σταθερόν, ἀλάθητον, ἀπὸ καμμίαν δὲν πιέζεται μέριμναν, παντοδύναμον, ἐποπτεύει καὶ κατευθύνει τὰ πάντα. Εἰσχωρεῖ εἰς ὅλα τὰ πνεύματα ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, τὰ νοερά, τὰ καθαρὰ, τὰ λεπτότατα.
- Σοφ. Σολ. 7,24 πάσης γὰρ κινήσεως κινητικώτερον σοφία, διήκει δὲ καὶ χωρεῖ διὰ πάντων διὰ τὴν καθαρότητα·
- Σοφ. Σολ. 7,24 Ἡ σοφία ἔχει τὴν ἀπόλυτον ἐξ ἐαυτῆς κίνησιν, ἀπείρως

ανωτέρα από κάθε τι, το οποίον κινείται εις την γην και τον ουρανόν. Χαρις εις την απόλυτον αυτής καθαρότητα εισδύει και προχωρεί δια μέσου όλων των επιγείων και των ουρανίων προσώπων και πραγμάτων.

Σοφ. Σολ. 7,25 άτμις γάρ έστι τής τοῦ Θεοῦ δυνάμεως καὶ απόρροια τής τοῦ Παντοκράτορος δόξης είλικρινής· διὰ τοῦτο οὐδέν μεμιαμμένον είς αὐτήν παρεμπίπτει.

Σοφ. Σολ. 7,25 Διότι αυτή είναι πνοη, τρόπον τινά, του παντοδυνάμου Θεού, ολοκάθαρον απαύγασμα της δόξης του παντοκράτορας. Δια τούτο τίποτε το μολυσμένον δεν υπεισέρχεται εις αυτήν και δεν την μολύνει.

Σοφ. Σολ. 7,26 άπαύγασμα γάρ έστι φωτός αἰδίου καὶ ἔσοπτρον άκηλίδωτον τής τοῦ Θεοῦ ένεργείας καὶ εἰκὼν τής άγαθότητος αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 7,26 Αυτή είναι το φωτεινόν απαύγασμα του θείου, αμεταβλήτου, αιωνίου φωτός· ολοκάθαρον κάτοπτρον της ενεργείας του Θεού, εἰκὼν και έκφρασις της αγαθότητας του Θεού.

Σοφ. Σολ. 7,27 μία δὲ οὔσα πάντα δύναται καὶ μένουσα έν αὐτῇ τὰ πάντα καινίζει καὶ κατὰ γενεάς είς ψυχὰς όσίας μεταβαίνουσα φίλους Θεοῦ καὶ προφήτας κατασκευάζει·

Σοφ. Σολ. 7,27 Και ενώ είναι μία μόνον, δύναται να κάμη τα πάντα ως παντοδύναμος. Μένει καθ' εαυτήν αναλλοίωτος και ανακαινίζει τα πάντα. Από γενεάς εις γενεάν μεταβαίνει και ενθρονίζεται εις ψυχὰς οσίας. Παιδαγωγεί και μορφώνει φίλους Θεού και προφήτας.

Σοφ. Σολ. 7,28 οὐθὲν γάρ άγαπᾷ ό Θεός εί μή τὸν σοφία συνοικοῦντα.

Σοφ. Σολ. 7,28 Κανένα άλλο λογικόν ον δεν αγαπά ο Θεός, ειμή μόνον εκείνο, το οποίον συγκατοικεί με την θείαν σοφίαν.

Σοφ. Σολ. 7,29 ἔστι γάρ αὕτη εύπρεπεστέρα ήλίου καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἄστρον θέσιν, φωτὶ συγκρινομένη, εύρίσκεται προτέρα·

- Σοφ. Σολ. 7,29 Αυτή είναι ωραιότερα και λαμπροτρα από τον ήλιον, ανωτέρα από όλα τα αστρικά σύμπαντα, συγκρινομένη δε προς το φως υπερέχει και προηγείται από αυτό.
- Σοφ. Σολ. 7,30 τοῦτο μὲν γὰρ διαδέχεται νύξ, σοφίας δὲ οὐ κατισχύει κακία.
- Σοφ. Σολ. 7,30 Διότι το μεν υλικόν φως το διαδέχεται η νύκτα· κανένα όμως σκότος και καμμία σκια κακίας δεν ημπορεί να κυριαρχήση εις την θείαν σοφίαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 8

- Σοφ. Σολ. 8,1 Διατείνει δὲ ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας εὐρώστως καὶ διοικεῖ τὰ πάντα χρηστῶς.
- Σοφ. Σολ. 8,1 Η θεία σοφία επεκτείνει μετά δυνάμεως την κυριαρχίαν της από το ένα άκρον του κόσμου έως το άλλο, και διοικεί τα πάντα με ευεργετικήν καλωσύνην και αγαθότητα.
- Σοφ. Σολ. 8,2 Ταύτην ἐφίλησα καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ καὶ ἐραστής ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς.
- Σοφ. Σολ. 8,2 Αυτήν εγώ ηγάπησα με όλην μου την δύναμιν. Την ανεζήτησα από αυτά ακόμα τα νεανικά μου χρόνια. Επεθύμησα να την λάβω σύζυγόν μου. Εγίνα εραστής του κάλλους της.
- Σοφ. Σολ. 8,3 εὐγένειαν δοξάζει συμβίωσιν Θεοῦ ἔχουσα, καὶ ὁ πάντων δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν·
- Σοφ. Σολ. 8,3 Η αιωνία συμβίωσίς της μετά του Θεού κάμνει να ακτινοβολή η ευγένεια της καταγωγής της. Ο Κυριος και Δεσπότης του σύμπαντος την έχει αγαπήσει προαιωνίως και την αγαπά πάντοτε.
- Σοφ. Σολ. 8,4 μύστις γάρ ἐστι τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης καὶ αἵρετις τῶν ἔργων αὐτοῦ.

- Σοφ. Σολ. 8,4 Αυτή κατέχει πλήρως εις βάθος και πλάτος την άπειρον γνώσιν του Θεού και χειραγωγεί προς αυτήν τους ανθρώπους. Αυτή επιλέγει τα έργα, τα οποία ο Θεός δημιουργεί.
- Σοφ. Σολ. 8,5 εἰ δὲ πλοῦτός ἐστιν ἐπιθυμητὸν κτῆμα ἐν βίῳ, τί σοφίας πλουσιώτερον τῆς τὰ πάντα ἐργαζομένης;
- Σοφ. Σολ. 8,5 Εάν ο πλούτος είναι δια τον βίον πολύ επιθυμητόν αγαθόν, πόσω μάλλον η σοφία είναι τιμιώτερον και πολύ περισσότερον επιθυμητόν αγαθόν, η σοφία η οποία κατεργάζεται πάντα τα αγαθά;
- Σοφ. Σολ. 8,6 εἰ δὲ φρόνησις ἐργάζεται, τίς αὐτῆς τῶν ὄντων μᾶλλον ἐστι τεχνίτις;
- Σοφ. Σολ. 8,6 Εάν η διάνοια και η σύνεσις των ανθρώπων εργάζεται αγαθά, πόσω μάλλον η σοφία του Θεού είναι η τεχνίτις, που κατεργάζεται όλα γενικώς τα καλά έργα;
- Σοφ. Σολ. 8,7 καὶ εἰ δικαιοσύνην ἀγαπᾷ τις, οἱ πόνοι ταύτης εἰσὶν ἀρεταί· σωφροσύνην γὰρ καὶ φρόνησιν ἐκδιδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδὲν ἐστιν ἐν βίῳ ἀνθρώποις.
- Σοφ. Σολ. 8,7 Εάν δε κανείς επιθυμῇ την κατά το δυνατόν δικαιοσύνην, την αρετήν, ας σκεφθῇ ὅτι οἱ καρποὶ της σοφίας είναι ακριβῶς αἱ ἀρεταί. Διότι αὐτὴ διδάσκει την σωφροσύνην και την σύνεσιν, την δικαιοσύνην και την ἀνδρείαν, ἀρετάς ἀπὸ τας οποίας δεν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο χρησιμώτερον στον βίον των ανθρώπων.
- Σοφ. Σολ. 8,8 εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται στροφὰς λόγων καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεία καὶ τέρατα προγινώσκει καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων.
- Σοφ. Σολ. 8,8 Επιθυμεῖ κανείς πολλήν γνώσιν και πείραν; Ας σκεφθῇ, ὅτι η σοφία γνωρίζει τα ἀρχαῖα, προβλέπει και προαναγγέλλει τα μέλλοντα, κάτεχε καλῶς τους πολυπλόκους και

δυσνοήτους λόγους, τας λύσεις των γριφωδών φράσεων.
Γνωρίζει ακριβώς και προαναγγέλλει μεγάλα και μικρά,
θαυμαστά πάντοτε, γεγονότα. Όπως επίσης διαδοχάς
εποχών και χρόνων.

Σοφ. Σολ. 8,9 ἔκρινα τοίνυν ταύτην ἀγαγέσθαι πρὸς συμβίωσιν, εἰδὼς
ὅτι ἔσται μοι σύμβουλος ἀγαθῶν καὶ παραίνεσις
φροντίδων καὶ λύπης.

Σοφ. Σολ. 8,9 Εκρινα, λοιπόν, εγώ ορθόν και απεφάσισα αυτήν να πάρω
ως σύντροφο της ζωής μου, δια να ζήσω μαζί της όλον μου
τον βίον, διότι γνωρίζω καλά ότι αυτή θα είναι πολύτιμος
σύμβουλός μου εις κάθε καλόν, όπως επίσης θαρραλέα
προτροπή και παρηγορία εις τας φροντίδας και τας λύπας
της ζωής.

Σοφ. Σολ. 8,10 ἔξω δι' αὐτὴν δόξαν ἐν ὄχλοις καὶ τιμὴν παρὰ
πρεσβυτέρους ὁ νέος·

Σοφ. Σολ. 8,10 Χαρις εις αυτήν και δια μέσου αυτής θα αποκτήσω δόξαν
μεταξύ του λαού, εκτίμησιν δε και υπόληψιν μεταξύ των
πρεσβυτέρων από αυτήν ακόμη την νεότητά μου.

Σοφ. Σολ. 8,11 ὁξὺς εὐρεθήσομαι ἐν κρίσει καὶ ἐν ὄψει δυναστῶν
θαυμασθήσομαι·

Σοφ. Σολ. 8,11 Χαρις εις αυτήν θα αποκτήσω οξύτητα διανοίας και
ευθύτητα κρίσεως εις τας δίκας, ενώπιον δε των μεγάλων
της γης θα είμαι αξιοθαύμαστος.

Σοφ. Σολ. 8,12 σιγῶντά με περιμενοῦσι καὶ φθεγγομένῳ προσέξουσι
καὶ λαλοῦντος ἐπὶ πλεῖον χεῖρα ἐπιθήσουσιν ἐπὶ στόμα
αὐτῶν.

Σοφ. Σολ. 8,12 Όταν σιωπώ, θα με περιμένουν να ομιλήσω· και όταν εγώ
θα ομιλώ, θα με προσέχουν. Και όταν παρατείνω την
ομιλίαν μου επί πολύ, εκείνοι θα θέτουν το χέοι των στο
στόμα των, δηλώνοντες ότι πρέπει όλοι να σιωπήσουν, δια να
με ακούσουν.

Σοφ. Σολ. 8,13 ἔξω δι' αὐτὴν ἀθανασίαν καὶ μνήμην αἰώνιον τοῖς μετ'

ἐμὲ ἀπολείψω.

Σοφ. Σολ. 8,13 Χαρις εἰς αὐτὴν θα ἀποκτήσω τὴν ἀθανασίαν καὶ θα ἀφήσω αἰωνίαν μνήμην εἰς ἐκείνους, οἱ οἱποῖοι θα ἐλθοῦν υστέρᾳ ἀπὸ ἐμὲ.

Σοφ. Σολ. 8,14 διοικήσω λαοὺς, καὶ ἔθνη ὑποταγῆσεται μοι·

Σοφ. Σολ. 8,14 Ἀπὸ αὐτὴν φωτιζόμενος καὶ χειραγωγούμενος θα διοικήσω λαοὺς, ἔθνη δὲ ξένα θα ὑποταχθοῦν εἰς ἐμὲ.

Σοφ. Σολ. 8,15 φοβηθήσονται με ἀκούσαντες τύραννοι φρικτοί, ἐν πλήθει φανοῦμαι ἀγαθὸς καὶ ἐν πολέμῳ ἀνδρεῖος.

Σοφ. Σολ. 8,15 Φοβεροὶ δὲ καὶ σκληροὶ τύραννοι θα με φοβοῦνται, καὶ μόνον τὸ ὄνομά μου ὅταν ἀκούουν. Μεταξὺ τοῦ λαοῦ θα εἶμαι καὶ θα φαίνομαι ευμενὲς καὶ ευεργετικὸς, εἰς δὲ τοὺς πολέμους ἀνδρεῖος.

Σοφ. Σολ. 8,16 εἰσελθὼν εἰς τὸν οἶκόν μου προσαναπαύσομαι αὐτῇ· οὐ γὰρ ἔχει πικρίαν ἢ συναναστροφή αὐτῆς, οὐδὲ ὀδύνην ἢ συμβίωσις αὐτῆς, ἀλλὰ εὐφροσύνην καὶ χαρὰν.

Σοφ. Σολ. 8,16 Ὅταν ἐπιστρέφω στὸν οἶκόν μου, θα ἀναπαύωμαι εἰρηνικὸς καὶ χαρούμενος πλησίον τῆς. Διότι ἡ συναναστροφή με τὴν σοφίαν δὲν ἔχει καμμίαν πικρίαν, καὶ ἡ συμβίωσις με αὐτὴν δὲν προκαλεῖ καμμίαν λύπην καὶ θλίψιν. Ἀλλὰ, τουναντίον, φέρει εὐφροσύνην καὶ χαρὰν.

Σοφ. Σολ. 8,17 ταῦτα λογισάμενος ἐν ἑμαυτῷ καὶ φροντίσας ἐν καρδίᾳ μου ὅτι ἐστὶν ἀθανασία ἐν συγγενείᾳ σοφίας

Σοφ. Σολ. 8,17 Ἀυτὰ ἐσκέφθην ἐπανελημμένως ἀπὸ μέσα μου, καὶ με σοβαρότητα τα ἐμελέτησα με τὴν διάνοιαν καὶ τὴν καρδίαν μου, ὅτι δηλαδὴ εἰς τὴν μετὰ τῆς σοφίας ἐνωσιν καὶ συμβίωσιν ὑπάρχει ἡ ἀθανασία,

Σοφ. Σολ. 8,18 καὶ ἐν φιλίᾳ αὐτῆς τέρψις ἀγαθὴ καὶ ἐν πόνοις χειρῶν αὐτῆς πλοῦτος ἀνεκλιπῆς καὶ ἐν συγγυμνασίᾳ ὁμιλίας αὐτῆς φρόνησις καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς, περιήειν ζητῶν ὅπως λάβω αὐτὴν εἰς ἑμαυτόν.

Σοφ. Σολ. 8,18 εἰς τὴν φιλίαν τῆς ἡ ἀγνὴ τέρψις, στοὺς κόπους τῶν χειρῶν

της ανεξάντλητος ο πλούτος, εις την καλλιέργειαν των μετ' αυτής σχέσεων υπάρχει η σύνεσις, δόξα δε εις την συμμετοχήν και αποδοχήν των λόγων της. Ταῦτα, λοιπόν, αφού εσκέφθην εγύριζα και αναζητούσα αυτήν, δια να λάβω ως σύζυγόν μου εις όλον το διάστημα της ζωής μου.

Σοφ. Σολ. 8,19

παῖς δὲ ἤμην εὐφυῆς ψυχῆς τε ἔλαχον ἀγαθῆς,

Σοφ. Σολ. 8,19

Από αυτής ἀκόμη της παιδικῆς μου ηλικίας ἤμην ευφυῆς, ἔλαβα δε ως δῶρον ἀπὸ τον Θεόν ψυχὴν ἀγαθὴν·

Σοφ. Σολ. 8,20

μᾶλλον δὲ ἀγαθὸς ὢν ἦλθον εἰς σῶμα ἀμίαντον.

Σοφ. Σολ. 8,20

μᾶλλον δέ, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἤμουν ἀγαθός, ἦλθα εις σῶμα ἀρτίον και ἀκηλίδωτον.

Σοφ. Σολ. 8,21

γνοὺς δὲ ὅτι οὐκ ἄλλως ἔσομαι ἐγκρατῆς, ἐὰν μὴ ὁ Θεὸς δῶ -καὶ τοῦτο δ' ἦν φρονήσεως τὸ εἶδέναι τίνος ἡ χάρις- ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ καὶ εἶπον ἔξ ὅλης τῆς καρδίας μου.

Σοφ. Σολ. 8,21

Επειδὴ δε ἐγνώρισα καλὰ, ὅτι δεν εἶναι δυνατόν κατ' ἄλλον τρόπον να ἀποκτήσῃ κανεῖς την σοφίαν, ἐὰν ο Θεός δεν του την δώσῃ- και αὐτό εἶναι τεκμήριον συνέσεως, το να γνωρίζῃς ἀπὸ ποιὸν προέρχεται αὐτὴ ἡ δωρεά,- ἐπλησίασα τον Κυριον και τον παρεκάλεσα με ὅλην μου την καρδίαν και εἶπα·

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 9

Σοφ. Σολ. 9,1

Θεὲ πατέρων καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου

Σοφ. Σολ. 9,1

Θεὲ των προγόνων μου, Κυριε του ελέους, συ ο οποίος δια μόνου του λόγου σου ἐδημιούργησες τα σύμπαντα

Σοφ. Σολ. 9,2

καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατεσκεύασας ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζῃ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων

Σοφ. Σολ. 9,2

και με την θείαν σου σοφίαν ἐπλασες τον ἄνθρωπον, στον

- οποίον έδωσες το προσόν να είναι κύριος όλων των δημιουργημάτων σου,
- Σοφ. Σολ. 9,3 καὶ διέπη τὸν κόσμον ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἐν εὐθύτητι ψυχῆς κρίσιν κρίνῃ,
- Σοφ. Σολ. 9,3 να επιβλέπη και κυβερνά τον κόσμο με αφοσίωσιν προς σε και με δικαιοσύνην προς τους ανθρώπους και να εκδίδη κατὰ τας δίκας δικαίας αποφάσεις με ευθύτητα και αντικειμενικότητα καρδίας,
- Σοφ. Σολ. 9,4 δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν καὶ μή με ἀποδοκιμάσῃς ἐκ παίδων σου.
- Σοφ. Σολ. 9,4 δος μου την σοφίαν, η οποία παρακάθεται εις θρόνον κοντά στον ιδικόν σου θρόνον και μη με αποδοκιμάσῃς ἀπὸ την τάξιν των δούλων σου.
- Σοφ. Σολ. 9,5 ὅτι ἐγὼ δοῦλος σὸς καὶ υἱὸς τῆς παιδείας σου, ἄνθρωπος ἀσθενὴς καὶ ὀλιγοχρόνιος καὶ ἐλάσσων ἐν συνέσει κρίσεως καὶ νόμων·
- Σοφ. Σολ. 9,5 Διότι ἐγὼ εἶμαι ιδικός σου δούλος, υἱὸς της ιδικῆς σου δούλης, της μητρὸς μου. Ἀνθρωπος αδύνατος, του οποίου ο βίος εἶναι βραχύς ἐπὶ της γῆς, μικρὸς και αδύνατος εις ορθὰς κρίσεις και εις την γνώσιν των ιδικόν σου νόμων.
- Σοφ. Σολ. 9,6 κἂν γάρ τις ᾗ τέλειος ἐν υἱοῖς ἀνθρώπων, τῆς ἀπὸ σοῦ σοφίας ἀπούσης, εἰς οὐδὲν λογισθῆσεται.
- Σοφ. Σολ. 9,6 Και εἰάν, ἐστὼ, υπάρξῃ κανεὶς τέλειος μεταξύ των ἄλλων ἀνθρώπων, ὅταν ἀπὸ αὐτὸν απρυσιαζῇ η σοφία σου, εἶναι ἓνα τίποτε ἐνώπιον σου και ἐνώπιον των ορθοφρονούντων ἀνθρώπων.
- Σοφ. Σολ. 9,7 σύ με προεἶλω βασιλέα λαοῦ σου καὶ δικαστὴν υἱῶν σου καὶ θυγατέρων·
- Σοφ. Σολ. 9,7 Συ, με ἐξέλεξες ὡς βασιλέα του λαοῦ σου, με κατέστησες δικαστὴν μεταξύ των υἱῶν σου και των θυγατέρων σου.
- Σοφ. Σολ. 9,8 εἶπας οἰκοδομῆσαι ναὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ σου καὶ ἐν πόλει κατασκηνώσεώς σου θυσιαστήριον, μίμημα σκηνῆς

ἀγίας, ἣν προητοίμασας ἀπ' ἀρχῆς.

Σοφ. Σολ. 9,8

Συ εἶπες να ανοικοδομήσω ναόν στο ἅγιόν σου ὅρος και
θυσιαστήριον εις την πόλιν, ὅπου ἐστήσες την σκηνήν σου,
ὅμοιον προς την ἅγιον Σκηνήν του Μαρτυρίου σου, την
οποίαν απ' αρχῆς συ εἶχες προετοιμάσει.

Σοφ. Σολ. 9,9

καὶ μετὰ σοῦ ἡ σοφία ἡ εἰδυῖα τὰ ἔργα σου καὶ
παροῦσα, ὅτε ἐποίεις τὸν κόσμον, καὶ ἐπισταμένη τί
ἄρεστόν ἐν ὀφθαλμοῖς σου καὶ τί εὐθές ἐν ἐντολαῖς
σου.

Σοφ. Σολ. 9,9

Μαζή με σε εἶναι πάντοτε ἡ σοφία, ἡ οποία ἐγνώριζεν
απολύτως και γνωρίζει ὅλα τα ἔργα σου, και ἡ οποία ἦτο
παρούσα, ὅταν συ εκ του μηδενὸς ἐδημιουργούσες τον
κόσμον, και ἐγνώριζε τι εἶναι εὐάρεστον ἐνώπιον των
οφθαλμῶν σου και σύμφωνα με τας ἀγίας ἐντολάς σου.

Σοφ. Σολ. 9,10

ἐξαπόστειλον αὐτήν ἐξ ἀγίων οὐρανῶν καὶ ἀπὸ θρόνου
δόξης σου πέμψον αὐτήν, ἵνα συμπαροῦσά μοι κοπιάσῃ
καὶ γνῶ τί εὐάρεστόν ἐστι παρά σοί.

Σοφ. Σολ. 9,10

Αὐτήν, λοιπόν, την θεῖαν σοφίαν σου στείλε εις ἐμέ τον
δούλον σου ἀπὸ τους ἀγίους ουρανοὺς και ἀπὸ τον θρόνον
της δόξης σου, δια να εὐρίσκεται πάντοτε κοντά μου και
κοπιάζῃ μαζή μου, ὥστε ἐγὼ να γνωρίσω ἀκριβῶς τι εἶναι
εὐάρεστον ἐνώπιόν σου.

Σοφ. Σολ. 9,11

οἶδε γὰρ ἐκείνη πάντα καὶ συνίει καὶ ὁδηγήσει με ἐν ταῖς
πράξεσί μου σωφρόνως καὶ φυλάξει με ἐν τῇ δόξῃ
αὐτῆς·

Σοφ. Σολ. 9,11

Ἡ σοφία σου γνωρίζει τα πάντα και αὐτή θα με ὁδηγήσῃ
συνετῶς εις τας πορείας του βίου μου. Θα με περιφρουρήσῃ
και θα με προστατεύσῃ το φῶς της ιδικῆς της δόξης.

Σοφ. Σολ. 9,12

καὶ ἔσται προσδεκτὰ τὰ ἔργα μου, καὶ διακρινῶ τὸν
λαόν σου δικαίως καὶ ἔσομαι ἄξιος θρόνων πατρὸς μου.

Σοφ. Σολ. 9,12

Χαρις εις αὐτήν θα εἶναι εὐπρόσδεκτα ἀπὸ σε τα ἔργα μου.
Και ἐγὼ θα κυβερνῶ και θα δικάζω τον λαόν σου με

δικαιοσύνην. Θα αναδειχθῶ ἄξιος των θρόνων του πατρός μου Δαβίδ.

Σοφ. Σολ. 9,13 τίς γάρ ἄνθρωπος γνώσεται βουλήν Θεοῦ; ἢ τίς ἐνθυμηθήσεται τί θέλει ὁ Κύριος;

Σοφ. Σολ. 9,13 Ποιός ἄνθρωπος εἶναι εἰς θέσιν ἐξ εαυτοῦ να γνωρίση τας βούλας του Θεοῦ; Ἡ ποιός ἡμπορεῖ ἐξ εαυτοῦ να συλλάβῃ και να κατανοήσῃ το θέλημα του Κυρίου;

Σοφ. Σολ. 9,14 λογισμοὶ γὰρ θνητῶν δειλοί, καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι ἡμῶν.

Σοφ. Σολ. 9,14 Διότι αἱ σκέψεις των ανθρώπων εἶναι ταλαντευόμεναι και ασταθεῖς και αἱ ἐπινοήσεις της διανοίας μας εσφαλμέναι.

Σοφ. Σολ. 9,15 φθαρτὸν γὰρ σῶμα βαρύνει ψυχὴν, καὶ βρίθῃ τὸ γεῶδες σκῆνος νοῦν πολυφρόντιδα.

Σοφ. Σολ. 9,15 Διότι το φθαρτὸν τοῦτο σῶμα μας βαρύνει την ψυχὴν και ἐπισκοτίζει την κρίσιν της. Ἡ χωματένια αὐτὴ κατοικία της ψυχῆς μας καταπονεῖται με τας πολλὰς μερίμνας του νου.

Σοφ. Σολ. 9,16 καὶ μόλις εἰκάζομεν τὰ ἐπὶ γῆς καὶ τὰ ἐν χερσὶν εὐρίσκομεν μετὰ πόνου· τὰ δὲ ἐν οὐρανοῖς τίς ἐξιχνίασε;

Σοφ. Σολ. 9,16 Μολις δε και μετὰ βίας διατυπώνομεν εἰκασίας και συνάγομεν συμπεράσματα δια τα ἐπὶ της γῆς πράγματα και φαινόμενα. Μετὰ κόπου δε και δυσκολίας εὐρίσκομεν αὐτά, που εξαρτῶνται ἀπὸ τα χέρια μας. Τα ὅσα ὁμως υπέροχα υπάρχουν ἐπάνω στους ουρανοὺς, ποιός ἐκ των ανθρώπων εἶναι εἰς θέσιν να ἐξιχνιάσῃ;

Σοφ. Σολ. 9,17 βουλήν δέ σου τίς ἔγων, εἰ μὴ σὺ ἔδωκας σοφίαν και ἔπεμψας τὸ ἅγιόν σου πνεῦμα ἀπὸ ὑψίστων;

Σοφ. Σολ. 9,17 Ποιός ἐγνώρισε την ἰδικὴν σου βουλήν, εἰμὴ μόνον ἐκεῖνος, στον ὁποῖον συ ἔδωκες σοφίαν και ἐπέμψες το Ἅγιόν σου Πνεῦμα ἀπὸ τους ὑψίστους ουρανοὺς;

Σοφ. Σολ. 9,18 καὶ οὕτως διωρθώθησαν αἱ τρίβοι τῶν ἐπὶ γῆς, καὶ τὰ ἄρεστά σου ἐδιδάχθησαν ἄνθρωποι,

- Σοφ. Σολ. 9,18 Ετσι δέ με την ιδικήν σου σοφίαν διωρθώθησαν και διορθώνονται αι πορείαι των ανθρώπων επί της γης. Και οι άνθρωποι δι' αυτής έχουν διδαχθή και διδάσκονται τα ευάρεστα ενώπιόν σου.
- Σοφ. Σολ. 9,19 καὶ τῇ σοφίᾳ ἐσώθησαν.
- Σοφ. Σολ. 9,19 Με την ιδικήν σου σοφίαν εσώθησαν και θα σωθούν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 10

- Σοφ. Σολ. 10,1 Αὕτη πρωτόπλαστον πατέρα κόσμου μόνον κτισθέντα διεφύλαξε καὶ ἐξείλατο αὐτὸν ἐκ παραπτώματος ἰδίου
- Σοφ. Σολ. 10,1 Η θεία σοφία διεφύλαξε τον πρωτόπλαστον, τον Αδάμ, εκείνον τον οποίον ο Θεός έπλασε, δια να είναι ο πρώτος μέσα στον κόσμον. Τον διεφύλαξεν από την πλήρη καταστροφήν και τον έβγαλεν από την ιδικήν του πτώσιν.
- Σοφ. Σολ. 10,2 ἔδωκέ τε αὐτῷ ἰσχὺν κρατῆσαι ἀπάντων.
- Σοφ. Σολ. 10,2 Εδωκεν εις αυτον την δύναμιν, να κυριαρχή και να εξουσίαζη επί όλων των δημιουργημάτων της γης.
- Σοφ. Σολ. 10,3 ἀποστάς δὲ ἀπ' αὐτῆς ἄδικος ἐν ὀργῇ αὐτοῦ, ἀδελφοκτόνοις συναπώλετο θυμοῖς·
- Σοφ. Σολ. 10,3 Όταν δε ο αμαρτωλός, ο αδελφοκτόνος Καϊν, κυριαρχούμενος από την θανάσιμον αυτού οργήν, απεμακρύνθη από την θείαν σοφίαν και εφόνευσε τον αδελφόν του, εξ αιτίας της αδελφοκτόνου αυτής οργής του κατεστράφη ο ίδιος.
- Σοφ. Σολ. 10,4 δι' ὃν κατακλυζομένην γῆν πάλιν διέσωσε σοφία, δι' εὐτελοῦς ξύλου τὸν δίκαιον κυβερνήσασα.
- Σοφ. Σολ. 10,4 Όταν δε εξ αιτίας αυτού και των απογόνων του η γη κατεκλύσθη από τα ύδατα του κατακλυσμού, πάλιν η σοφία διέσωσε τον άνθρωπον. Κατηύθυνε, δι' ενός ευτελοῦς ξύλου, τον δίκαιον Νώε εις σωτηρίαν.

- Σοφ. Σολ. 10,5 αὕτη καὶ ἐν ὁμονοίᾳ πονηρίας ἐθνῶν συγχυθέντων
ἔγνω τὸν δίκαιον καὶ ἐτήρησεν αὐτὸν ἄμεμπτον Θεῷ
καὶ ἐπὶ τέκνου σπλάγχνοις ἰσχυρὸν ἐφύλαξεν.
- Σοφ. Σολ. 10,5 Αυτή, ὅταν ἀπὸ συμφώνου τα ἔθνη ἐξέκλιναν εἰς τας
πονηρίας καὶ ἐπλήθε πλήρης σύγχυσις μεταξύ των,
ἐξεχώρισε καὶ διετήρησε τὸν δίκαιον, τὸν Ἀβραάμ,
ἄμεμπτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἔδωσεν ἰσχὺν καρδίας,
ὅταν ἐπρόκειτο νὰ θυσιάσῃ τὸ τέκνον τοῦ, τὸν Ἰσαάκ, τὸν
καρπὸν τῶν σπλάγχνων τοῦ.
- Σοφ. Σολ. 10,6 αὕτη δίκαιον ἐξαπολλυμένων ἀσεβῶν ἐρρύσατο
φυγόντα πῦρ καταβάσιον Πενταπόλεως·
- Σοφ. Σολ. 10,6 Αυτή, ὅταν κατεστρέφοντο οἱ ἀσεβεῖς Σοδομίται, διεφύλαξε
τὸν δίκαιον Λωτ, ὁ οὗτος ἐστὶ διέφυγε τὸ πυρ, ποῦ εἶχε
κατεβῆ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐναντίον τῶν πέντε ἐκείνων
αμαρτωλῶν πόλεων.
- Σοφ. Σολ. 10,7 ἥς ἔτι μαρτύριον τῆς πονηρίας καπνίζομένη καθέστηκε
χέρσος, καὶ ἀτελέσιν ὥραις καρποφοροῦντα φυτὰ,
ἀπιστοῦσης ψυχῆς μνημεῖον ἐστηκυῖα στήλη ἀλός.
- Σοφ. Σολ. 10,7 Εἰς παντοτεινὸν δὲ μαρτύριον τῆς πονηρίας τῶν πέντε
ἐκείνων πόλεων, εἶναι ἡ ἐρημος χώρα των, ἡ ὁποία καὶ
καπνίζει ἀκόμη. Τα θαμνώδη δὲ αὐτῆς φυτὰ, μάρτυρες τῆς
καταστροφῆς τῆς, καρποφοροῦν προῶρως εἰς
ἀκαταλλήλους εποχάς, στήλη ἀλατος υψώνεται εἰς
ἀνάμνησιν μιᾶς ψυχῆς ἡ ὁποία ἐδείξεν ἀπιστίαν καὶ
ἀνυπακοήν στὸν Θεόν.
- Σοφ. Σολ. 10,8 σοφίαν γὰρ παροδεύσαντες οὐ μόνον ἐβλάβησαν τοῦ
μὴ γινῶναι τὰ καλὰ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀφροσύνης ἀπέλιπον
τῷ βίῳ μνημόσυνον, ἵνα ἐν οἷς ἐσφάλησαν μηδὲ λαθεῖν
δυνηθῶσι.
- Σοφ. Σολ. 10,8 Διότι ὅσοι κατεφρόνησαν καὶ παρεμέρισαν τὴν σοφίαν, ὄχι
μόνον ἐτιμωρήθησαν, ὥστε νὰ μὴ γνωρίσουν τὰ καλὰ τῆς,
ἀλλὰ ἀφήκαν στοὺς ἀπαγόνους τῶν τέτοιαν ἀνάμνησιν τῆς

αφροσύνης των, ώστε να μη μείνουν άγνωστοι αυτοί και τα σφάλματα, τα οποία διέπραξαν.

Σοφ. Σολ. 10,9 σοφία δὲ τοὺς θεραπεύσαντας αὐτὴν ἐκ πόνων ἐρρύσατο.

Σοφ. Σολ. 10,9 Η σοφία ἔχει απαλλάξει ἀπὸ τοὺς μόχθους καὶ τὰς ταλαιπωρίας ἐκείνους, οἱ οἱοῖσι τὴν ἐδέχθησαν καὶ τὴν υπηρέτησαν.

Σοφ. Σολ. 10,10 αὕτη φυγάδα ὀργῆς ἀδελφοῦ δίκαιον ὠδήγησεν ἐν τρίβοις εὐθείαις· ἔδειξεν αὐτῷ βασιλείαν Θεοῦ καὶ ἔδωκεν αὐτῷ γνῶσιν ἁγίων· εὐπόρησεν αὐτὸν ἐν μόχθοις καὶ ἐπλήθυνε τοὺς πόνους αὐτοῦ·

Σοφ. Σολ. 10,10 Αυτή τον δίκαιον Ιακώβ φεύγοντα εἰς ξένην χώραν, δια να διαφύγῃ τὴν ὀργὴν του ἀδελφοῦ του Ησαΐ, τον ὠδήγησεν εἰς εὐθεῖς δρόμους. Του ἔδειξε τὴν βασιλείου του Θεοῦ, του ἔδωσε γνῶσιν ἁγίων πραγμάτων. Ευλόγησε με πλούσια αγαθὰ τοὺς μόχθους του καὶ ἐπλήθυνε τὰ προϊόντα των κόπων του.

Σοφ. Σολ. 10,11 ἐν πλεονεξίᾳ κατισχυόντων αὐτὸν παρέστη καὶ ἐπλούτισεν αὐτόν·

Σοφ. Σολ. 10,11 Αυτή του παρεστάθη προστάτις καὶ τον ἐπροφύλαξεν ἀπὸ τὴν πλεονεξίαν ἰσχυρῶν ἀνθρώπων, του Λαβαν καὶ των περὶ αὐτόν, καὶ τον κατέστησε πλούσιον.

Σοφ. Σολ. 10,12 διεφύλαξεν αὐτὸν ἀπὸ ἐχθρῶν, καὶ ἀπὸ ἐνεδρευόντων ἠσφαλίσατο καὶ ἀγῶνα ἰσχυρὸν ἐβράβευσεν αὐτῷ, ἵνα γνῶ, ὅτι παντὸς δυνατωτέρα ἐστὶν εὐσέβεια.

Σοφ. Σολ. 10,12 Τον διεφύλαξεν ἀπὸ τὰς ἐπιθέσεις των ἐχθρῶν του, τον ἔσωσεν ἀσφαλὴ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ οἱοῖσι του ἔστησαν παγίδας στὸν δρόμον του. Καὶ εἰς κάποιον μεγάλον ἀγῶνα, που ἐνίκησε, τον ἐβράβευσε, δια να μάθῃ, ὅτι ἡ εὐσέβεια εἶναι ἰσχυροτέρα ἀπὸ ὅλα.

Σοφ. Σολ. 10,13 αὕτη πρᾶθέντα δίκαιον οὐκ ἐγκατέλιπεν, ἀλλὰ ἐξ ἁμαρτίας ἐρρύσατο αὐτόν·

- Σοφ. Σολ. 10,13 Η σοφία δεν εγκατέλειψε τον δίκαιον Ιωσήφ, όταν επωλήθη από τους αδελφούς του ως δούλος, αλλά τουναντίον τον εγλύτωσε και από την αμαρτίαν της συζύγου του Πετεφρή.
- Σοφ. Σολ. 10,14 συγκατέβη αὐτῷ εἰς λάκκον καὶ ἐν δεσμοῖς οὐκ ἀφῆκεν αὐτόν, ἕως ἥνεγκεν αὐτῷ σκῆπτρα βασιλείας καὶ ἐξουσίαν τυραννούντων αὐτοῦ· ψευδεῖς τε ἔδειξε τοὺς μωμησαμένους αὐτόν καὶ ἔδωκεν αὐτῷ δόξαν αἰώνιον.
- Σοφ. Σολ. 10,14 Η σοφία κατέβη μαζί του εις την φυλακήν, και εις τα δεσμά αυτά της φυλακής δεν τον εγκατέλειψε· μέχρις ότου έδωσεν εις αυτόν βασιλικά σκήπτρα, εξουσίαν επί εκείνων, οι οποίοι προηγουμένως τον ετυραννούσαν. Η σοφία απέδειξε ψεύστας εκείνους, οι οποίοι τον είχαν κατηγορήσει, και έδωκεν εις αυτόν δόξαν αιωνίαν.
- Σοφ. Σολ. 10,15 αὕτη λαὸν ὅσιον καὶ σπέρμα ἄμεμπτον ἐρρύσατο ἐξ ἔθνους θλιβόντων·
- Σοφ. Σολ. 10,15 Αυτή ένα λαόν όσιον και ακατηγόρητον τον απήλλαξεν από το έθνος των Αιγυπτίων, οι οποίοι τους κατατυραννούσαν.
- Σοφ. Σολ. 10,16 εἰσῆλθεν εἰς ψυχὴν θεράποντος Κυρίου καὶ ἀντέστη βασιλεῦσι φοβεροῖς ἐν τέρασι καὶ σημείοις.
- Σοφ. Σολ. 10,16 Η σοφία εισήλθε και κατώκησεν εις την ψυχήν του Μωϋσέως, του δούλου του Κυρίου, και αυτή αντεστάθη εναντίον του τρομερού Φαραώ με πλήθος φοβερών σημείων και τεράτων.
- Σοφ. Σολ. 10,17 ἀπέδωκεν ὁσίοις μισθὸν κόπων αὐτῶν, ὡδήγησεν αὐτοὺς ἐν ὁδῷ θαυμαστῇ καὶ ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σκέπην ἡμέρας καὶ εἰς φλόγα ἄστρων τὴν νύκτα.
- Σοφ. Σολ. 10,17 Έδωκεν στους αγίους, στους Ισραηλίτας, τον μισθόν των κόπων των και τους ωδήγησε θαυματουργικώς καθ' όλην την πορείαν των από την Γεσέμ έως την Χαναάν. Εγινε σκέπη και προφύλαξις δι' αυτούς καθ' όλην την ημέραν από τας φλογεράς ακτίνας του ηλίου, φως δε αστρικόν κατά το διάστημα της νυκτός.

- Σοφ. Σολ. 10,18 διεβίβασεν αὐτοὺς θάλασσαν ἐρυθρὰν καὶ διήγαγεν αὐτοὺς δι' ὕδατος πολλοῦ·
- Σοφ. Σολ. 10,18 Αὐτὴ τοὺς ἐπέρασε δια μέσου τῆς Ερυθρᾶς Θαλάσσης καὶ τοὺς ὠδήγησε δια μέσου πολλῶν υδάτων.
- Σοφ. Σολ. 10,19 τοὺς δὲ ἐχθροὺς αὐτῶν κατέκλυσε καὶ ἐκ βάθους ἀβύσσου ἀνέβρασεν αὐτοὺς.
- Σοφ. Σολ. 10,19 Τοὺς δε ἐχθροὺς των, τοὺς Αἰγυπτίους, τοὺς ἐπνιξε μέσα στον κατακλυσμὸν των υδάτων καὶ κατόπιν ἀπὸ τα βάθη των θαλασσῶν τοὺς ἐξεβρασε.
- Σοφ. Σολ. 10,20 διὰ τοῦτο δίκαιοι ἐσκύλευσαν ἀσεβεῖς καὶ ὕμνησαν, Κύριε, τὸ ὄνομα τὸ ἅγιόν σου, τὴν τε ὑπέρμαχόν σου χεῖρα ἦνεσαν ὁμοθυμαδόν·
- Σοφ. Σολ. 10,20 Χαρις εἰς τὴν θαυματουργικὴν αὐτὴν ἀπόφασιν τῆς θείας σοφίας, οἱ δίκαιοι Ἰσραηλίται ἐλεηλάτησαν τοὺς ἀσεβεῖς ἐχθροὺς των καὶ ἐδοξολόγησαν, Κυριε, τὸ ἅγιόν σου Ὄνομα, καὶ τὴν ἀκατανίκητον δεξιάν σου ὑμνολόγησαν ὅλοι μαζή.
- Σοφ. Σολ. 10,21 ὅτι ἡ σοφία ἤνοιξε στόμα κωφῶν καὶ γλώσσας νηπίων ἔθηκε τρανάς.
- Σοφ. Σολ. 10,21 Διότι ἡ σοφία ἤνοιξε τὸ στόμα καὶ τὰ αὐτιά των κωφαλάων καὶ κατέστησε ρήτορας τὰς γλώσσας των νηπίων ἀνθρώπων.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 11

- Σοφ. Σολ. 11,1 Εὐώδωσε τὰ ἔργα αὐτῶν ἐν χειρὶ προφήτου ἁγίου.
- Σοφ. Σολ. 11,1 Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ κατευώδωσε τὰ ἔργα των Ἰσραηλιτῶν δια τοῦ ἁγίου προφήτου, τοῦ Μωϋσέως.
- Σοφ. Σολ. 11,2 διώδουσιν ἔρημον ἀοίκητον καὶ ἐν ἀβάτοις ἔπηξαν σκηνάς·
- Σοφ. Σολ. 11,2 Διεπέρασαν χάρις εἰς αὐτὴν τὴν ἀκατοίκητον ἔρημον καὶ ἔστησαν τὰς σκηνὰς των εἰς χώρας ἀδιαβάτους καὶ

	απροσπελάστους.
Σοφ. Σολ. 11,3	ἀντέστησαν πολεμίοις καὶ ἡμύναντο ἐχθροῦς.
Σοφ. Σολ. 11,3	Αντεστάθησαν εναντίον πολεμίων και απέκρυσαν τους εχθρούς των.
Σοφ. Σολ. 11,4	ἐδίψησαν καὶ ἐπεκαλέσαντό σε, καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐκ πέτρας ἀκροτόμου ὕδωρ καὶ ἴαμα δίψης ἐκ λίθου σκληροῦ.
Σοφ. Σολ. 11,4	Εδίψησαν, επεκαλέσθησαν δε την σοφίαν και εδόθη εις αυτούς νερό από απότομον βράχον, και έτσι έσβησαν την δίψαν των με νερό, το οποίον ανέβλυσεν από σκληρόν βράχον.
Σοφ. Σολ. 11,5	δι' ὧν γὰρ ἐκολάσθησαν οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν, διὰ τούτων αὐτοὶ ἀποροῦντες εὐεργετήθησαν.
Σοφ. Σολ. 11,5	Δια του ύδατος, δια του μέσου δηλαδή εκείνου με το οποίον ετιμωρήθησαν οι εχθροί των οι Αιγύπτιοι, με το ίδιο οι Ισραηλίται, όταν το εστερήθησαν, ευεργετήθησαν από τον Θεόν.
Σοφ. Σολ. 11,6	ἀντὶ μὲν πηγῆς ἀεννάου ποταμοῦ αἵματι λυθρώδει ταραχθέντος
Σοφ. Σολ. 11,6	Ενῶ δηλαδή τα ύδατα του αστειρεύτου ποταμού, του Νείλου, ανετάραξες και έγιναν θολά από αίμα ακάθαρτον εις τιμωρίαν των Αιγυπτίων
Σοφ. Σολ. 11,7	εἰς ἔλεγχον νηπιοκτόνου διατάγματος, ἔδωκας αὐτοῖς δαψιλὲς ὕδωρ ἀνελπίστως,
Σοφ. Σολ. 11,7	δια το νηπιοκτόνον διάταγμα του Φαραώ, συ ο ίδιος έδωκες στους Ισραηλίτας, παρά πάσαν ελπίδα, άφθονον δροσερόν ύδωρ.
Σοφ. Σολ. 11,8	δείξας διὰ τοῦ τότε δίψους πῶς τοὺς ὑπεναντίους ἐκόλασας.
Σοφ. Σολ. 11,8	Και έτσι έδειξες εις αυτούς δια της δίψης, με την οποίαν επί ολίγας ώρας εταλαιπωρήθησαν, πως και πόσον ετιμώρησες τους εχθρούς των, τους Αιγυπτίους.

- Σοφ. Σολ. 11,9 ὅτε γὰρ ἐπειράσθησαν, καὶ περ ἐν ἐλέει παιδευόμενοι, ἔγνωσαν πῶς ἐν ὀργῇ κρινόμενοι ἀσεβεῖς ἐβασανίζοντο·
- Σοφ. Σολ. 11,9 Διότι ὅταν οἱ Ἰσραηλῖται εταλαιπωρήθησαν ἀπὸ τὴν δίψαν, ἀν καὶ αὐτὸ ἦτο παιδαγωγία δια τοῦ θεοῦ ἐλέους, ἔμαθαν πόσον ἐβασανίζοντο οἱ ἀσεβεῖς ἐκεῖνοι, ὅταν ἐτιμωροῦντο με τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ δια δίψης.
- Σοφ. Σολ. 11,10 τούτους μὲν γὰρ ὡς πατὴρ νοουθετῶν ἐδοκίμασας, ἐκείνους δὲ ὡς ἀπότομος βασιλεὺς καταδικάζων ἐξήτασας.
- Σοφ. Σολ. 11,10 Διότι τοὺς μὲν Ἰσραηλῖτας ὡς πατὴρ παιδαγωγῶν καὶ συμβουλευὼν τοὺς ἐτιμώρησας εἰς διόρθωσιν, ἐκείνους ὅμως, τοὺς Αἰγυπτίους, τοὺς ἐκρινες καὶ τοὺς ἐτιμώρησες ὡς βασιλεὺς δίκαιος καὶ αὐστηρὸς.
- Σοφ. Σολ. 11,11 καὶ ἀπόντες δὲ καὶ παρόντες ὁμοίως ἐτρύχοντο·
- Σοφ. Σολ. 11,11 Οἱ οἱ Αἰγύπτιοι, παρόντες καὶ ἀπόντες, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐβασανίζοντο.
- Σοφ. Σολ. 11,12 διπλῇ γὰρ αὐτοὺς ἔλαβε λύπη· καὶ στεναγμὸς μνημῶν τῶν παρελθόντων.
- Σοφ. Σολ. 11,12 Διότι διπλὴ λύπη τοὺς εἶχε καταλάβει κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Εὐστέναζαν ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐνθυμούμενοι τὰς παρελθούσας θλίψεις,
- Σοφ. Σολ. 11,13 ὅτε γὰρ ἤκουσαν διὰ τῶν ἰδίων κολάσεων εὐεργετουμένους αὐτοὺς, ἤσθοντο τοῦ Κυρίου·
- Σοφ. Σολ. 11,13 ἀφ' ἐτέρου δέ, ὅταν ἤκουαν ὅτι οἱ Ἰσραηλῖται εὐηργετοῦντο, δια τῶν ἰδίων μέσων, δια τῶν ὁποίων αὐτοὶ ἐβασανίζοντο. Τότε ἠσθάνθησαν ὅτι ὁ Κύριος ἦτο βοηθὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν, τιμωρὸς δὲ αὐτῶν τῶν ἰδίων.
- Σοφ. Σολ. 11,14 ὃν γὰρ ἐν ἐκθέσει πάσαι ῥιφέντα ἀπεῖπον χλευάζοντες, ἐπὶ τέλει τῶν ἐκβάσεων ἐθαύμασαν, οὐχ ὅμοια δικαίοις διψήσαντες.
- Σοφ. Σολ. 11,14 Ἐκείνον δὲ τὸν Μωϋσῆν, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον γελοιοποιήσει καὶ ἀπορρίψει με χλευασμὸν, στο τέλος

των θαυμαστών αυτών γεγονότων τον εθαύμασαν, όταν δηλαδή υπέφεραν και αυτοί από την δίψαν άλλα πολύ διαφορετικά παρ' όσον υπέφεραν οι δίκαιοι Ισραηλίται εις την έρημον.

Σοφ. Σολ. 11,15 αντί δε λογισμών ασυνέτων αδικίας αὐτῶν, ἐν οἷς πλανηθέντες ἐθρήσκευον ἄλογα ἐρπετὰ καὶ κνώδαλα εὐτελῆ, ἐπαπέστειλας αὐτοῖς πλήθος ἀλόγων ζώων εἰς ἐκδίκησιν,

Σοφ. Σολ. 11,15 Εἰς τιμωρίαν δε των ασυνέτων και αμαρτωλῶν λογισμῶν των, ἀπὸ τους οποιους πλανηθέντες ἐπίστευσαν και ἐλάτρευσαν ὡς θεοὺς ἄλογα, ἐρπετὰ και εὐτελὴ ζῶα, ἐστείλες ἐναντίον αὐτῶν πλήθος ἀπὸ ἄλογα ζῶα, βατράχους, σκνίπες και ακρίδες,

Σοφ. Σολ. 11,16 ἵνα γινῶσιν ὅτι δι' ὧν τις ἁμαρτάνει, διὰ τούτων κολάζεται.

Σοφ. Σολ. 11,16 δια να μάθουν ὅτι με εκείνα δια των οποιῶν κανεῖς ἁμαρτάνει, με τα ἴδια και τιμωρεῖται.

Σοφ. Σολ. 11,17 οὐ γὰρ ἡπόρει ἡ παντοδύναμός σου χεὶρ καὶ κτίσασα τὸν κόσμον ἐξ ἀμόρφου ὕλης ἐπιπέμψαι αὐτοῖς πλήθος ἄρκων ἢ θρασεῖς λέοντας

Σοφ. Σολ. 11,17 Δεν ἦτο βέβαια δύσκολον εἰς την παντοδύναμον δεξιάν σου, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε και διεμόρφωσε τον κόσμον ἀπὸ την ἀμορφον πρωταρχικὴν ὕλην, να στείλῃς ἐναντίον αὐτῶν πλήθος ἀρκτων ἡ αγρίους λέοντας

Σοφ. Σολ. 11,18 ἢ νεοκτίστους θυμοῦ πλήρεις θῆρας ἀγνώστους ἦτοι πυρπνόον φυσῶντας Ῥσθμα ἢ βρόμους λικμωμένους καπνοῦ ἢ δεινοὺς ἀπ' ὀμμάτων σπινθῆρας ἀστράπτοντας,

Σοφ. Σολ. 11,18 ἡ νεοδημιούργητα ἀγνωστα ἕως τότε θηρία, τα ὁποῖα να βγάζουν ὡς αναπνοὴν φωτιά ἡ να εκπνέουν δυσώδη καπνόν ἡ να εκτοξεύουν ἀπὸ τα μάτια των φοβεροὺς ἀπαστράπτοντας σπινθήρας.

- Σοφ. Σολ. 11,19 ὧν οὐ μόνον ἡ βλάβη ἡδύνατο συνεκτρίψαι αὐτούς,
ἀλλὰ καὶ ἡ ὄψις ἐκφοβήσασα διολέσαι.
- Σοφ. Σολ. 11,19 φοβερὰ θηρία, τα οποία θα ηδύναντο, ὄχι μόνον να
καταστρέψουν τους ασεβεῖς με φοβερὰν φθοράν και
βλάβην, ἀλλὰ και με μονήν την φοβερὰν ὄψιν των θα
ηδύναντο να τους εκφοβίσουν και να τους εξολοθρεύσουν.
- Σοφ. Σολ. 11,20 καὶ χωρὶς δὲ τούτων, ἐνὶ πνεύματι πεσεῖν ἐδύναντο ὑπὸ
τῆς δίκης διωχθέντες καὶ λικμηθέντες ὑπὸ πνεύματος
δυνάμεώς σου· ἀλλὰ πάντα μέτρῳ καὶ ἀριθμῷ καὶ
σταθμῷ διέταξας.
- Σοφ. Σολ. 11,20 Εκτός ὁμως αὐτῶν θα ημπορούσαν εκείνα τα ζῶα με ἓνα
απλὸν φύσημα να τους ρίξουν κάτω νεκρούς, διότι τους
κατεδίωκεν ἡ θεία δίκη. Και εἶχαν λιχνισθῇ και
διασκορπισθῇ ἀπὸ το φύσημα της παντοδυναμίας σου. Δεν
ἐκαμες ὁμως τίποτε ἀπὸ αὐτά, ἀλλὰ ἐκανόνισες τα πάντα με
μέτρον, με ρυθμὸν, με ακριβὲς ζύγισμα.
- Σοφ. Σολ. 11,21 τὸ γὰρ μεγάλως ἰσχύειν πάρεστί σοι πάντοτε, καὶ κράτει
βραχίονός σου τίς ἀντιστήσεται;
- Σοφ. Σολ. 11,21 Διότι ἡ ἀπειρος δυνάμις σου ευρίσκεται πάντοτε κοντά σου.
Εἰς δε την κυριαρχίαν της παντοδυνάμου δεξιᾶς σου ποιὸς
ἡμπορεῖ να ἀντισταθῇ;
- Σοφ. Σολ. 11,22 ὅτι ὡς ῥοπὴ ἐκ πλαστίγγων ὅλος ὁ κόσμος ἐναντίον σου
καὶ ὡς ῥανὶς δρόσου ὀρθρινὴ κατελθοῦσα ἐπὶ γῆν.
- Σοφ. Σολ. 11,22 Διότι ὅλος ὁ κόσμος ἐνώπιόν σου εἶναι σαν μία ἀπλὴ κλίσιν
πλάστιγγας και σαν σταγὸνα πρωϊνῆς δρόσου, ἡ οποία
κατεβαίνει εἰς την γην.
- Σοφ. Σολ. 11,23 ἐλεεῖς δὲ πάντας, ὅτι πάντα δύνασαι, καὶ παρορᾷς
ἁμαρτήματα ἀνθρώπων εἰς μετάνοιαν.
- Σοφ. Σολ. 11,23 Συ ἐλεεῖς ὅλους, διότι δύνασαι τα πάντα, παραβλέπεις δε τα
ἁμαρτήματα των ἀνθρώπων, δια να οδηγήσης αὐτούς εἰς
μετάνοιαν.
- Σοφ. Σολ. 11,24 ἀγαπᾷς γὰρ τὰ ὄντα πάντα καὶ οὐδὲν βδελύσσει, ὧν

- ἐποίησας· οὐδὲ γὰρ ἂν μισῶν τι κατεσκεύασας.
- Σοφ. Σολ. 11,24 Ἀγαπᾷς ὅλα τα δημιουργήματα και κανένα από εκείνα, τα οποία εδημιούργησες, δεν το αποστρέφεται. Διότι ουδέποτε θα εδημιούργεις κάτι, εάν αυτό το εμισούσες.
- Σοφ. Σολ. 11,25 πῶς δὲ ἔμεινεν ἂν τι, εἰ μὴ σὺ ἠθέλησας ἢ τὸ μὴ κληθὲν ὑπὸ σοῦ διετηρήθη;
- Σοφ. Σολ. 11,25 Πως δε ἦτο δυνατόν να παραμείνη, κάτι υπάρχον, αν συ δεν το ηθέλησες; Η πως θα ἦτο δυνατόν να διατηρηθῇ κάτι, το οποίον συ δεν το ἔφερες εις ὑπαρξιν;
- Σοφ. Σολ. 11,26 φείδῃ δὲ πάντων, ὅτι σὰ ἐστι, δέσποτα φιλόψυχε.
- Σοφ. Σολ. 11,26 Σπλαγχνίζεσαι και λυπείσαι τα πάντα, διότι ὅλα εἶναι ιδικά σου, Κυριε· ανήκουν εις σέ, ο οποίος αγαπᾷ τας ψυχὰς μας.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 12

- Σοφ. Σολ. 12,1 Τὸ γὰρ ἄφθαρτὸν σου πνεῦμά ἐστιν ἐν πᾶσι.
- Σοφ. Σολ. 12,1 Ἀγαπᾷς, Κυριε, τα πάντα, διότι το αἰώνιον ἄφθαρτον Πνεῦμα σου ευρίσκεται εις ὅλα τα κτίσματα.
- Σοφ. Σολ. 12,2 διὸ τοὺς παραπίπτοντας κατ' ὀλίγον ἐλέγχεις καὶ ἐν οἷς ἀμαρτάνουσιν ὑπομιμνήσκων νοουθετεῖς, ἵνα ἀπαλλαγέντες τῆς κακίας πιστεύσωσιν ἐπὶ σέ, Κύριε.
- Σοφ. Σολ. 12,2 Δια τοῦτο τους αμαρτάνοντας τιμωρεῖς ελαφρώς και με επιείκειαν και δι' ἐκείνων, με τα οποία αμαρτάνουν, τους υπενθυμίζεις το καθήκον των, τους συμβουλεύεις να απαλλαγούν από την κακότητα και να πιστεύσουν εις σέ, Κυριε.
- Σοφ. Σολ. 12,3 καὶ γὰρ τοὺς παλαιούς οἰκήτορας τῆς ἁγίας σου γῆς μισήσας
- Σοφ. Σολ. 12,3 Τους παλαιούς κατοίκους τους- ειδωλολάτρας- της ἁγίας χώρας σου ἐμίσησες, Κυριε,
- Σοφ. Σολ. 12,4 ἐπὶ τῷ ἔχθιστα πράσσειν ἔργα φαρμακειῶν καὶ τελετὰς

άνοσίους

- Σοφ. Σολ. 12,4 διότι είχαν επιδοθή να πράττουν τα απαίσια έργα της μαγείας και τας ανιέρους τελετάς.
- Σοφ. Σολ. 12,5 τέκνων τε φονέας άνελεήμονας καὶ σπλαγχνοφάγων ἀνθρωπίνων σαρκῶν θοῖναν καὶ αἵματος, ἐκ μέσου μύστας θιάσου
- Σοφ. Σολ. 12,5 Εἰς τας τελετάς ἐκείνας αυτοί, σκληροί και ανελεήμονες, ἐφόνευν τα τέκνα των, παρεκάθηντο ἀνάμεσα εἰς οπαδοῦς εἰδωλολατρικῶν μυστηριακῶν τελετῶν, εἰς συμπόσια κατὰ τα οποία ἐτρώγαν σπλάγχνα ἀνθρώπων, ἀνθρωπίνας σάρκας και αἷμα.
- Σοφ. Σολ. 12,6 καὶ αὐθέντας γονεῖς ψυχῶν ἀβοηθήτων, ἐβουλήθης ἀπολέσαι διὰ χειρῶν πατέρων ἡμῶν,
- Σοφ. Σολ. 12,6 Οἱ σκληροί αυτοί γονεῖς ἦσαν φονεῖς των ἀνυπεράσπιστων ἀθῶων παιδιῶν των και συ, λοιπόν, ἀπεφάσισες να ἐξοντώσης αὐτούς με τα χέρια των προγόνων μας.
- Σοφ. Σολ. 12,7 ἵνα ἀξίαν ἀποικίαν δέξηται Θεοῦ παίδων ἡ παρὰ σοὶ πασῶν τιμιωτάτη γῆ.
- Σοφ. Σολ. 12,7 Τούτο δέ, ἵνα ἡ τιμιωτάτη ἐνώπιόν σου αὕτη χώρα καθαρθῇ ἀπὸ το μόλυσμα των εἰδωλολατρῶν και γίνῃ ἀξία, να δεχθῇ τους ἀνθρώπους σου οἱ οποίοι εἶχαν μεταναστεύσει ἀπὸ την Αἴγυπτον.
- Σοφ. Σολ. 12,8 ἀλλὰ καὶ τούτων ὡς ἀνθρώπων ἐφείσω ἀπέστειλάς τε προδρόμους τοῦ στρατοπέδου σου σφῆκας, ἵνα αὐτούς κατὰ βραχὺ ἐξολοθρεύσωσιν.
- Σοφ. Σολ. 12,8 Ἐν τούτοις και αὐτούς τους εἰδωλολάτρας τους ἐλυπήθης ὡς ἀνθρώπους και ἐστείλες ὡς προδρόμους του ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ σφῆκας, δια να τους καταστρέψουν ολίγον κατ' ολίγον.
- Σοφ. Σολ. 12,9 οὐκ ἀδυνατῶν ἐν παρατάξει ἀσεβεῖς δικαίοις ὑποχειρίους δοῦναι ἢ θηρίοις δεινοῖς ἢ λόγῳ ἀποτόμῳ ὑφ' ἐν ἐκτρίψαι,

- Σοφ. Σολ. 12,9 Τούτο δε οχι, διότι ήτο αδύνατον εις σε δια πολέμου και μάχης να καταστήσῃς τους ασεβείς αυτούς υποχειρίους στους δικαίους, η να τους παραδώσῃς εις φοβερά θηρία, η να τους καταστρέψῃς με μίαν οργίλην διαταγήν σου·
- Σοφ. Σολ. 12,10 κρίνων δὲ κατὰ βραχὺ ἐδίδους τόπον μετανοίας, οὐκ ἄγνοῶν ὅτι πονηρὰ ἡ γένεσις αὐτῶν καὶ ἔμφυτος ἡ κακία αὐτῶν καὶ ὅτι οὐ μὴ ἀλλαγῇ ὁ λογισμὸς αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα.
- Σοφ. Σολ. 12,10 ἀλλὰ, ἐν τῇ ἀγαθότητί σου, ἐκρίνες καλὸν ολίγον κατ' ολίγον να τους τιμωρῇς και παρείχες ἔτσι καιρόν και τόπον μετανοίας εις αυτούς, αν και εγνώριζες, ὅτι η γενεά των ήτο πονηρά και διεφθαρμένη. Εμφυτος υπήρχε μέσα των η κακία και ὅτι δεν επρόκειτο ποτέ να αλλάξῃ η νοοτροπία των.
- Σοφ. Σολ. 12,11 σπέρμα γὰρ ἦν κατηραμένον ἀπ' ἀρχῆς, οὐδὲ εὐλαβούμενός τινα ἐφ' οἷς ἡμάρτανον ἄδειαν ἐδίδους.
- Σοφ. Σολ. 12,11 Διότι οι Χαναanaῖοι ήσαν γενεά κατηραμένη ευθύς εξ αρχής και κανένα εξ αυτών απολύτως δεν εφοβείσο, ὥστε υποχωρῶν να δίδῃς εις αυτούς την ἄδειαν δι' ἐκεῖνα, τα οποία ημάρταναν.
- Σοφ. Σολ. 12,12 τίς γὰρ ἐρεῖ· τί ἐποίησας; ἢ τίς ἀντιστήσεται τῷ κρίματί σου; τίς δὲ ἐγκαλέσει σοι κατὰ ἐθνῶν ἀπολωλόντων, ἃ σὺ ἐποίησας; ἢ τίς εἰς κατάστασίν σοι ἐλεύσεται ἔκδικος κατὰ ἀδίκων ἀνθρώπων;
- Σοφ. Σολ. 12,12 Διότι, ποιός θα πῇ εις σέ, τι ἐκαμες; Η ποιός θα αντισταθῇ και θα φέρῃ αντίρρησιν εις την δικαίαν σου ἀπόφασιν; Ποιός δὲ ποτὲ θα σε κατηγορήσῃ δια την καταστροφὴν των εθνῶν, τα οποία συ εδημιούργησες; Η ποιός θα αντιδικήσῃ ενώπιόν σου εις υπεράσπισιν των ασεβῶν ἀνθρώπων;
- Σοφ. Σολ. 12,13 οὔτε γὰρ Θεὸς ἐστι πλην σοῦ, ὃ μέλει περὶ πάντων, ἵνα δείξῃς ὅτι οὐκ ἀδίκως ἔκρινας,
- Σοφ. Σολ. 12,13 Οχι· δεν υπάρχει ἄλλος Θεός πλην σου, ο οποίος να

φροντίζη περί όλων των πραγμάτων, δια να δείξης εις αυτόν
ότι δικαίως και ορθώς έκρινες και εδίκασες.

Σοφ. Σολ. 12,14 οὔτε βασιλεὺς ἢ τύραννος ἀντοφθαλμῆσαι δυνήσεται
σοι περὶ ὧν ἐκόλασας.

Σοφ. Σολ. 12,14 Ούτε κανένας βασιλεὺς η ἀρχων θα ημπορέση ποτέ, να σε
κυττάξη κατάματα και να υποστηρίξη εκείνους, τους
οποίους συ ετιμώρησες.

Σοφ. Σολ. 12,15 δίκαιος δὲ ὧν δικαίως τὰ πάντα διέπεις, αὐτὸν τὸν μὴ
ὀφείλοντα κολασθῆναι καταδικάσαι ἀλλότριον
ἡγούμενος τῆς σῆς δυνάμεως.

Σοφ. Σολ. 12,15 Ακριβῶς δέ, διότι εἶσαι ο απολύτως δίκαιος, δικαίως τα
πάντα επιβλέπεις και κυβερνάς. Ετσι εκείνον, ο οποίος δεν
εἶναι υπεύθυνος τιμωρίας, τον θεωρεῖς απηλλαγμένον της
ιδικῆς σου καταδικαστικῆς δυνάμεως.

Σοφ. Σολ. 12,16 ἡ γὰρ ἰσχὺς σου δικαιοσύνης ἀρχή, καὶ τὸ πάντων σε
δεσπόζειν πάντων φείδεσθαι ποιεῖ.

Σοφ. Σολ. 12,16 Διότι η δύναμίς σου εἶναι αρχή και θεμέλιον της
δικαιοσύνης. Και το γεγονός ότι συ εἶσαι ο Κυριος των
πάντων, σε κάμνει να λυπήσαι όλους.

Σοφ. Σολ. 12,17 ἰσχὺν γὰρ ἐνδείκνυσαι ἀπιστούμενος ἐπὶ δυνάμεως
τελειότητι καὶ ἐν τοῖς εἰδόσι τὸ θράσος ἐξελέγχεις.

Σοφ. Σολ. 12,17 Δεικνύεις ὁμως την ισχὺν σου εις εκείνους, οι οποίοι
απιστοῦν εις την τελειότητα της δυνάμεώς σου. Τιμωρεῖς δε
την θρασύτητα εκείνων, οι οποίοι γνωρίζουν, αλλά
αρνούνται, την δυνάμιν σου.

Σοφ. Σολ. 12,18 σὺ δὲ δεσπόζων ἰσχύος ἐν ἐπιεικείᾳ κρίνεις καὶ μετὰ
πολλῆς φειδοῦς διοικεῖς ἡμᾶς· πάρεστι γὰρ σοι, ὅταν
θέλῃς, τὸ δύνασθαι.

Σοφ. Σολ. 12,18 Συ, ο οποίος δια της απείρου δυνάμεώς σου κυριαρχεῖς ἐπὶ
πάντων, κρίνεις με επιείκειας, και με πολλήν συμπάθειαν
κυβερνάς και κατευθύνεις όλους μας. Διότι εἶναι παρούσα
πάντοτε εις σε η παντοδυναμία, ὥστε, ὅταν θέλῃς, να την

χρησιμοποίησ.

Σοφ. Σολ. 12,19 Ἐδίδαξας δέ σου τὸν λαὸν διὰ τῶν τοιούτων ἔργων, ὅτι
δεῖ τὸν δίκαιον εἶναι φιλάνθρωπον· καὶ εὐέλπιδας
ἐποίησας τοὺς υἱοὺς σου ὅτι δίδως ἐπὶ ἀμαρτήμασι
μετάνοιαν.

Σοφ. Σολ. 12,19 Δια μέσου δε αυτών των έργων σου edίδαξες τον λαόν σου,
ὅτι πρέπει ο δίκαιος να είναι και φιλάνθρωπος. Εκαμες τα
παιδιά σου να έχουν αγαθὰ και εις σε στηριγμένας τας
ελπίδας των, διότι συ δίδεις καιρόν μετανοίας και παρέχεις
ἀφεσιν εις τα αμαρτήματα των ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 12,20 εἰ γὰρ ἐχθροὺς παίδων σου καὶ ὀφειλομένους θανάτῳ
μετὰ τοσαύτης ἐτιμώρησας προσοχῆς καὶ διέσεως, δούς
χρόνους καὶ τόπον, δι' ὧν ἀπαλλαγῶσι τῆς κακίας,

Σοφ. Σολ. 12,20 Διὺτι εἰάν τους εχθροὺς των δούλων σου, οι οποίοι εξ αιτίας
των αμαρτιῶν των ἦσαν ἄξιοι θανάτου και εξοντώσεως, με
τόσην προσοχήν και επιείκειαν τους ετιμώρησες, αφού
προηγουμένως παρεχώρησες εις αυτούς χρόνον και καιρόν
δια να μετανοήσουν και απαλλαγούν από τας κακίας,

Σοφ. Σολ. 12,21 μετὰ πόσης ἀκριβείας ἔκρινας τοὺς υἱοὺς σου, ὧν τοῖς
πατράσιν ὄρκους καὶ συνθήκας ἔδωκας ἀγαθῶν
ὑποσχέσεων;

Σοφ. Σολ. 12,21 με πόσην, λοιπόν, καλωσύνην και επιείκειαν ἔκρινες και θα
κρίνης τα παιδιά σου, με τους προπάτορας των οποίων
συνήψες συνθήκας και υπεσχέθης με ὄρκους πλούσια
αγαθὰ;

Σοφ. Σολ. 12,22 Ἡμᾶς οὖν παιδεύων τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν ἐν μυριότητι
μαστιγοῖς, ἵνα σου τὴν ἀγαθότητα μεριμνῶμεν
κρίνοντες, κρινόμενοι δὲ προσδοκῶμεν ἔλεος.

Σοφ. Σολ. 12,22 Ενῶ δε ημὰς μας παιδαγωγῆς δια των ελαφρῶν θλίψεων,
μαστιγώνεις πολλαπλασίως τους εχθροὺς μας, δια να
σκεπτῶμεθα την καλωσύνην σου, ὅταν αφ' ενός μεν ημεῖς
κρίνωμεν τους ἄλλους, αφ' ετέρου δε πρόκειται να

- κριθώμεν αυτό σε και να ελπίζωμεν έτσι στο έλεός σου.
- Σοφ. Σολ. 12,23 ὅθεν καὶ τοὺς ἐν ἀφροσύνῃ ζωῆς βιώσαντας ἀδίκους διὰ τῶν ἰδίων ἐβασάνισας βδελυγμάτων·
- Σοφ. Σολ. 12,23 Ἰδού, λοιπόν, διατί τους ασεβεῖς, οἱ οποίοι ἐπέρασαν την ζωήν των μέσα εἰς τας ἀφροσύνας της αμαρτίας, τους ἐτιμώρησες με τὰ ἰδικὰ των εἰδωλολατρικά βδελύγματα.
- Σοφ. Σολ. 12,24 καὶ γὰρ τῶν πλάνης ὁδῶν μακρότερον ἐπλανήθησαν, θεοὺς ὑπολαμβάνοντες τὰ καὶ ἐν ζώοις τῶν ἐχθρῶν ἄτιμα, νηπίων δίκην ἀφρόνων ψευσθέντες.
- Σοφ. Σολ. 12,24 Διότι αὐτοὶ ἐπλανήθησαν βαδίσαντες πολὺ μακρότερον ἀπὸ κάθε ὁδὸν πλάνης, διότι εθεώρουν ὡς θεοὺς τὰ ζῶα τὰ σιχαμερά και ἀπεχθὴ μεταξύ και αὐτῶν ἀκόμη των ζώων, και παρεπλανήθησαν ἐτσι σαν μικρά ἀνόητα παιδιὰ.
- Σοφ. Σολ. 12,25 διὰ τοῦτο ὡς παισὶν ἀλογίστοις τὴν κρίσιν εἰς ἐμπαιγμὸν ἔπεμψας.
- Σοφ. Σολ. 12,25 Δια τοῦτο, ὡς εἰάν ἐπρόκειτο να κρίνης ἀνόητα παιδιὰ, ἐστείλες εἰς αὐτοὺς μίαν μικρὰν παιδικὴν τιμωρίαν.
- Σοφ. Σολ. 12,26 οἱ δὲ παιγνίοις ἐπιτιμήσεως μὴ νοθετηθέντες ἀξίαν Θεοῦ κρίσιν πειράσουσιν.
- Σοφ. Σολ. 12,26 Επειδὴ ὁμως ἐκεῖνοι δεν ἐσυνετίσθησαν με την μικρὰν και ὡς εἶδος παιγνιδίου τιμωρίαν, που τους ἐστείλες, ἐδοκίμασαν και θα δοκιμάσουν ἀνταξίαν της ἀμελείας των την δικαίαν κρίσιν του Θεοῦ.
- Σοφ. Σολ. 12,27 ἐφ' οἷς γὰρ αὐτοὶ πάσχοντες ἡγανάκτουν, ἐπὶ τούτοις, οὐς ἐδόκουν θεοὺς, ἐν αὐτοῖς κολαζόμενοι, ἰδόντες ὃν πάλαι ἤρνοῦντο εἰδέναι Θεὸν ἐπέγνωσαν ἀληθῆ· διὸ και τὸ τέρμα τῆς καταδίκης ἐπ' αὐτοὺς ἐπῆλθεν.
- Σοφ. Σολ. 12,27 Διότι αὐτοὶ ὑπέφεραν και κατεθλίβοντο ἀπὸ τὰ πράγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εθεωροῦσαν ὡς θεοὺς, ἐτιμωροῦντο δε ἐξ, αὐτῶν και εἶδαν και ἀνεγνώρισαν ὡς ἀληθινὸν Θεὸν ἐκεῖνον, τον ὁποῖον παλαιότερα εἶχον ἀρνηθῇ. Και ἐπιτέλους ἐπῆλθεν ἐναντίον αὐτῶν ἡ τελικὴ καταδίκη.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 13

- Σοφ. Σολ. 13,1 Μάταιοι μὲν γὰρ πάντες ἄνθρωποι φύσει, οἷς παρῆν Θεοῦ ἀγνώσια καὶ ἐκ τῶν ὀρωμένων ἀγαθῶν οὐκ ἴσχυσαν εἰδέναι τὸν ὄντα οὔτε τοῖς ἔργοις προσχόντες ἐπέγνωσαν τὸν τεχνίτην·
- Σοφ. Σολ. 13,1 Ανόητοι και ευτελείς κατά βάθος είναι οι άνθρωποι, στους οποίους επικρατεί ἀγνοια Θεοῦ και οι οποίοι δεν κατώρθωσαν ἀπὸ τα δρώμενα ωραία δημιουργήματα να γνωρίσουν τον ἕνα και μόνον υπάρχοντα Θεόν, και, επειδὴ δεν ἐπρόσεξαν τα ἔργα του, δεν ἐπίστευσαν στον καλλιτέχνην της δημιουργίας.
- Σοφ. Σολ. 13,2 ἀλλ' ἢ πῦρ ἢ πνεῦμα ἢ ταχινὸν ἀέρα ἢ κύκλον ἄστρων ἢ βίαιον ὕδωρ ἢ φωστήρας οὐρανοῦ πρυτάνεις κόσμου θεοὺς ἐνόμισαν.
- Σοφ. Σολ. 13,2 Αλλὰ εθεώρησαν θεοὺς, κυβερνήτας και ἀρχοντας του κόσμου, το πυρ η τον άνεμον η τον λεπτόν και ευκίνητον αέρα η τους κύκλους των αστέρων η το ορμητικόν νερό, η τους φωστήρας του ουρανού, τον ήλιον και την σελήνην.
- Σοφ. Σολ. 13,3 ὧν εἰ μὲν τῇ καλλονῇ τερπόμενοι ταῦτα θεοὺς ὑπελάμβανον, γνώτωσαν πόσῳ τούτων ὁ δεσπότης ἐστὶ βελτίων, ὁ γὰρ τοῦ κάλλους γενεσιάρχης ἔκτισεν αὐτά·
- Σοφ. Σολ. 13,3 Εάν μὲν, λοιπόν, οι ειδωλολάτραι τερπόμενοι ἀπὸ την ωραιότητα των δημιουργημάτων αὐτῶν τα εθεώρησαν ως θεοὺς, ας μάθουν πόσον καλύτερος και ἀνώτερος εἶναι ο κυρίαρχος και δημιουργὸς αὐτῶν· διότι η πηγή και η αιτία του κάλλους, ο Θεός, εδημιούργησεν αὐτά.
- Σοφ. Σολ. 13,4 εἰ δὲ δύναμιν καὶ ἐνέργειαν ἐκπλαγέντες νοησάτωσαν ἀπ' αὐτῶν πόσῳ ὁ κατασκευάσας αὐτὰ δυνατώτερός ἐστιν·

- Σοφ. Σολ. 13,4 Εάν δε η δύναμις και η δραστηριότης αὐτῶν τοὺς κατέπληξεν, ας ἐννοήσουν ἀπὸ τὰ δημιουργήματα αὐτὰ πόσον ἀπείρως ἰσχυρότερος εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ τὰ κατεσκεύασε.
- Σοφ. Σολ. 13,5 ἐκ γὰρ μεγέθους καλλονῆς κτισμάτων ἀναλόγως ὁ γενεσιουργὸς αὐτῶν θεωρεῖται.
- Σοφ. Σολ. 13,5 Διότι ἀπὸ το μεγαλείου καὶ τὴν καλλονὴν τῶν δημιουργημάτων ἀνάγεται κανεῖς εἰς τὴν θεώρησιν τοῦ Θεοῦ, κατ' ἀναλογίαν.
- Σοφ. Σολ. 13,6 ἀλλ' ὅμως ἐπὶ τούτοις ἔστι μέμψις ὀλίγη, καὶ γὰρ αὐτοὶ τάχα πλανῶνται Θεὸν ζητοῦντες καὶ θέλοντες εὐρεῖν·
- Σοφ. Σολ. 13,6 Ἀλλ' ὅμως ἡ μορφὴ καὶ ἡ κατηγορία ἐναντίον αὐτῶν τῶν εἰδωλολατρῶν εἶναι μικρά, διότι αὐτοὶ ἀναζητοῦντες καὶ θέλοντες νὰ εὕρουν τὸν Θεὸν πλανῶνται.
- Σοφ. Σολ. 13,7 ἐν γὰρ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ ἀναστρεφόμενοι διερευνῶσι καὶ πείθονται τῇ ὥψει, ὅτι καλὰ τὰ βλεπόμενα.
- Σοφ. Σολ. 13,7 Ἐν τούτοις εἶναι ἐνοχοὶ καὶ ἀσύγγνωστοι, διότι ζῶντες ἀνάμεσα εἰς τὰ θαυμαστά ἔργα τοῦ Θεοῦ τὰ διερευνοῦν καὶ πείθονται μετὰ τὰ ἴδια τῶν τὰ μάτια, ὅτι εἶναι καλὰ καὶ ωραῖα αὐτὰ, ποὺ βλέπουν.
- Σοφ. Σολ. 13,8 πάλιν δὲ οὐδ' αὐτοὶ συγγνωστοί·
- Σοφ. Σολ. 13,8 Ὡστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν εἶναι ἀξιοὶ πλήρους συγγνώμης διὰ τὴν ἀπιστίαν τῶν.
- Σοφ. Σολ. 13,9 εἰ γὰρ τοσοῦτον ἴσχυσαν εἰδέναι, ἵνα δύνωνται στοχάσασθαι τὸν αἰῶνα, τὸν τούτων δεσπότην πῶς τάχιον οὐχ εὔρον;
- Σοφ. Σολ. 13,9 Διότι εἰ κατῴρθωσαν τόσον πολὺ νὰ προχωρήσουν εἰς γνῶσιν, ὥστε νὰ δύνανται νὰ γνωρίσουν τὸν κόσμον, πόσον ευκολώτερα καὶ ταχύτερα θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν εὐρεῖ τὸν Δημιουργόν τοῦ κόσμου;
- Σοφ. Σολ. 13,10 Ταλαίπωροι δὲ καὶ ἐν νεκροῖς αἱ ἐλπίδες αὐτῶν, οἵτινες ἐκάλεσαν θεοὺς ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, χρυσὸν καὶ

ἄργυρον τέχνης ἐμμελέτημα καὶ ἀπεικάσματα ζώων ἢ
λίθον ἄχρηστον χειρὸς ἔργον ἀρχαίας.

Σοφ. Σολ. 13,10 Ταλαίπωροι δε εἶναι αὐτοὶ καὶ ἔχουν θέσει τας ἐλπίδας των
εἰς τα νεκρά καὶ ἄψυχα εἰδῶλα. Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ὠνόμασαν
θεοὺς των ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, καμωμένα ἀπὸ χρυσόν
καὶ ἄργυρον, κατειργασμένα με τέχνην, διάφορα
ομοιώματα ζώων ἢ κάποιον ἀνωφελή λίθον, γλυπτὸν
κάποιας ἀρχαίας χειρὸς.

Σοφ. Σολ. 13,11 εἰ δὲ καὶ τις ὑλοτόμος τέκνων εὐκίνητον φυτὸν
ἐκπρίσας περιέξυσεν εὐμαθῶς πάντα τὸν φλοιὸν αὐτοῦ
καὶ τεχνησάμενος εὐπρεπῶς κατεσκεύασε χρήσιμον
σκεῦος εἰς ὑπηρεσίαν ζωῆς,

Σοφ. Σολ. 13,11 Ἀς πάρωμεν ἓνα ξυλοκόπον, ἓνα ξυλουργόν. Αὐτὸς
επιτόνισεν ἓναν κατάλληλον ξύλινον κορμόν. Εἴσυσεν αὐτὸν
ολόγυρα καὶ ἀφῆρεσε με τέχνην ὅλον τὸν φλοιόν. Ἐπειτα
επεξεργάσθη με δεξιότητα τὸν κορμόν καὶ κατεσκεύασε
κάποιον χρήσιμον σκεῦος διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς
καθημερινῆς ζωῆς του.

Σοφ. Σολ. 13,12 τὰ δὲ ἀποβλήματα τῆς ἐργασίας εἰς ἐτοιμασίαν τροφῆς
ἀναλώσας ἐνεπλήσθη·

Σοφ. Σολ. 13,12 Τα ξύλινα δε καὶ περιττὰ πλέον ἀποκόμματα ἀπὸ τὴν
ἐργασίαν του αὐτὴν, τα ἐχρησιμοποίησεν στο πῦρ, διὰ νὰ
παρασκευάσῃ τὴν τροφήν. Ἐφαγε καὶ ἐχόρτασεν.

Σοφ. Σολ. 13,13 τὸ δὲ ἐξ αὐτῶν ἀπόβλημα εἰς οὐθέν εὐχρηστον, ξύλον
σκολιὸν καὶ ὄζοις συμπεφυκός, λαβὼν ἔγλυψεν ἐν
ἐπιμελείᾳ ἀργίας αὐτοῦ καὶ ἐμπειρίᾳ συνέσεως
ἐτύπωσεν αὐτό, ἀπείκασεν αὐτὸ εἰκόνι ἀνθρώπου

Σοφ. Σολ. 13,13 Ἐνα ὁμῶς ἀπὸ τα ξύλινα αὐτὰ ἀπορρίματα, ἐντελῶς
ἄχρηστον, ξύλον στραβόν καὶ γεμάτον ἀπὸ ρόζους το ἐπῆρε
καὶ κατὰ τας ὥρας, πού δεν εἶχεν ἄλλην ἀπασχόλησιν, το
εσκάλισε καὶ με τὴν σοφὴν του πείραν ἔδωσεν εἰς αὐτό ἓνα
ωρισμένον τύπον. Το ἐμορφοποίησε σύμφωνα με τὴν

εικόνα του ανθρώπου,

Σοφ. Σολ. 13,14 ἢ ζώῳ τινὶ εὐτελεῖ ὁμοίωσεν αὐτό, καταχρίσας μίλτω καὶ φύκει ἐρυθήνας χροῖαν αὐτοῦ, καὶ πᾶσαν κηλῖδα τὴν ἐν αὐτῷ καταχρίσας

Σοφ. Σολ. 13,14 ἡ του ἔδωσε την μορφήν ενός ευτελοῦς ζώου. Το ἤλειψε με μίλτον (βαφή κοκκίνη) και με κατάλληλα φύκια του ἔδωκε ερυθρόν χρώμα εις την επιφάνειάν του και εσκέπασεν ἔτσι κάθε κηλίδα του.

Σοφ. Σολ. 13,15 καὶ ποιήσας αὐτῷ αὐτοῦ ἄξιον οἶκημα, ἐν τοίχῳ ἔθηκεν αὐτὸ ἀσφαλίσάμενος σιδήρῳ.

Σοφ. Σολ. 13,15 Αφού δε ἔκτισε δι' αὐτὸ ἓνα ἀντάξιον οἶκον, ἓνα ναόν, το ἔθεσεν στον τοίχον και το εστερέωσεν ἀσφαλῶς με σίδηρον, δια να μη πέση κάτω στο ἔδαφος.

Σοφ. Σολ. 13,16 ἵνα μὲν οὖν μὴ καταπέσῃ, προενόησεν αὐτοῦ εἰδῶς ὅτι ἀδυνατεῖ ἑαυτῷ βοηθῆσαι· καὶ γὰρ ἐστὶν εἰκὼν καὶ χρεῖαν ἔχει βοηθείας.

Σοφ. Σολ. 13,16 Κατ' αὐτὸν τον τρόπον, δηλαδή, ἐπρονόησεν, ὥστε αὐτὸ να μη πέση κατὰ γῆς γνωρίζων ὅτι δεν δύναται αὐτὸ να βοηθήσῃ τον εαυτὸν του, διότι εἶναι ἀπλῶς κάποια ἀψυχὸς εἰκὼν και ἔχει ἀνάγκην βοηθείας.

Σοφ. Σολ. 13,17 περὶ δὲ κτημάτων καὶ γάμων αὐτοῦ καὶ τέκνων προσευχόμενος, οὐκ αἰσχύνεται τῷ ἀψύχῳ προσλαλῶν καὶ περὶ μὲν ὑγείας τὸ ἀσθενὲς ἐπικαλεῖται,

Σοφ. Σολ. 13,17 Ἐνῶ λοιπὸν τέτοιο εἶναι το ἀψυχὸν κατασκεῦασμα, ἐν τούτοις προσεύχεται πρὸς αὐτὸ και το παρακαλεῖ δια τα κτήματά του, δια τους γάμους του και δια τα τέκνα του. Και δεν ἐντρέπεται να ομιλή στο ἀψυχὸν αὐτὸ εἰδῶλον και να ἐπικαλῆται το ἀσθενὲς αὐτὸ κατασκεῦασμα των χειρῶν του περὶ της υγείας.

Σοφ. Σολ. 13,18 περὶ δὲ ζωῆς τὸν νεκρὸν ἀξιοῖ, περὶ δὲ ἐπικουρίας τὸ ἀπειρότατον ἱκετεύει, περὶ δὲ ὁδοιπορίας τὸ μηδὲ βάσει χρῆσθαι δυνάμενον,

- Σοφ. Σολ. 13,18 Να αξιώνη και να ελπίζη ζωήν από τον νεκρόν· να ικετεύη το εντελώς ανίσχυρον αυτό ξόανον και να ζητή βοήθειαν εις τα ταξίδια του από αυτό, το οποίον είναι ανίκανον να χρησιμοποιήση τα πόδια του.
- Σοφ. Σολ. 13,19 περὶ δὲ πορισμοῦ καὶ ἐργασίας καὶ χειρῶν ἐπιτυχίας τὸ ἀδρανέστατον ταῖς χερσὶν εὐδράνειαν αἰτεῖται.
- Σοφ. Σολ. 13,19 Δια την επιτυχίαν δε των εργασιών του και την εξασφάλισιν των μέσων της συντηρήσεώς του, ζητεί δύναμιν και δραστηριότητα από εκείνο, που δεν ημπορεί ουδέ επ' ελάχιστον να κινήση τα χέρια του.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 14

- Σοφ. Σολ. 14,1 Πλοῦν τις πάλιν στελλόμενος καὶ ἄγρια μέλλων διοδεύειν κύματα, τοῦ φέροντος αὐτὸν πλοίου σαθρότερον ξύλον ἐπιβοᾶται.
- Σοφ. Σολ. 14,1 Εάν πάλιν κανείς πρόκειται να επιχειρήση θαλασσινόν ταξίδι και μέλλει να διασχίσῃ ἄγρια κύματα, επικαλεῖται εις βοήθειάν του ένα ξύλινον εἶδωλον, ασυγκρίτως αδυνατώτερον από το πλοῖον, ἐπὶ του οποιου αὐτός επιβαίνει.
- Σοφ. Σολ. 14,2 ἐκεῖνο μὲν γὰρ ὄρεξις πορισμῶν ἐπενόησε, τεχνίτις δὲ σοφία κατεσκεύασεν·
- Σοφ. Σολ. 14,2 Του μεν πλοίου το σχέδιον και την κατασκευὴν ἐνέπνευσεν η επιθυμία του κέρδους, η δε τεχνίτρα σοφία το κατεσκεύασεν.
- Σοφ. Σολ. 14,3 ἢ δὲ σή, πάτερ, διακυβερνᾷ πρόνοια, ὅτι ἔδωκας καὶ ἐν θαλάσῃ ὁδὸν καὶ ἐν κύμασι τρίβον ἀσφαλῆ,
- Σοφ. Σολ. 14,3 Ομως, Πατερ, η ιδική σου πρόνοια κυβερνά και κατευθύνει το πλοῖον τούτο, διότι συ εἶσαι εκείνος, που ἡνοιξες λεωφόρους εις την θάλασσαν και ασφαλή δρόμον ἐπάνω εις

- τα κύματα,
- Σοφ. Σολ. 14,4 δεικνὺς ὅτι δύνασαι ἐκ παντὸς σῶζειν, ἵνα κὰν ἄνευ τέχνης τις ἐπιβῇ.
- Σοφ. Σολ. 14,4 και ἐτσι δείχνεις ὅτι συ δύνασαι ἀπὸ κάθε κίνδυνον να σῶξης τον ἄνθρωπον, ὥστε αὐτός, και αν δεν ἔχη ναυτικὴν πείραν και τέχνην, να ημπορὴ να επιβιβάζεται στο πλοῖον δια το ταξίδι του.
- Σοφ. Σολ. 14,5 θέλεις δὲ μή ἀργὰ εἶναι τὰ τῆς σοφίας σου ἔργα, διὰ τοῦτο καὶ ἐλαχίστῳ ξύλῳ πιστεύουσιν ἄνθρωποι ψυχὰς καὶ διελθόντες κλύδωνα σχεδία διεσώθησαν.
- Σοφ. Σολ. 14,5 Δεν θέλεις τα ἔργα της ιδικῆς σου σοφίας να εἶναι ἀκαρπα και ἀσκοπα. Δια τοῦτο και οι ἄνθρωποι τολμοῦν, εμπιστευόμενοι την ζωὴν των εις ἓνα μικρότατον ξύλον, να αντικρύζουν με θάρρος και να διασχίζουν την τρικυμίαν, ἐστὼ και ἐπὶ μιας ξυλίνης σχεδίας, και να σῶζονται με αὐτήν.
- Σοφ. Σολ. 14,6 καὶ ἀρχῆς γὰρ ἀπολλυμένων ὑπερηφάνων γιγάντων, ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου ἐπὶ σχεδίας καταφυγοῦσα ἀπέλιπεν αἰῶνι σπέρμα γενέσεως τῇ σῇ κυβερνηθεῖσα χειρί.
- Σοφ. Σολ. 14,6 Κατὰ τας αρχὰς του κόσμου, ὅταν δια του κατακλυσμοῦ κατεστρέφοντο οι υπερήφανοι και αμαρτωλοὶ γίγαντες, ολίγοι ἄνθρωποι, που ἦσαν ἐλπίς του κόσμου, ο Νωε και οι περὶ αὐτόν, αφοῦ κατέφυγαν εις την ξυλίνην κιβωτόν, η οποία εκυβερνάτο ἀπὸ το ιδικόν σου χέρι, εσώθησαν και αφήκαν στον κόσμον σπέρμα μιας νέας γενεάς.
- Σοφ. Σολ. 14,7 εὐλόγηται γὰρ ξύλον, δι' οὗ γίνεται δικαιοσύνη·
- Σοφ. Σολ. 14,7 Διότι εἶναι ευλογημένον το ξύλον, το οποίον χρησιμοποιεῖται δι' ἔργον δίκαιον.
- Σοφ. Σολ. 14,8 τὸ χειροποίητον δὲ, ἐπικατάρατον αὐτόν καὶ ὁ ποιήσας αὐτό, ὅτι ὁ μὲν εἰργάζετο, τὸ δὲ φθαρτὸν θεὸς ὠνομάσθη.
- Σοφ. Σολ. 14,8 Το ξύλινον ὁμως εἶδωλον εἶναι επικατάρατον και αὐτό και

- εκείνος, ο οποίος το κατεσκεύασε. Κατηραμένος ο άνθρωπος, διότι το κατεσκεύασε, κατηραμένον το ξύλινον αυτό είδωλον, διότι, αν και φθαρτόν, ωνομάσθη Θεός!
- Σοφ. Σολ. 14,9 ἐν ἴσῳ γὰρ μισητὰ Θεῷ καὶ ὁ ἀσεβῶν καὶ ἡ ἀσέβεια αὐτοῦ·
- Σοφ. Σολ. 14,9 Εἶναι ἐξ ἴσου μισητός στον Θεόν ο ασεβής και τα ασεβή αυτού έργα.
- Σοφ. Σολ. 14,10 καὶ γὰρ τὸ πραχθὲν σὺν τῷ δράσαντι κολασθήσεται.
- Σοφ. Σολ. 14,10 Δια τούτο ακριβῶς και το κατασκευασθέν αμαρτωλόν έργον θα καταδικασθῇ μαζί με τον δημιουργόν του.
- Σοφ. Σολ. 14,11 διὰ τοῦτο καὶ ἐν εἰδώλοις ἐθνῶν ἐπισκοπὴ ἔσται, ὅτι ἐν κτίσματι Θεοῦ εἰς βδέλυγμα ἐγενήθησαν καὶ εἰς σκάνδαλα ψυχαῖς ἀνθρώπων καὶ εἰς παγίδα ποσὶν ἀφρόνων.
- Σοφ. Σολ. 14,11 Δια τούτο ο Κυριος θα επισκεφθῇ, δια να τιμωρήση τα είδωλα των ειδωλολατρικών εθνών, διότι ανάμεσα εις τα δημιουργήματα του Θεού ευρέθησαν και τα βδελυρά αυτά είδωλα, σκάνδαλα δια να πίπτουν ψυχαί ανθρώπων και παγίς απωλείας δια τα πόδια των ασυνέτων.
- Σοφ. Σολ. 14,12 Ἀρχὴ γὰρ πορνείας ἐπίνοια εἰδώλων, εὗρεσις δὲ αὐτῶν φθορὰ ζωῆς.
- Σοφ. Σολ. 14,12 Διότι αρχή και αιτία της αποστασίας από τον Θεόν και γενικώς της αμαρτωλότητος είναι η επινόησης των ειδώλων. Η εφεύρεσις αυτών είναι καταστροφή της ζωής των ανθρώπων.
- Σοφ. Σολ. 14,13 οὔτε γὰρ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, οὔτε εἰς τὸν αἰῶνα ἔσται·
- Σοφ. Σολ. 14,13 Τα είδωλα αυτά και η ειδωλολατρεία γενικώτερον ούτε απ' αρχής υπήρχαν ούτε και στον αιώνα τον άπαντα θα παραμείνουν.
- Σοφ. Σολ. 14,14 κενοδοξία γὰρ ἀνθρώπων εἰσῆλθεν εἰς κόσμον, καὶ διὰ τοῦτο σύντομον αὐτῶν τέλος ἐπενοήθη.
- Σοφ. Σολ. 14,14 Λογω του εγωϊσμού και της ματαιοδοξίας των ανθρωπων

εισήλθεν η ειδωλολατρεία στον κόσμο και δια τούτο επιφυλάσσεται στους ειδωλολάτρες ένα σύντομον και απότομον τέλος.

Σοφ. Σολ. 14,15 ἄωρῳ γὰρ πένθει τρυχόμενος πατήρ, τοῦ ταχέως ἀφαιρεθέντος τέκνου εἰκόνα ποιήσας, τὸν τότε νεκρὸν ἄνθρωπον νῦν ὡς Θεὸν ἐτίμησε καὶ παρέδωκε τοῖς ὑποχειρίοις μυστήρια καὶ τελετάς.

Σοφ. Σολ. 14,15 Ἰδοὺ πῶς ἤρχισεν ἡ ειδωλολατρεία· ἓνας πατέρα ταλαιπωρούμενος καὶ βασανιζόμενος ἀπὸ τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ παιδιοῦ τοῦ κατεσκεύασεν εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ τέκνου του, τὸ ὁποῖον λίαν ἐνωρίς ἀνηρπάγη ἐκ μέσου τῆς οἰκογενείας του. Τὸν τότε λοιπὸν νεκρὸν ἄνθρωπον τὸν ἐτίμησε τώρα ὡς θεόν, καὶ ἐθεσμοθέτησε διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ εἶχεν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του, μυστηριακὰς ὑπὲρ ἐκείνου τελετάς.

Σοφ. Σολ. 14,16 εἶτα ἐν χρόνῳ κρατυνθὲν τὸ ἀσεβὲς ἔθος ὡς νόμος ἐφυλάχθη, καὶ τυράννων ἐπιταγαῖς ἐθρησκεύετο τὰ γλυπτὰ,

Σοφ. Σολ. 14,16 Κατόπιν δέ, καθὼς ἐπερνοῦσε ὁ καιρὸς, ἐνισχύθη καὶ ἐπεκράτησεν αὐτὴ ἡ ἀσεβὲς συνήθεια, ἐτηρήθη ὡς νόμος καὶ διὰ βασιλικῶν διαταγῶν ἐλατρεύθησαν ἔτσι τὰ εἰδῶλα.

Σοφ. Σολ. 14,17 οὐς ἐν ὅψει μὴ δυνάμενοι τιμᾶν ἄνθρωποι διὰ τὸ μακρὰν οἰκεῖν, τὴν πόρρωθεν ὅψιν ἀνατυπωσάμενοι, ἐμφανῆ εἰκόνα τοῦ τιμωμένου βασιλέως ἐποίησαν, ἵνα τὸν ἀπόντα ὡς παρόντα κολακεύωσι διὰ τῆς σπουδῆς.

Σοφ. Σολ. 14,17 Ἐπειτα οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ τιμήσουν μερικοὺς προσωπικῶς, ἐπειδὴ ὁμως ἐκεῖνοι κατοικοῦν μακρὰν καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ τοὺς τιμήσουν, ὅπως θέλουν, ἀπετύπωσαν τὴν μορφήν των, κατεσκεύασαν φανεράν καὶ θεατὴν εἰς ὅλους τὴν εἰκόνα τοῦ τιμωμένου βασιλέως καὶ ἐτσι χάρις στὸν ζήλον των αὐτὸν ἐκολάκευαν τὸν ἀπόντα με τιμητικὴν προσκύνησιν, ὡς εἴαν ἦτο ἐκεῖ παρὼν.

- Σοφ. Σολ. 14,18 εἰς ἐπίτασιν δὲ θρησκείας καὶ τοὺς ἀγνοοῦντας ἢ τοῦ τεχνίτου προετρέψατο φιλοτιμία·
- Σοφ. Σολ. 14,18 Εἰς ἐνίσχυσιν δε αὐτῆς τῆς εἰδωλολατρικῆς θρησκείας καὶ πρὸς ἐπέκτασίν τῆς στους ἀγνοοῦντας συνετέλεσε καὶ ἡ φιλοδοξία τοῦ καλλιτέχνου τῶν εἰδώλων.
- Σοφ. Σολ. 14,19 ὁ μὲν γὰρ τάχα τῷ κρατοῦντι βουλόμενος ἀρέσαι, ἐξεβιάσατο τῇ τέχνῃ τὴν ὁμοιότητα ἐπὶ τὸ κάλλιον·
- Σοφ. Σολ. 14,19 Διότι ὁ μὲν καλλιτέχνης, ἐπιθυμῶν προφανῶς νὰ φανῇ ἀρεστός στον βασιλέα, διέθεσε καὶ ἐξεδαπάνησε ὅλην αὐτοῦ τὴν καλλιτεχνικὴν δεξιότητα, διὰ νὰ κάμῃ τὸ ἀγαλμα ὅσον τὸ δυνατόν ωραιότερον.
- Σοφ. Σολ. 14,20 τὸ δὲ πλῆθος ἐφελκόμενον διὰ τὸ εὖχαρι τῆς ἐργασίας, τὸν πρὸ ὀλίγου τιμηθέντα ἄνθρωπον νῦν σέβασμα ἐλογίσαντο.
- Σοφ. Σολ. 14,20 Ὁ δὲ λαὸς ἐλκυόμενος ἀπὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ αὐτοῦ ἔργου τοῦ τεχνίτου παρασύρεται, ὥστε νὰ θεωρήσῃ τώρα ὡς θεὸν αὐτόν, πρὸ ὀλίγου ἐτίμα ὡς ἄνθρωπον.
- Σοφ. Σολ. 14,21 καὶ τοῦτο ἐγένετο τῷ βίῳ εἰς ἔνεδρον, ὅτι ἢ συμφορᾷ ἢ τυραννίδι δουλεύσαντες ἄνθρωποι τὸ ἀκοινώνητον ὄνομα λίθοις καὶ ξύλοις περιέθεσαν.
- Σοφ. Σολ. 14,21 Αὐτὸ ὅμως τὸ ἀγαλμα ἐγίνε διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων παγὶς καὶ σκάνδαλον. Διότι οἱ ἄνθρωποι εἴτε ἐπειδὴ περιέπεσαν εἰς κάποιαν συμφορὰν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐβλεπαν λύτρωσιν, εἴτε διότι ἐξηναγκάσθησαν ἀπὸ κάποιον τύραννον, ἀπέδωσαν τὸ ἀνέκφραστον ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἰς λίθους καὶ εἰς ξύλα.
- Σοφ. Σολ. 14,22 Εἴτ' οὐκ ἤρκεσε τὸ πλανᾶσθαι περὶ τὴν τοῦ Θεοῦ γνῶσιν, ἀλλὰ καὶ μεγάλῳ ζῶντες ἀγνοίας πολέμῳ τὰ τοσαῦτα κακὰ εἰρήνην προσαγορεύουσιν.
- Σοφ. Σολ. 14,22 Ἐπειτα, ὡς εἴαν δὲν ἦτο ἀρκετὸν δι' αὐτοὺς νὰ πλανῶνται εἰς τὴν περὶ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ γνῶσιν, περιέπεσαν καὶ εἰς ἄλλα κακὰ. Ζῶντες ἐξ αἰτίας τῆς ἀγνοίας τῶν αὐτῆς εἰς

- διαρκή πόλεμον με τον εαυτὸν των και με τους άλλους,
ονομάζουν ειρήνην τας τόσας και τέτοιας συμφοράς των.
- Σοφ. Σολ. 14,23 ἢ γὰρ τεκνοφόνους τελετάς ἢ κρύφια μυστήρια ἢ
ἐμμανεῖς ἐξ ἄλλων θεσμῶν κώμους ἄγοντες,
- Σοφ. Σολ. 14,23 Αυτοί, εκτρεπόμενοι εις αηδεῖς τελετάς, θυσίας των τέκνων
των η εις κρυφάς μυστηριώδεις λατρείας η εις εξάλλους
οργιαστικὰς ευωχίας ξένων θεοτήτων,
- Σοφ. Σολ. 14,24 οὔτε βίους οὔτε γάμους καθαρούς ἔτι φυλάσσουσιν,
ἕτερος δ' ἕτερον ἢ λοχῶν ἀναιρεῖ ἢ νοθεύων ὀδυνᾷ.
- Σοφ. Σολ. 14,24 οὔτε ζωὴν οὔτε γάμους καθαρούς κατορθώνουν να
διατηρήσουν, ἀλλὰ επιβουλεύεται ο ενας τον άλλον εἴτε
φονεύων αὐτὸν κρυφίως εἴτε καταδολιευόμενος τον βυθίζει
εις οδύνην.
- Σοφ. Σολ. 14,25 πάντας δ' ἐπιμίξ ἔχει αἷμα καὶ φόνος, κλοπὴ καὶ δόλος,
φθορά, ἀπιστία, ταραχὴ, ἐπιορκία, θόρυβος ἀγαθῶν,
- Σοφ. Σολ. 14,25 Παντες δε και πανταχοῦ οι ειδωλολάτραι φύρδην μίγδην
εἶναι ἐνοχοι δι' αἵματα και φόνους, δια κλοπὰς και
δολιότητας, δια διαφθοράν και δι' ανειλικρίνειαν, δια
ταραχὴν και επιορκίαν, δια δημιουργίαν ταραχῶν εις βάρος
των δικαίων και φιλησύχων ἀνθρώπων,
- Σοφ. Σολ. 14,26 χάριτος ἀμνησία, ψυχῶν μiasμός, γενέσεως ἐναλλαγὴ,
γάμων ἀταξία, μοιχεία καὶ ἀσέλγεια.
- Σοφ. Σολ. 14,26 δια λησμοσύνην ευεργεσιῶν, δια μιάσματα ψυχικά και
σοδομικὰς αμαρτίας, ἀταξίας γάμων, μοιχείας και
ασελγείας.
- Σοφ. Σολ. 14,27 ἡ γὰρ τῶν ἀνωνύμων εἰδώλων θρησκεία παντὸς ἀρχὴ
κακοῦ καὶ αἰτία καὶ πέρας ἐστίν·
- Σοφ. Σολ. 14,27 Διότι η θρησκεία των ειδῶλων, των οποίων οὔτε τα ονόματα
δεν πρέπει να αναφέρη κανεῖς, εἶναι η πηγὴ, η αἰτία και η
ολοκλήρωσις παντὸς κακοῦ.
- Σοφ. Σολ. 14,28 ἢ γὰρ εὐφραινόμενοι μεμήνασιν ἢ προφητεύουσι ψευδῇ
ἢ ζῶσιν ἀδίκως ἢ ἐπιορκοῦσι ταχέως·

- Σοφ. Σολ. 14,28 Διότι οι ειδωλολάτραι η κατά τα συμπόσιά των περιπίπτουν και καταλήγουν εις μανίαν, η διδάσκουν και προαναγγέλουν ψευδολογίας, η ζουν αδικούντες ο ένας τον άλλον, η καταπατούν αμέσως τους όρκους, που δίδουν.
- Σοφ. Σολ. 14,29 άψύχοις γάρ πεποιθότες είδώλοις κακώς όμόσαντες, άδικηθήναι ού προσδέχονται.
- Σοφ. Σολ. 14,29 Ακριβώς διότι πιστεύουν εις τα άψυχα είδωλα δεν φοβούνται, μήπως τιμωρηθούν από αυτά, όταν ορκισθούν ψευδώς.
- Σοφ. Σολ. 14,30 άμφοτέρα δέ αύτούς μετελεύσεται τά δίκαια, ότι κακώς έφρόνησαν περί Θεοϋ προσχόντες είδώλοις καί άδίκως ώμοσαν έν δόλω καταφρονήσαντες όσιότητος·
- Σοφ. Σολ. 14,30 Αλα οπωσδήποτε θα εκσπάση εναντίον των τιμωρία δια τα δύο αυτά κακά. Πρώτον μεν διότι ψευδές φρόνημα περί του Θεού εμόρφωσαν και παρεδέχθησαν, δεύτερον δε διότι ψευδώς ωρκίσθησαν και δια της δολίας αυτής πράξεώς των κατεφρόνησαν την αγιότητα.
- Σοφ. Σολ. 14,31 ού γάρ ή τών όμνυομένων δύναμις, άλλ' ή τών άμαρτανόντων δίκη έπεξέρχεται άει την τών άδίκων παράβασιν.
- Σοφ. Σολ. 14,31 Διότι δεν είναι η δύναμις των ειδώλων, επί των οποίων αυτοί ωρκίσθησαν που θα τους τιμωρήση, άλλα η θεία δίκη, η επιφυλασσομένη εναντίον των αμαρτωλών και η οποία πάντοτε επέρχεται εναντίον των ασεβών δια τας παραβάσεις των.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 15

- Σοφ. Σολ. 15,1 Σϋ δέ ό Θεός ήμών χρηστός καί άληθής, μακρόθυμος καί έν έλέει διοικών τά πάντα.
- Σοφ. Σολ. 15,1 Σϋ όμως ο Θεός μας είσαι αγαθός, αληθής, μακρόθυμος,

κυβερνάς και κατευθύνεις τα πάντα μέ την άπειρον
ευσπλαγχνιάν σου.

Σοφ. Σολ. 15,2 καὶ γὰρ ἔὰν ἀμάρτωμεν, σοὶ ἔσμεν, εἰδότες σου τὸ
κράτος· οὐχ ἀμαρτησόμεθα δέ, εἰδότες ὅτι σοὶ
λελογίσμεθα.

Σοφ. Σολ. 15,2 Δια τοῦτο, και αν παρασυρθώμεν εις αμαρτίας, εἴμεθα
ιδικοί σου, διότι αναγνωρίζομεν την παντοδυναμίαν σου,
συναισθανόμενοι δε και γνωρίζοντες καλά ὅτι ανήκομεν εις
σέ, δεν θα αμαρτήσωμεν.

Σοφ. Σολ. 15,3 τὸ γὰρ ἐπίστασθαί σε ὁλόκληρος δικαιοσύνη, καὶ εἰδέναι
τὸ κράτος σου ρίζα ἀθανασίας.

Σοφ. Σολ. 15,3 Διότι το να ἔχη κανεῖς ἐπίγνωσιν σου του αληθινοῦ Θεοῦ
εἶναι ὅλαι ομοῦ αι αρεταί, ὅπως ἐπίσης και το να
αναγνωρίζη την παντοδύναμον κυριαρχίαν σου εἶναι η ρίζα
της αθανασίας.

Σοφ. Σολ. 15,4 οὔτε γὰρ ἐπλάνησεν ἡμᾶς ἀνθρώπων κακότεχνος
ἐπίνοια, οὐδὲ σκιαγράφων πόνος ἄκαρπος, εἶδος
σπιλωθὲν χρώμασι διηλλαγμένοις,

Σοφ. Σολ. 15,4 Δεν μας ἔχει παραπλανήσει η ἐπινόησις της κακῆς
ειδωλολατρικῆς τέχνης οὔτε ο μάταιος κόπος των
ειδωλολατρῶν ζωγράφων, οὔτε κανένα πράγμα
μολυσμένον, που ἔχει κατασκευασθῇ με διάφορα χρώματα.

Σοφ. Σολ. 15,5 ὧν ὅψις ἄφροσιν εἰς ὄνειδος ἔρχεται, ποθεῖ τε νεκρᾶς
εἰκόνος εἶδος ἄπνουν.

Σοφ. Σολ. 15,5 Η μορφή αυτών των αντικειμένων οδηγεῖ τους ασυνέτους
εις καταισχύνην. Διότι ο ειδωλόλατρης αισθάνεται κάποιον
χαράν δι' ἓνα πράγμα, που εἶναι νεκρόν, δια μίαν εἰκόνα
που δεν ἔχει πνοήν.

Σοφ. Σολ. 15,6 κακῶν ἐρασταὶ ἄξιοί τε τοιούτων ἐλπίδων, καὶ οἱ
δρῶντες καὶ οἱ ποθοῦντες καὶ οἱ σεβόμενοι.

Σοφ. Σολ. 15,6 Επιθυμηταὶ κακῶν, ἄξιοι τοιούτων μωρῶν ἐλπίδων, εἶναι
τόσον ἐκεῖνοι, οι οποίοι κατασκευάζουν τα εἰδωλα, ὅσον

- επίσης και εκείνοι, οι οποίοι τα αγαπούν και τα σέβονται.
- Σοφ. Σολ. 15,7 Καὶ γὰρ κεραμεὺς ἀπαλὴν γῆν θλίβων ἐπίμοχθον
πλάσσει πρὸς ὑπηρεσίαν ἡμῶν ἓν ἕκαστον· ἀλλ' ἐκ τοῦ
αὐτοῦ πηλοῦ ἀνεπλάσατο τὰ τε τῶν καθαρῶν ἔργων
δοῦλα σκεύη τὰ τε ἐναντία, πάνθ' ὁμοίως· τούτων δὲ
ἐκατέρου τίς ἐκάστω ἐστὶν ἡ χρῆσις, κριτὴς ὁ
πηλουργός·
- Σοφ. Σολ. 15,7 Ο κεραμοποιὸς ζυμώνει τον μαλακὸν πηλὸν με κόπον και
κατασκευάζει κάθε δοχεῖον προς χρῆσιν μας. Από τον αὐτὸν
πηλὸν κατεσκευάσε κατάλληλα δοχεῖα δια την
εξυπηρέτησιν των καθαρῶν ἔργων μας, ὅπως και ἀντιθέτως
ἀλλα δι' ἀκαθάρτους χρήσεις· ὅλα με τον αὐτὸν τρόπον
κατεργαζόμενος. Δια την χρῆσιν ὁμως του καθενὸς ἀπὸ
αὐτὰ θα κρίνη ο κεραμοποιός.
- Σοφ. Σολ. 15,8 καὶ κακόμοχθος θεὸν μάταιον ἐκ τοῦ αὐτοῦ πλάσσει
πηλοῦ, ὃς πρὸ μικροῦ γῆς γεννηθεὶς μετ' ὀλίγον
πορεύεται ἐξ ἧς ἐλήφθη, τὸ τῆς ψυχῆς ἀπαιτηθεὶς
χρέος.
- Σοφ. Σολ. 15,8 Ἐτσι και ο εἰδωλολάτρης ἀγαματοποιός αὐτός, ο οποίος
εγεννήθη ἀπὸ την γην. Ἐπειτα δε ἀπὸ ὀλίγον θα ἐπανεέλθη
εἰς την γην, ἀπὸ την ὁποῖαν ἐλήφθη, ὅταν φθάσῃ ἡ στιγμή
να πληρώσῃ και αὐτός το κοινὸν χρέος της ζωῆς του· ο
κακῶς, λοιπὸν, μοχθὼν αὐτός εἰδωλολάτρης, πλάσσει ἀπὸ
τον ἴδιον πηλὸν ἓνα μάταιον και ἀνύπαρκτον θεόν.
- Σοφ. Σολ. 15,9 ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ φροντὶς οὐχ ὅτι μέλλει κάμνειν, ἀλλ'
ὅτι βραχυτελεῖ βίον ἔχει, ἀλλ' ἀντερεῖδεται μὲν
χρυσουργοῖς καὶ ἀργυροχόοις, χαλκοπλάστας τε μιμεῖται
καὶ δόξαν ἡγεῖται ὅτι κίβδηλα πλάσσει.
- Σοφ. Σολ. 15,9 Δεν σκέπτεται δε αὐτός, ὅτι καταταλαιπωρεῖται ἔτσι
εργαζόμενος και ὅτι πρόκειται να ἀποθάνῃ, οὔτε ὅτι ο βίος
του εἶναι βραχύς, ἀλλὰ συναγωνίζεται εἰς κατασκευὴν
εἰδώλων τους χρυσοχόους και ἀργυροχόους, μιμεῖται τους

χαλκουργούς και θεωρεί δόξαν του, ότι κατασκευάζει
αγάλματα ψευδών θεών.

Σοφ. Σολ. 15,10 σποδὸς ἢ καρδία αὐτοῦ, καὶ γῆς εὐτελεστέρα ἢ ἐλπίς
αὐτοῦ, πηλοῦ τε ἀτιμότερος ὁ βίος αὐτοῦ,

Σοφ. Σολ. 15,10 Στάκτη εἶναι ἡ καρδία του. Μηδαμινωτέρα ἀπὸ το χῶμα ἡ
ἐλπίς του. Αθλιεστέρα ἡ ζωὴ του ἀπὸ τὴν λάσπην.

Σοφ. Σολ. 15,11 ὅτι ἡγνόησε τὸν πλάσαντα αὐτὸν καὶ τὸν ἐμπνεύσαντα
αὐτῷ ψυχὴν ἐνεργοῦσαν καὶ ἐμφυσήσαντα πνεῦμα
ζωτικόν·

Σοφ. Σολ. 15,11 Διότι παρεμέρισε καὶ ἡγνόησε τὸν πλάστην του καὶ Θεόν, ὁ
οποῖος ἐπνευσεν εἰς αὐτὸν ψυχὴν δραστηρίαν καὶ
ενεφύσησεν εἰς αὐτὸν πνεῦμα ζωῆς.

Σοφ. Σολ. 15,12 ἀλλ' ἐλογίσαντο παίγνιον εἶναι τὴν ζωὴν ἡμῶν καὶ τὸν
βίον πανηγυρισμὸν ἐπικερδῆ· δεῖν γάρ φησιν ὅθεν δῆ,
κἂν ἐκ κακοῦ, πορίζειν.

Σοφ. Σολ. 15,12 Ἀλλὰ εθεώρησε σαν ἓνα παιγνίδι τὴν ζωὴν μας, καὶ τὸν βίον
σαν μια ἐπικερδὴ πανήγυριν. Κατὶ τέτοιοι λέγουν, ὅτι
πρέπει ἀπὸ οπουδῆποτε καὶ με οπουοδῆποτε μέσον νὰ
κερδίζουν, ἔστω καὶ δια τοῦ κακοῦ.

Σοφ. Σολ. 15,13 οὗτος γὰρ παρὰ πάντας οἶδεν ὅτι ἀμαρτάνει, ὕλης
γεώδους εὐθραυστα σκεῦη καὶ γλυπτὰ δημιουργῶν.

Σοφ. Σολ. 15,13 Ὁ πηλουργὸς αὐτὸς κατασκευαστὴς τῶν εἰδώλων γνωρίζει
περισσότερον παντὸς ἄλλου ὅτι ἀμαρτάνει, διότι
κατασκευάζει πρόστυχα, εὐθραυστα οικιακὰ σκεῦη ἀπὸ τὴν
λάσπην καὶ ἀγάλματα ψευδῶν θεῶν.

Σοφ. Σολ. 15,14 πάντες δ' ἀφρονέστατοι καὶ τάλαντες ὑπὲρ ψυχὴν
νηπίου οἱ ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ σου καταδυναστεύσαντες
αὐτόν,

Σοφ. Σολ. 15,14 Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἀφρονέστατοι καὶ ἀθλιέστεροι καὶ ἀπὸ τὴν
ψυχὴν νηπίου ἀκόμη, ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ σου, οἱ οἱ ποῖοι
καταδυναστεύουν καὶ ἐκμεταλλεύονται αὐτόν.

Σοφ. Σολ. 15,15 ὅτι καὶ πάντα εἰδῶλα τῶν ἐθνῶν ἐλογίσαντο θεοὺς, οἷς

οὔτε ὁμμάτων χρήσις εἰς ὄρασιν οὔτε ῥῖνες εἰς
συνολκὴν ἀέρος οὔτε ὦτα ἀκούειν οὔτε δάκτυλοι
χειρῶν εἰς ψηλάφησιν, καὶ οἱ πόδες αὐτῶν ἀργοὶ πρὸς
ἐπίβασιν.

Σοφ. Σολ. 15,15 Διότι εθεώρησαν ὡς θεοὺς ὅλα των εθνῶν τα εἰδωλα, τα
οποῖα οὔτε εφθαλμοὺς ἔχουν δια να βλέπουν, οὔτε ῥίνας δια
να αναπνέουν τον αέρα, οὔτε αυτιά δια να ἀκούουν, οὔτε
δάκτυλα χειρῶν δια να ψηλαφούν. Οἱ δε πόδες των εἶναι
ἀκίνητοι, ἀνίκανοι να βαδίσουν.

Σοφ. Σολ. 15,16 ἄθρωπος γὰρ ἐποίησεν αὐτοὺς, καὶ τὸ πνεῦμα
δεδανεισμένος ἔπλασεν αὐτοὺς· οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ
ὅμοιον ἄνθρωπος ἰσχύει πλάσαι Θεόν.

Σοφ. Σολ. 15,16 Διότι ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος, που τα κατασκεύασεν.
Ἀνθρωπος, που ἔχει λάβει ὡς δάνειον ἐκ μέρους του Θεοῦ
το πνεῦμα, ἐπλασεν αὐτοὺς τοὺς εἰδωλικούς θεοὺς. Διότι
κανεὶς ἄνθρωπος δεν εἶναι ἱκανὸς να τεχνουργήσῃ ἓνα
θεόν, ὁ ὁποῖος να του ὁμοιάζῃ.

Σοφ. Σολ. 15,17 θνητὸς δὲ ὢν νεκρὸν ἐργάζεται χερσὶν ἀνόμοις·
κρείπτων γὰρ ἐστὶ τῶν σεβασμάτων αὐτοῦ, ὢν αὐτὸς
μὲν ἔζησεν, ἐκεῖνα δὲ οὐδέποτε.

Σοφ. Σολ. 15,17 θνητὸς ὢν ὁ ἄνθρωπος νεκρὸν εἶδωλον κατεσκεύασεν,
ἔργον των παρανόμων χειρῶν του. Αὐτὸς εἰς την
πραγματικότητα εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τα εἰδωλα, τα ὁποῖα
σέβεται, διότι αὐτὸς ἐζήσῃ κάποτε, ἐκεῖνα ὅμως ποτὲ δεν
ἐζήσαν.

Σοφ. Σολ. 15,18 καὶ τὰ ζῶα δὲ τὰ ἔχθιστα σέβονται· ἀνοίᾳ γὰρ
συγκρινόμενα τῶν ἄλλων ἐστὶ χεῖρονα·

Σοφ. Σολ. 15,18 Οἱ εἰδωλολάτραι Αἰγύπτιοι φθάνουν μέχρι τοῦ σημείου να
σέβωνται ὡς θεοὺς καὶ μερικὰ ἀπὸ τα πλεον ἀπαίσια ζῶα,
τα ὁποῖα συγκρινόμενα πρὸς τα ἄλλα ζῶα εἶναι χειρότερα
καὶ ἀνοητότερα.

Σοφ. Σολ. 15,19 οὐδ' ὅσον ἐπιποθῆσαι ὡς ἐν ζώων ὅψει καλὰ τυγχάνει,

ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸν τοῦ Θεοῦ ἔπαινον καὶ τὴν
εὐλογίαν αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 15,19 Αὐτὰ δε εἶναι τόσον αποκρουστικά εἰς τὴν ὄψιν, ὥστε να μη
εμπνέουν κανένα εὐάρεστον συναίσθημα, ὅπως συμβαίνει
με ἄλλα ωραία ζῶα. Αὐτὰ δεν ἔχουν εκ μέρους του Θεοῦ
οὔτε ἔπαινον οὔτε ευλογίαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 16

Σοφ. Σολ. 16,1 Διὰ τοῦτο δ' ὁμοίων ἐκολάσθησαν ἀξίως καὶ διὰ
πλήθους κνωδάλων ἐβασανίσθησαν.

Σοφ. Σολ. 16,1 Δια τοῦτο ακριβῶς κατὰ λόγον δικαιοσύνης οἱ εἰδωλολάτραι
Αἰγύπτιοι ετιμωρήθησαν με ὅμοια προς τα λατρευόμενα
απὸ αὐτοὺς ζῶα, ἀπὸ πλήθος δηλαδή μικρῶν καὶ μεγάλων
επιβλαβῶν καὶ σιχαμερῶν σκωλήκων καὶ ζώων.

Σοφ. Σολ. 16,2 ἀνθ' ἧς κολάσεως εὐεργετήσας τὸν λαὸν σου, εἰς
ἐπιθυμίαν ὀρέξεως ξένην γεῦσιν, τροφήν ἡτοίμασας
ὀρτυγομήτραν,

Σοφ. Σολ. 16,2 Αντιθέτως προς τὴν τιμωρίαν αὐτὴν τῶν εἰδωλολατρῶν, συ,
ευεργετῶν τὸν λαὸν σου, ὅταν ἐπείνασαν εἰς τὴν ἔρημον
τοὺς ἔδωσες παράδοξον τροφήν, ἡτοίμασες τροφήν δι'
αὐτοὺς ἀπὸ ορτύκια.

Σοφ. Σολ. 16,3 ἵνα ἐκεῖνοι μὲν ἐπιθυμοῦντες τροφήν διὰ τὴν εἰδέ
χθειαν τῶν ἐπαπεσταλμένων καὶ τὴν ἀναγκαίαν ὀρεξιν
ἀποστρέφονται, αὐτοὶ δὲ ἐπ' ὀλίγον ἐνδεεῖς γενόμενοι
καὶ ξένης μετὰσχωσι γεύσεως.

Σοφ. Σολ. 16,3 Ἐνῶ ἐκεῖνοι οἱ εἰδωλολάτραι, παρά τὴν πείναν καὶ
ἐπιθυμίαν τροφῆς, που εἶχαν, βλέποντες τα αἰδή αὐτὰ ζῶα,
που ἀπεστάλησαν εἰς τιμωρίαν ἐναντίον τῶν, ἔχαναν καὶ
αὐτὴν ἀκόμα τὴν ὀρεξιν προς τροφήν. Ἐξ ἀντιθέτου ὁμῶς οἱ
Ἰσραηλίται ἐστερήθησαν ἐπ' ὀλίγον διάστημα καὶ

επείνασαν, έφαγαν όμως κατόπιν θαυματουργικώς
δοθείσαν εις αυτούς τροφήν.

Σοφ. Σολ. 16,4 ἔδει γὰρ ἐκείνοις μὲν ἀπαραίτητον ἔνδειαν ἐπελθεῖν
τυραννοῦσι, τούτοις δὲ μόνον δειχθῆναι πῶς οἱ ἐχθροὶ
αὐτῶν ἐβασανίζοντο.

Σοφ. Σολ. 16,4 Επρεπε κατά λόγον δικαιοσύνης να επέλθη αυτή η στέρησης
εναντίον εκείνων, που είχαν τυραννήσει τον λαόν σου, εις
δε τους ισραηλίτας να καταδειχθῇ δια του γεγονότος αυτού,
πως οι εχθροὶ των εβασανίζοντο.

Σοφ. Σολ. 16,5 Καὶ γὰρ ὅτε αὐτοῖς δεινὸς ἐπῆλθε θηρίων θυμὸς
δήγμασί τε σκολιῶν διεφθείροντο ὄφεων, οὐ μέχρι
τέλους ἔμεινεν ἡ ὀργή σου·

Σοφ. Σολ. 16,5 Διότι, και όταν επήλθον εναντίον των εξηρεθισμένα φοβερά
θηρία, δηλητηριώδη φίδια, και αυτοί εθανατώνοντο με τα
δήγματα των ελίσσομένων και συστρεφόμενων αυτών
όφεων, δεν παρέμεινεν η οργή σου μέχρι τέλους εναντίον
αυτών.

Σοφ. Σολ. 16,6 εἰς νοθεσίαν δὲ πρὸς ὀλίγον ἐταράχθησαν, σύμβουλον
ἔχοντες σωτηρίας εἰς ἀνάμνησιν ἐντολῆς νόμου σου·

Σοφ. Σολ. 16,6 Συνεταράχθησαν οι Ισραηλίται επί ολίγον διάστημα, αλλά
προς νοθεσίαν των, διότι έτσι απέκτησαν ένα σύμβολον,
ένα σημεῖον σωτηρίας, δια να ενθυμούνται τας εντολάς του
Νομου σου.

Σοφ. Σολ. 16,7 ὁ γὰρ ἐπιστραφεὶς οὐ διὰ τὸ θεωρούμενον ἐσώζετο,
ἀλλὰ διὰ σὲ τὸν πάντων σωτῆρα.

Σοφ. Σολ. 16,7 Διότι εκείνος ο οποίος εστρέφετο και έβλεπε το σημεῖον
τούτο, τον χάλκινον όφιν, εσώζετο οχι βέβαια κατά τρόπον
μαγικόν, από αυτό καθ' εαυτό του σύμβολον, αλλά από σέ, ο
οποῖος εἶσαι ο σωτῆρ όλων των ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 16,8 καὶ ἐν τούτῳ δὲ ἔπεισας τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, ὅτι σὺ εἶ ὁ
ῥυόμενος ἐκ παντὸς κακοῦ·

Σοφ. Σολ. 16,8 Και με το γεγονός τούτο, όπως και με όλα τα προηγούμενα,

- ἐπείσεις τους εχθρούς μας, ότι συ είσαι ο μόνος, που
ελευθερώνεις και σώζεις από κάθε κακόν τους ανθρώπους.
- Σοφ. Σολ. 16,9 οὓς μὲν γὰρ ἀκρίδων καὶ μυιῶν ἀπέκτεινε δῆγματα, καὶ
οὐχ εὐρέθη ἴαμα τῇ ψυχῇ αὐτῶν, ὅτι ἄξιοι ἦσαν ὑπὸ
τοιούτων κολασθῆναι·
- Σοφ. Σολ. 16,9 Εκείνους, τους εχθρούς μας, τους εφόνευον τα δῆγματα των
ακρίδων και των μυιών και δεν ευρέθη καμμία θεραπεία εις
περιφρούρησιν της ζωῆς των, διότι ἦσαν ἄξιοι να
τιμωρηθοῦν ἀπὸ τα σιχαμερά και επικίνδυνα ἔντομα.
- Σοφ. Σολ. 16,10 τοὺς δὲ υἱοὺς σου οὐδὲ ἰοβόλων δρακόντων ἐνίκησαν
ὀδόντες, τὸ ἔλεος γὰρ σου ἀντιπαρῆλθε καὶ ἴασατο
αὐτούς.
- Σοφ. Σολ. 16,10 Τα τέκνα σου ὁμως, τους Ισραηλίτας, δεν τους κατενίκησαν
και δεν τους εξωλόθρευσαν οι οδόντες των φαρμακερῶν
εκείνων και μεγάλων ὀφεων, διότι το ἔλεός σου τους
επεσκέφθη και τους εθεράπευσεν.
- Σοφ. Σολ. 16,11 εἰς γὰρ ὑπόμνησιν τῶν λογίων σου ἐνεκεντρίζοντο καὶ
ὀξέως διεσώζοντο, ἵνα μὴ εἰς βαθεῖαν ἐμπεσόντες λήθην
ἀπερίσπαστοι γένωνται τῆς σῆς εὐεργεσίας.
- Σοφ. Σολ. 16,11 Η αιτία δε και ο σκοπός, που εδαγκώνοντο ἀπὸ τα φίδια και
ἀμέσως εθεραπεύοντο, ἦτο να ενθυμούνται τας ἐντολάς σου
και να μη περιπέσουν εις λησμοσύνην των λόγων σου και
αποκλεισθοῦν ἔτσι ἀπὸ τας ευεργεσίας σου.
- Σοφ. Σολ. 16,12 καὶ γὰρ οὔτε βοτάνη οὔτε μάλαγμα ἐθεράπευσεν
αὐτούς, ἀλλὰ ὁ σός, Κύριε, λόγος ὁ πάντα ἰώμενος.
- Σοφ. Σολ. 16,12 Ούτε κανένα θεραπευτικόν χορτάρι ούτε κανένα
κατάπλασμα δεν τους εθεράπευσε τότε, ἀλλὰ ο ἰδικός σου
παντοδύναμος λόγος, Κυριε, ο οποίος θεραπεύει τα πάντα.
- Σοφ. Σολ. 16,13 σὺ γὰρ ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχεις καὶ κατάγεις εἰς
πύλας ᾄδου καὶ ἀνάγεις.
- Σοφ. Σολ. 16,13 Διότι συ, Κυριε, ἔχεις την ἀπόλυτον ἐξουσίαν της ζωῆς και
του θανάτου και συ κατεβάζεις εις τας πύλας του ἄδου και

ανεβάζεις από εκεί τους ανθρώπους.

Σοφ. Σολ. 16,14 ἄνθρωπος δὲ ἀποκτεννεί μὲν τῇ κακίᾳ αὐτοῦ, ἐξελθὼν
δὲ πνεῦμα οὐκ ἀναστρέφει οὐδὲ ἀναλύει ψυχὴν
παραληφθεῖσαν.

Σοφ. Σολ. 16,14 Ο ἄνθρωπος ἐν τῇ κακίᾳ αὐτοῦ φονεύει τὸν συνάνθρωπόν
του. Ἡ ψυχὴ δέ, ποὺ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν φονευθέντα, δὲν
ἐπιστρέφει. Ο φονεύσας δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν
ψυχὴν, τὴν ὁποῖαν παρέλαβε πλέον ὁ ἄδης.

Σοφ. Σολ. 16,15 Τὴν δὲ σὴν χεῖρα φυγεῖν ἀδύνατόν ἐστιν·

Σοφ. Σολ. 16,15 Τὴν ἰδικὴν σου ὅμως παντοδύναμον χεῖρα κανεῖς δὲν
ἡμπορεῖ νὰ διαφύγῃ.

Σοφ. Σολ. 16,16 ἀρνούμενοι γὰρ σε εἰδέναι ἀσεβεῖς, ἐν ἰσχυρῷ βραχίονός
σου ἐμαστιγώθησαν, ξένοις ὑετοῖς καὶ χαλάζαις καὶ
ὄμβροις διωκόμενοι ἀπαραιτήτοις καὶ πυρὶ
καταναλισκόμενοι.

Σοφ. Σολ. 16,16 Οἱ ἀσεβεῖς, οἱ ὁποῖοι ἠρνήθησαν νὰ σε γνωρίσουν καὶ σε
ἀναγνωρίσουν ὡς Θεὸν τῶν, ἐτιμωρήθησαν με τὴν δύναμιν
τῆς παντοδυνάμου δεξιᾶς σου καταδιωκόμενοι ἀπὸ
παράδοξα καὶ ἀνερμήνευτα νερά, ἀπὸ χαλάζας καὶ βροχάς,
γινόμενοι παρανάλωμα καὶ τῆς φωτιάς.

Σοφ. Σολ. 16,17 τὸ γὰρ παραδοξότατον, ἐν τῷ πάντα σβεννύντι ὕδατι
πλεῖον ἐνήργει τὸ πῦρ, ὑπέρμαχος γὰρ ὁ κόσμος ἐστὶ
δικαίων·

Σοφ. Σολ. 16,17 Καὶ τὸ ἐκτάκτως παράδοξον εἶναι, ὅτι μέσα στο νερό, ὅπου
τὰ πάντα σβήνονται, ἡ φωτιά ἐπαιρνε ἀκόμη μεγαλυτέραν
δραστηριότητα, διότι πράγματι τὸ σύμπαν μάχεται ὑπὲρ
τῶν δικαίων.

Σοφ. Σολ. 16,18 ποτὲ μὲν γὰρ ἡμεροῦτο φλόξ, ἵνα μὴ καταφλέξῃ τὰ ἐπ’
ἀσεβεῖς ἀπεσταλμένα ζῶα, ἀλλ’ αὐτοὶ βλέποντες
ἴδωσιν, ὅτι Θεοῦ κρίσει ἐλαύνονται·

Σοφ. Σολ. 16,18 Μερικὲς φορὲς ἡ φλόγα τοῦ πυρός ὠλιγόστευε, διὰ νὰ μὴ
κατακαύσῃ τὰ ζῶα, ποὺ ἐστέλλοντο εἰς τιμωρίαν τῶν

ασεβών, και δια να τους κάμη να εννοήσουν από αυτό το θέαμα ότι η δικαιοσύνη του Θεού ήτο εκείνη, που τους κατεδίωκε και τους ετιμωρούσε.

Σοφ. Σολ. 16,19 ποτέ δὲ καὶ μεταξὺ ὕδατος ὑπὲρ τὴν πυρὸς δύναμιν φλέγει, ἵνα ἀδίκου γῆς γεννήματα διαφθείρῃ.

Σοφ. Σολ. 16,19 Ἀλλοτε ὁμῶς το πυρ μέσα στο νερό ἤναπτε και εδυνάμωνεν ἀκόμη περισσότερον την φλόγα του, δια να καταστρέψῃ τα προϊόντα της αδικου γης.

Σοφ. Σολ. 16,20 ἀνθ' ὧν ἀγγέλων τροφήν ἐψώμισας τὸν λαόν σου καὶ ἔτοιμον ἄρτον αὐτοῖς ἀπ' οὐρανοῦ ἔπεμψας ἀκοπιάτως πᾶσαν ἡδονὴν ἰσχύοντα καὶ πρὸς πᾶσαν ἀρμόνιον γεῦσιν·

Σοφ. Σολ. 16,20 Ενῶ, λοιπόν, ἔτσι συ ο δίκαιος Θεός ετιμωρούσες τους ειδωλολάτραις εχθρούς του λαού σου, εξ αντιθέτου επροοτάτευσες και ἐθρεψες τον λαόν σου με τροφήν ἀγγέλων, τους ἐστείλες δηλαδή ἔτοιμον ἄρτον ἀπό τον ουρανόν, χωρίς αυτοί να κοπιᾶσουν. Ἀρτον ικανόν να τους δώσῃ κάθε ευχαρίστησιν και κατάλληλον προς κάθε ὀρεξιν.

Σοφ. Σολ. 16,21 ἡ μὲν γὰρ ὑπόστασίς σου τὴν σὴν γλυκύτητα πρὸς τέκνα ἐνεφάνισε, τῇ δὲ τοῦ προσφερομένου ἐπιθυμία ὑπηρετῶν πρὸς ὃ τις ἐβούλετο μετεκινᾶτο.

Σοφ. Σολ. 16,21 Η ουσία και η ωραία γεύσις του παρουσίαζε και εμαρτυρούσε την ιδικήν σου γλυκύτητα προς τα τέκνα σου· η δε ικανότης του να προσαρμόζεται και να ανταποκρίνεται προς την ὀρεξιν ἐκείνου, ο οποίος τον ἐτρώγε, τον εκανε να μεταβάλλεται εις ο,τι ο καθένας επιθυμούσε.

Σοφ. Σολ. 16,22 χιῶν δὲ καὶ κρύσταλλος ὑπέμεινε πῦρ καὶ οὐκ ἐτήκετο, ἵνα γινῶσιν ὅτι τοὺς τῶν ἐχθρῶν καρπούς κατέφθειρε πῦρ φλεγόμενον ἐν τῇ χαλάζῃ καὶ ἐν τοῖς ὑετοῖς διαστράπτον·

Σοφ. Σολ. 16,22 Αυτό το μάννα, που ἐμοιαζε ὡσάν χιόνι και κρύσταλλον, ἀντεῖχε εις την φωτιά και δεν ἔλυωνε, δια να μάθουν οι

Ισραηλίται επάνω εις τα πράγματα, ὅτι ἡ φωτιά κατέστρεψε μόνον τῶν ἐχθρῶν τοὺς καρπούς, ἔκαιεν ἀνάμεσα εἰς τὴν χάλαζαν καὶ ἀπῆστραπτεν ἐν μέσῳ τῶν βροχῶν.

Σοφ. Σολ. 16,23 τοῦτο πάλιν δ' ἵνα τραφῶσι δίκαιοι, καὶ τῆς ἰδίας ἐπιλελῆσθαι δυνάμεως.

Σοφ. Σολ. 16,23 Ὡς πρὸς δε το μάννα εφαινετο ὅτι το πυρ ελησμονουσε και εχανε την καυστικην του δυναμιν. Τούτο δέ, δια να τραφούν οι δίκαιοι Ισραηλίται.

Σοφ. Σολ. 16,24 ἢ γὰρ κτίσις σοι τῷ ποιήσαντι ὑπηρετοῦσα ἐπιτείνεται εἰς κόλασιν κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ ἀνίεται εἰς εὐεργεσίαν ὑπὲρ τῶν εἰς σέ πεποιθότων.

Σοφ. Σολ. 16,24 Διότι ἡ κτίσις, υπηρετοῦσα πάντοτε σὲ τὸν δημιουργόν της, ἄλλοτε αὐξάνει τὰς δυνάμεις της, δια να τιμωρηθῶν οἱ ἀσεβεῖς, καὶ ἄλλοτε τὰς μειώνει, δια να ευεργετηθῶν καὶ ωφεληθῶν ἐκεῖνοι, οἱ οἱποῖοι πιστεύουν καὶ υπακούουν εἰς σέ.

Σοφ. Σολ. 16,25 διὰ τοῦτο καὶ τότε εἰς πάντα μεταλλευομένη τῇ παντοτρόφῳ σου δωρεᾷ ὑπηρετεῖ πρὸς τὴν τῶν δεομένων θέλησιν,

Σοφ. Σολ. 16,25 Δια τοῦτο ἡ φύσις μετεβάλλετο τότε καὶ προσηρμόζετο σύμφωνα πρὸς τὰς διαταγὰς, που ἔδινεν ἡ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα διατρέφουσα χάρις σου, ὥστε να ἐξυπηρετῇ αὐτούς, που εὐρίσκοντο εἰς διαφόρους ἀνάγκας,

Σοφ. Σολ. 16,26 ἵνα μάθωσιν οἱ υἱοὶ σου, οὓς ἡγάπησας, Κύριε, ὅτι οὐχ αἱ γενέσεις τῶν καρπῶν τρέφουσιν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸ ῥῆμά σου τοὺς σοὶ πιστεύοντας διατηρεῖ.

Σοφ. Σολ. 16,26 δια να μάθουν ἐτσι τα παιδιὰ σου, οἱ Ισραηλίται, τοὺς οἱποῖους ἡγάπησες, Κυριε, ὅτι δεν τρέφει τὸν ἄνθρωπον ἡ καρποφορία τῆς γῆς, ἀλλὰ ὁ ἰδικὸς σου λόγος συντηρεῖ ἐκεῖνους, που πιστεύουν καὶ υπακούουν εἰς σέ.

Σοφ. Σολ. 16,27 τὸ γὰρ ὑπὸ πυρὸς μὴ φθειρόμενον ἀπλῶς ὑπὸ βραχείας ἀκτῖνος ἡλίου θερμαινόμενον ἐτήκετο,

- Σοφ. Σολ. 16,27 Διότι το μάννα, το οποίον δεν κατεστρέφετο από την φωτιά, εν τούτοις, όταν εθερμαίνετο μόνον από κάποιον ακτίνα του ηλίου επ' ολίγον χρόνον, διελύετο.
- Σοφ. Σολ. 16,28 ὅπως γνωστὸν ἦ ὅτι δεῖ φθάνειν τὸν ἥλιον ἐπ' εὐχαριστίαν σου καὶ πρὸς ἀνατολὴν φωτὸς ἐντυγχάνειν σοι.
- Σοφ. Σολ. 16,28 Τούτο δέ, δια να γνωρίσουν και μάθουν οι Ισραηλίται, να προφθάνουν την ανατολήν του ηλίου με ευχαριστίας των προς σε και να ἔρχονται εις συνάντησιν και λατρείαν σου κατὰ την ανατολήν του φωτός.
- Σοφ. Σολ. 16,29 ἀχαρίστου γὰρ ἐλπίς ὡς χειμέριος πάχνη τακῆσεται καὶ ῥυῆσεται ὡς ὕδωρ ἄχρηστον.
- Σοφ. Σολ. 16,29 Διότι η ελπίς του αχαρίστου λιώνει ὡς τὴν χειμερινήν πάχνην, που θα την κτυπήσῃ ὁ ἥλιος, και διαρρέει και χάνεται σαν τὸ ἀχρησιμοποίητον ὕδωρ.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 17

- Σοφ. Σολ. 17,1 Μεγάλαι γάρ σου αἱ κρίσεις καὶ δυσδιήγητοι· διὰ τοῦτο ἀπαίδευτοι ψυχὰι ἐπλανήθησαν.
- Σοφ. Σολ. 17,1 Μεγάλαι ὄντως και ανεξιχνίαστοι εἶναι, Κυριε, αἱ κρίσεις σου. Δια τούτο οἱ ἀκαλλιέργητοι κατὰ τὴν ψυχὴν ἐπλανήθησαν σχετικῶς με αὐτὰς και με σέ.
- Σοφ. Σολ. 17,2 ὑπειληφότες γὰρ καταδυναστεύειν ἔθνος ἅγιον ἄνομοι, δέσμιοι σκότους καὶ μακρᾶς πεδῆται νυκτὸς κατακλεισθέντες ὀρόφοις, φυγάδες τῆς αἰωνίου προνοίας ἔκειντο.
- Σοφ. Σολ. 17,2 Οἱ παράνομοι δηλαδή ἄνθρωποι, οἱ Αἰγύπτιοι, νομίσαντες ὅτι θα κατορθώσουν να καταδυναστεύσουν ἔθνος ἁγίων, ἐγιναν οἱ ἴδιοι δέσμιοι τοῦ σκότους· φυλακισμένοι εις μακρὰν νύκτα, ἀτάκλειστοι κάτω ἀπὸ τὰς στέγας των

οικιών των, εξόριστοι και εστερημένοι από την αιωνίαν σου πρόνοιαν.

Σοφ. Σολ. 17,3 λανθάνειν γὰρ νομίζοντες ἐπὶ κρυφαίοις ἁμαρτήμασιν, ἀφεγγεῖ λήθης παρακαλύμματι ἐσκορπίσθησαν, θαμβούμενοι δεινῶς καὶ ἰνδάλμασιν ἑκταρασσόμενοι·

Σοφ. Σολ. 17,3 Διότι, νομίζοντες ὅτι θα μείνουν ἀγνωστοὶ αὐτοὶ καὶ τὰ ἀπόκρυφα ἁμαρτήματά των κάτω ἀπὸ το σκοτεινὸν σκέπασμα τῆς λήθης, διεσκορπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη περιδεεῖς καὶ κατάπληκτοι, τρομοκρατούμενοι ἀπὸ φαντάσματα.

Σοφ. Σολ. 17,4 οὐδὲ γὰρ ὁ κατέχων αὐτοὺς μυχὸς ἀφόβως διεφύλασεν, ἦχοι δὲ καταράσσοντες αὐτοὺς περιεκόμπουν, καὶ φάσματα ἀμειδῆτοις κατηφῇ προσώποις ἐνεφανίζετο.

Σοφ. Σολ. 17,4 Οὔτε τὰ πλέον ἀπόκρυφα καὶ εσωτερικὰ καταφύγια των δεν τους ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὸν φόδον των, διότι ἦχοι τρομακτικοὶ ἀντηχοῦσαν ολόγυρά των καὶ σκυθρωπά φαντάσματα με βλοσυρά πρόσωπα ἐνεφανίζοντο εἰς αὐτοὺς.

Σοφ. Σολ. 17,5 καὶ πυρὸς μὲν οὐδεμία βία κατίσχυε φωτίζειν, οὔτε ἄστρων ἑκλαμπροὶ φλόγες καταυγάζειν ὑπέμενον τὴν στυγνὴν ἐκείνην νύκτα.

Σοφ. Σολ. 17,5 Καμμία δε δύναμις πυρὸς δεν ἦτο ικανή να δώση κάποιο φως στο σκοτάδι ἐκεῖνο, οὔτε αἱ λαμπραὶ ἀκτινοβολαὶ των ἀστέρων εἶχαν τὴν δύναμιν να φωτίσουν τὴν τρομερὰν ἐκείνην νύκτα.

Σοφ. Σολ. 17,6 διεφαίνετο δ' αὐτοῖς μόνον αὐτομάτη πυρὰ φόβου πλήρης, ἐκδειματούμενοι δὲ τῆς μὴ θεωρουμένης ἐκείνης ὄψεως ἡγοῦντο χεῖρῳ τὰ βλεπόμενα.

Σοφ. Σολ. 17,6 Ἀκαθόριστον δε κάποιο φως διεφαίνετο ἀναμεταξὺ των, το ὁποῖον ἦναπτε μόνον του, γεμάτο ὁμῶς φόβον δι' αὐτοὺς. Καὶ οἱ ἄνθρωποι περιδεεῖς καὶ τρομοκρατημένοι ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι δεν ἠδύναντο να βλέπουν καθαρὰ τὰ γύρω

των πρόσωπα, εξελάμβαναν τα διάφορα αντικείμενα χειρότερα από ο,τι εις την πραγματικότητα ήσαν.

Σοφ. Σολ. 17,7 μαγικῆς δὲ ἐμπαίγματα κατέκειτο τέχνης, καὶ τῆς ἐπὶ φρονήσει ἀλαζονείας ἔλεγχος ἐφύβριστος·

Σοφ. Σολ. 17,7 Αἰ ἀπάται δε τῆς μαγικῆς τέχνης τῶν Αἰγυπτίων μάγων εἶχαν πέσει πλέον κάτω, ἀνίκανοι νὰ ἀποτρέψουν τὸ κακόν. Καὶ ἡ ἀλαζονεία τῶν μάγων δια τὴν σοφίαν τῶν ἀπεδείχθη γελοία.

Σοφ. Σολ. 17,8 οἱ γὰρ ὑπισχνούμενοι δείματα καὶ ταραχὰς ἀπελαύνειν ψυχῆς νοσοῦσης, οὗτοι καταγέλαστον εὐλάβειαν ἐνόσουν.

Σοφ. Σολ. 17,8 Διότι οἱ μάγοι, οἱ οἱποῖοι ἰσχυρίζοντο καὶ ἐδίδαν υποσχέσεις, ὅτι εἶναι εἰς θέσιν νὰ διώξουν ἀπὸ τὴν ἀσθενοῦσαν ψυχὴν φόβους καὶ ταραχὰς, αὐτοὶ οἱ ἰδιοὶ ἦσαν ἀσθενεῖς ψυχικῶς κυριευμένοι ἀπὸ καταγέλαστον φόβον.

Σοφ. Σολ. 17,9 καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν αὐτοὺς ταραχῶδες ἐφόβει, κνωδάλων παρόδοις καὶ ἐρπετῶν συριγμοῖς ἐκσεσοβημένοι, διώλλυντο ἔντρομοι καὶ τὸν μῆθαμόθεν φευκτὸν ἀέρα προσιδεῖν ἀρνούμενοι.

Σοφ. Σολ. 17,9 Διότι καὶ εἴαν ἀκόμη κανένα συγκλονιστικὸν φάντασμα δὲν υπήρχε, δια νὰ φοβηθῶν, ἦσαν ὅμως περιδεεῖς, ἐπερνοῦσαν ἐνώπιόν τῶν σιχαμερὰ ζωῦφια καὶ ἐρπετὰ συρίζοντα καὶ ἀπέθνησκαν ἀπὸ τὸν τρόμον τῶν ἀρνούμενοι ἐνεκα τοῦ φόβου τῶν νὰ ἀντικρῦσουν καὶ αὐτὸν τὸν σκοτεινὸν ἀέρα τῆς τριημέρου νυκτός, τὴν οἰομένην κατ' οὐδένα τρόπον ἄλλωστε ἠμποροῦσαν νὰ ἀποφύγουν.

Σοφ. Σολ. 17,10 δειλὸν γὰρ ἰδίως πονηρία μαρτυρεῖ καταδικαζομένη, αἰεὶ δὲ προσεΐληφε τὰ χαλεπὰ συνεχομένη τῇ συνειδήσει·

Σοφ. Σολ. 17,10 Διότι ἡ κακότης καὶ ἡ ἐνοχή, ὅταν ἐλεγχθῇ καὶ φανερωθῇ, κάμνει τὸν ἄνθρωπον δειλὸν καὶ περιδεή, καταπιεζομένη δε ἀπὸ τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως κάμνει χειρότερα τὰ ὑπάρχοντα κακά.

- Σοφ. Σολ. 17,11 οὐθὲν γάρ ἐστι φόβος εἰ μὴ προδοσία τῶν ἀπὸ λογισμοῦ βοηθημάτων.
- Σοφ. Σολ. 17,11 Διότι ο φόβος δεν είναι τίποτε ἄλλο, εἰμὴ μία κατάστασις, κατὰ την οποίαν μας εγκαταλείπει και αυτή η βοήθεια της διανοίας μας.
- Σοφ. Σολ. 17,12 ἔνδοθεν δὲ οὔσα ἥπτων ἡ προσδοκία, πλείονα λογίζεται τὴν ἄγνοιαν τῆς παρεχούσης τὴν βάσανον αἰτίας.
- Σοφ. Σολ. 17,12 Όταν δε μειωθῇ μέσα μας η ελπίς, τότε ο φόβος ἐξ αἰτίας της ἀγνοίας μας μας κάνει να θεωροῦμεν χειρότερα τα κακά, παρ' ὅσον εἰς την πραγματικότητα εἶναι.
- Σοφ. Σολ. 17,13 οἱ δὲ τὴν ἀδύνατον ὄντως νύκτα καὶ ἐξ ἀδυνάτου ἄδου μυχῶν ἐπελθοῦσαν, τὸν αὐτὸν ὕπνον κοιμώμενοι,
- Σοφ. Σολ. 17,13 Οἱ Αἰγύπτιοι δε κατὰ την ακατανίκητον και τα πάντα καταβαλοῦσαν ἐκείνην τριήμερον νύκτα, η οποία ἀπὸ τα ἐγκατα του αδυσωπήτου ἄδου προήλθεν, περιπεσόντες εἰς ἓνα ὅμοιον με ἐκείνην σκοτεινὸν τεταραγμένον ὕπνον,
- Σοφ. Σολ. 17,14 τὰ μὲν τέρασιν ἡλαύνοντο φαντασμάτων, τὰ δὲ τῆς ψυχῆς παρελύοντο προδοσία· αἰφνίδιος γὰρ αὐτοῖς καὶ ἀπροσδόκητος φόβος ἐπήλθεν.
- Σοφ. Σολ. 17,14 ἄλλοι μεν ἀπὸ αὐτοὺς κατεδιώκοντο ἀπὸ φοβερά φαντάσματα, ἐνῶ ἄλλοι εἶχαν παραλύσει ἀπὸ την ατονίαν της ψυχῆς των, ἀπὸ ἔλλειψιν ἠθικοῦ σθένους. Διότι αἰφνίδιος και ἀπροσδόκητος φόβος ἐπήλθεν ἐναντίον των και τους κατεκυρίευσε.
- Σοφ. Σολ. 17,15 εἴθ' οὕτως, ὅς δή ποτ' οὔν ἦν ἐκεῖ καταπίπτων,
- Σοφ. Σολ. 17,15 ἔφρουρεῖτο εἰς τὴν ἀσίδηρον εἰρκτὴν κατακλεισθείς·
- Σοφ. Σολ. 17,15 Ἔτσι εἰς αὐτὴν την κατάστασιν των οποιοσδήποτε ἀπὸ αὐτοὺς κατέπιπτεν ἐκεῖ εἰς την γην, ἦτο ως εἴχε κλεισθῇ εἰς μίαν φυλακὴν χωρὶς ἐξωτερικά σίδηρα. Τον παρέλυε και τον ἔκαμνεν ἀκίνητον ο φόβος.
- Σοφ. Σολ. 17,16 εἴ τε γὰρ γεωργὸς ἦν τις ἢ ποιμὴν ἢ τῶν κατ' ἔρη μίαν ἐργάτης μόχθων, προληφθεὶς τὴν δυσάλυκτον ἔμενε

ανάγκην,

- Σοφ. Σολ. 17,16 Εάν κανείς ήτο γεωργός η βοσκός η εργάτης μακράν των πόλεων, μόλις κατελήφθη από το τριήμερον αυτό σκότος, έμενε κατ' ανάγκην εκεί, όπου ευρίσκετο.
- Σοφ. Σολ. 17,17 μιᾷ γὰρ ἀλύσει σκότους πάντες ἐδέθησαν· εἴτε πνεῦμα συρίζον ἢ περὶ ἀμφιλαφεῖς κλάδους ὀρνέων ἥχος εὐμελὴς ἢ ῥυθμὸς ὕδατος πορευομένου βία ἢ κτύπος ἀπηνῆς καταρρίπτομένων πετρῶν,
- Σοφ. Σολ. 17,17 Διότι ὅλοι, ὅπου και αν είχαν ευρεθή, είχαν δεθή με την ιδίαν αλυσίδα του σκότους. Ο άνεμος, ο οποίος εσύριζε, το αρμονικόν λάλημα των πτηνών στους πλουσίους κλάδους των δένδρων, η βοή του ὕδατος που ἔρρεε με ορμήν, η οι τρομεροί κτύποι των καταρριπτομένων βράχων,
- Σοφ. Σολ. 17,18 ἢ σκιρτώντων ζώων δρόμος ἀθεώρητος ἢ ὠρυομένων ἀπηνεστάτων θηρίων φωνή ἢ ἀντανακλωμένη ἐκ κοιλοτάτων ὀρέων ἡχώ, παρέλυσεν αὐτοὺς ἐκφοβοῦντα.
- Σοφ. Σολ. 17,18 η η αόρατος αλλά θορυβώδης πορεία των ζώων που επηδούσαν, η αι φωναί τρομερών και ωρυομένων αγρίων θηρίων η ο αντίλαλος που αντηχούσεν εις τας κοιλάδας των ορέων, ὅλα αὐτὰ τους ετρόμαζαν και τους παρέλυναν.
- Σοφ. Σολ. 17,19 ὅλος γὰρ ὁ κόσμος λαμπρῶ καταλάμπετο φωτὶ καὶ ἀνεμποδίστοις συνέιχετο ἔργοις·
- Σοφ. Σολ. 17,19 Και ταῦτα, ὅταν ὅλος ο ἄλλος κόσμος κατελαμπρύνετο ἀπὸ το λαμπρότατον φως και οι ἄνθρωποι ησχολοῦντο ανεμπόδιστα με τα ἔργα των.
- Σοφ. Σολ. 17,20 μόνοις δὲ ἐκείνοις ἐπετέτατο βαρεῖα νύξ, εἰκὼν τοῦ μέλλοντος αὐτοὺς διαδέχεσθαι σκότους, ἑαυτοῖς δὲ ᾔσαν βαρύτεροι σκότους.
- Σοφ. Σολ. 17,20 Μονον δε στους Αιγυπτίους εἶχεν επικρατήσσει και επιταθῇ βαρεῖα νύκτα, εικὼν του σκότους, το ὁποῖον τους επεφυλάσσετο. Αλλά πιο πολύ και ἀπὸ το τριήμερον σκοτάδι εἶχαν καταβαρυνθῇ οι Αιγύπτιοι ἀπὸ την

εσωτερικήν των ψυχικήν αγωνίαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 18

- Σοφ. Σολ. 18,1 Τοῖς δὲ ὁσίοις σου μέγιστον ἦν φῶς· ὧν φωνὴν μὲν ἀκούοντες, μορφὴν δὲ οὐχ ὁρῶντες, ὅτι μὲν οὐ κάκεῖνοι ἐπεπόνθεισαν, ἐμακάριζον,
- Σοφ. Σολ. 18,1 Ὁμως στους εκλεκτούς σου, Κυριε, εις τους Ισραηλίτας, υπήρχε πλουσιώτατον το φως. Οι Αιγύπτιοι ήκουαν τας φωνάς των Ισραηλιτών, χωρίς όμως να βλέπουν τα πρόσωπά των, και τους εμακάριζαν, διότι δεν υπέφεραν από τας συμφοράς, από τας οποίας αυτοί έπασχον.
- Σοφ. Σολ. 18,2 ὅτι δὲ οὐ βλάπτουσι προηδικημένοι, ηὐχαρίστουν καὶ τοῦ διενεχθῆναι χάριν ἐδέοντο.
- Σοφ. Σολ. 18,2 Κατά βάθος δε οι Αιγύπτιοι τους ευγνωμονούσαν, διότι οι Ισραηλίται, αν και προηγουμένως είχαν αδικηθή, δεν εσκέφθησαν να τους βλάψουν. Τους παρακαλούσαν δε οι Αιγύπτιοι να τους συγχωρήσουν δια την προηγουμένην εχθρικήν συμπεριφοράν απέναντί των.
- Σοφ. Σολ. 18,3 ἀνθ' ὧν πυριφλεγῆ στυλόν, ὁδηγὸν μὲν ἀγνώστου ὁδοιπορίας, ἥλιον δὲ ἀβλαβῆ φιλοτίμου ξενιτείας παρέσχες.
- Σοφ. Σολ. 18,3 Ἀντί δέ, Κυριε, του τριημέρου σκότους, που έστειλες κατά των Αιγυπτίων, εδωκες στους Ισραηλίτας ένα στυλόν πυρός να τους οδηγή στον άγνωστον δρόμον των και ήλιον καθόλου ενοχλητικόν κατά το διάστημα της ενδόξου δια μέσου αγνώστου ερήμου πορείας των.
- Σοφ. Σολ. 18,4 ἄξιοι μὲν γὰρ ἐκεῖνοι στερηθῆναι φωτὸς καὶ φυλακισθῆναι ἐν σκότει, οἱ κατακλείστους φυλάξαντες τοὺς υἱοὺς σου, δι' ὧν ἤμελλε τὸ ἄφθαρτον νόμου φῶς τῷ αἰῶνι δίδοσθαι.

- Σοφ. Σολ. 18,4 Και οι μεν Αιγύπτιοι εκείνοι ήσαν άξιοι να στερηθούν από το φως και να φυλακισθούν μέσα στο σκοτάδι· αυτοί οι οποίοι εκράτησαν κατάκλειστα τα παιδιά σου, δια των οποίων επρόκειτο να μεταδοθή εις όλον τον κόσμον το αιώνιον φως του Νομου σου.
- Σοφ. Σολ. 18,5 Βουλευσαμένους δ' αυτούς τὰ τῶν όσίων άποκτείναι νήπια καί ένός έκτεθέντος τέκνου καί σωθέντος, εις έλεγχον τὸ αὐτῶν άφείλω πλήθος τέκνων καί όμοθυμαδόν άπώλεσας έν ύδατι σφοδρῶ.
- Σοφ. Σολ. 18,5 Επειδή δε εκείνοι απεφάσισαν και εφόνευαν τα γεννώμενα άρρενα παιδιά των ευσεβών Ισραηλιτών, ένα δε μόνον από αυτά εξετέθη και εσώθη από τον θάνατον, προς τιμωρίαν των εξησφάλισες πλήθος τέκνων των, και όλους αυτούς μαζή κατεπόντισες στους όγκους των υδάτων της Ερυθράς θαλάσσης.
- Σοφ. Σολ. 18,6 εκείνη ή νύξ προεγνώσθη πατράσιν ήμῶν, ίνα άσφαλῶς είδότες οίς έπίστευσαν όρκοις έπευθυμήσωσι.
- Σοφ. Σολ. 18,6 Η τρομερά δε εκείνη νύκτα του θανάτου των Αιγυπτίων πρωτοτόκων προανηγγέλθη στους πατέρας μας, δια να έχουν αυτοί θάρρος και ευθυμία, γνωρίζοντες καλώς εις ποίας σπουδαιοτάτας ενόρκους υποσχέσσετου Θεού είχαν πιστεύσει.
- Σοφ. Σολ. 18,7 προσεδέχθη δέ υπό λαοῦ σου σωτηρία μέν δικαίων, έχθρῶν δέ άπώλεια·
- Σοφ. Σολ. 18,7 Ετσι δε κατά την νύκτα εκείνην επερίμενεν ο λαός σου και είδε αφ' ενός μεν την σωτηρίαν των δικαίων, αφ' ετέρου δε την απώλειαν των εχθρών σου.
- Σοφ. Σολ. 18,8 ὦ γάρ έτιμωρήσω τούς ύπεναντίους, τοῦτο ήμᾶς προσκαλεσάμενος έδόξασας.
- Σοφ. Σολ. 18,8 Δια του μέσου δε εκείνου, του ύδατος, με το οποίον επιμώρησες τους εχθρούς, με το αυτό νερό μας εκάλεσες κοντά σου και μας εσκάπασες με δόξαν.

- Σοφ. Σολ. 18,9 κρυφῇ γὰρ ἐθυσίαζον ὅσοι παῖδες ἀγαθῶν καὶ τὸν τῆς
θειότητος νόμον ἐν ὁμοιοῖα διέθεντο τῶν αὐτῶν
ὁμοίως καὶ ἀγαθῶν καὶ κινδύνων μεταλήψεσθαι τοὺς
ἀγίους, πατέρων ἤδη προαναμέλποντες αἴνους.
- Σοφ. Σολ. 18,9 Κρυφίως ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους οἱ εὐσεβεῖς, τέκνα εὐσεβῶν
γονέων, προσέφεραν εἰς σε θυσίαν τὸν πασχάλιον ἀμνόν,
καὶ με πλήρη ὁμοφωνίαν καὶ συγκατάθεσιν ἐδέχθησαν τὴν
θεῖαν ἐντολήν, νὰ μετέχουν ὅλοι οἱ ἅγιοι αὐτοὶ Ἰσραηλίται
στοὺς κοινούς κινδύνους καὶ εἰς τὰ κοινὰ ἀγαθὰ ψάλλοντες
ἐκ τῶν προτέρων, με βεβαιότητα διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν,
τοὺς ὕμνους τῶν Πατέρων.
- Σοφ. Σολ. 18,10 ἀντήχει δ' ἀσύμφωνος ἐχθρῶν βοή, καὶ οἰκτρὰ
διεφέρετο θρηνουμένων παίδων·
- Σοφ. Σολ. 18,10 Καὶ καθ' ὃν χρόνον αὐτοὶ ὑμνολογοῦσαν τὸν Θεόν,
ἀντηχοῦσαν ἐξ ἀντιθέτου αἱ παράφωνοι κραυγαὶ καὶ ἡ βοή
τῶν Αἰγυπτίων, πανάθλιος δὲ καὶ φρικτὸς διεχύνετο ὁ
θρήνος διὰ τὰ θανατωθέντα πρωτότοκά τῶν.
- Σοφ. Σολ. 18,11 ὁμοίᾳ δὲ δίκη δοῦλος ἅμα δεσπότη κολασθεὶς καὶ
δημότης βασιλεῖ τὰ αὐτὰ πάσχων,
- Σοφ. Σολ. 18,11 Με τὴν αὐτὴν ποινὴν ἐτιμωρήθη τότε καὶ ὁ δούλος καὶ ὁ
κύριος τὰ ἴδια ἐπάθε καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ καὶ ὁ
βασιλεὺς.
- Σοφ. Σολ. 18,12 ὁμοθυμαδὸν δὲ πάντες ἐν ἐνὶ ὀνόματι θανάτου νεκροὺς
εἶχον ἀναριθμήτους· οὐδὲ γὰρ πρὸς τὸ θάψαι οἱ ζῶντες
ἦσαν ἱκανοί, ἐπεὶ πρὸς μίαν ῥοπὴν ἢ ἐντιμότερα γένεσις
αὐτῶν διέφθαρτο.
- Σοφ. Σολ. 18,12 Ὅλοι μαζὴ με τὸ αὐτὸ εἶδος τοῦ θανάτου εἶχαν
ἀναριθμήτους νεκρούς. Δὲν ἐπαρκοῦσαν δὲ οἱ ζῶντες νὰ
θάπτουν τοὺς νεκρούς, διότι εἰς μίαν καὶ μόνην στιγμὴν εἶχε
καταστροφή ἡ ἐκλεκτὴ γενεὰ τῶν πρωτοτόκων τῶν.
- Σοφ. Σολ. 18,13 πάντα γὰρ ἀπιστοῦντες διὰ τὰς φαρμακείας ἐπὶ τῷ τῶν
πρωτοτόκων ὀλέθρῳ, ὡμολόγησαν Θεοῦ υἱὸν λαὸν

εἶναι.

- Σοφ. Σολ. 18,13 Οι Αιγύπτιοι μετά τον θάνατον των πρωτοτόκων των, απαρνηθέντες πλέον την πίστιν εις τας μαγείας των μάγων ωμολόγησαν, ότι οι Ισραηλίται είναι υιοί του Θεού.
- Σοφ. Σολ. 18,14 ἡσύχου γὰρ σιγῆς περιεχούσης τὰ πάντα καὶ νυκτὸς ἐν ἰδίῳ τάχει μεσαζούσης,
- Σοφ. Σολ. 18,14 Ενῶ δε ἀπόλυτος σιγή εσκέπαζε τα πάντα και η νύκτα εν τη ταχεία πορεία του χρόνου ευρίσκετο στο μέσον, στο μεσονύκτιον,
- Σοφ. Σολ. 18,15 ὁ παντοδύναμός σου λόγος ἀπ' οὐρανῶν ἐκ θρόνων βασιλειῶν ἀπότομος πολεμιστῆς εἰς μέσον τῆς ὀλεθρίας ἦλατο γῆς,
- Σοφ. Σολ. 18,15 αἰφνης ο παντοδύναμος λόγος σου ἐπήδησεν ἀπὸ τους ουρανούς και ἀπὸ τους βασιλικούς σου θρόνους, ὡσάν ἄγριος πολεμιστῆς, στο μέσον της προοριζομένης προς ὀλεθρον χώρας.
- Σοφ. Σολ. 18,16 ξίφος ὅξυ τὴν ἀνυπόκριτον ἐπιταγὴν σου φέρων, καὶ στὰς ἐπλήρωσε τὰ πάντα θανάτου· καὶ οὐρανοῦ μὲν ἦπτετο, βεβήκει δ' ἐπὶ γῆς.
- Σοφ. Σολ. 18,16 Κρατὼν δε ὡσάν ἀκονισμένον ὅξυ ξίφος την αμετάκλητον διαταγὴν σου, ἐστάθη ὀρθιος και ἐγέμισε τα πάντα με τον θάνατον. Γίγας ἀκατανίκητος ἠγγιζε μεν τον ουρανόν, ἐπατούσε δε ἐπάνω εις την γην.
- Σοφ. Σολ. 18,17 τότε παραχρῆμα φαντασίαι μὲν ὀνείρων δεινῶς ἐξετάραξαν αὐτούς, φόβοι δὲ ἐπέστησαν ἀδόκητοι,
- Σοφ. Σολ. 18,17 Ενῶ δε ἐκεῖνοι ἐκοιμώντο, φαντάσματα ὀνείρων τους ἐτάραξαν κατὰ τρόπον φοβερόν, ἀναπάντεχοι δε φόβοι ἐπεσαν ἐπάνω των και τους ἐκυρίευσαν.
- Σοφ. Σολ. 18,18 καὶ ἄλλος ἀλλαχῇ ῥίφεις ἡμίθνητος δι' ἣν ἔθνησκειν αἰτίαν ἐνεφάνιζεν·
- Σοφ. Σολ. 18,18 Ἄλλος δε ἐδὼ και ἄλλος ἐκεῖ ἐπιπτεν ἡμιθανῆς και με την τραγικὴν του κατάστασιν ἐμαρτυροῦσε την αἰτίαν, δια την

οποίαν απέθνησκε.

Σοφ. Σολ. 18,19 οἱ γὰρ ὄνειροι θορυβήσαντες αὐτοὺς τοῦτο
προεμήνυσαν, ἵνα μὴ ἀγνοοῦντες δι' ὃ κακῶς
πάσχουσιν ἀπόλωνται.

Σοφ. Σολ. 18,19 Διότι τα τρομερά ὄνειρα, που τους είχαν καταταράξει, αὐτὰ
το ανήγγειλαν· την αιτίαν δηλαδή του θανατικού, ὥστε να
μη αποθάνουν, χωρίς να γνωρίζουν, δια ποίαν αιτίαν είχαν
κτυπηθῇ τόσο σκληρῶς.

Σοφ. Σολ. 18,20 Ἦψατο δὲ καὶ δικαίων πείρα θανάτου, καὶ θραῦσις ἐν
ἐρήμῳ ἐγένετο πλήθους. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν ἡ
ὀργή·

Σοφ. Σολ. 18,20 Βεβαίως ἡ πικρά δοκιμασία του θανάτου ἤγγισε καὶ τοὺς
δικαίους. Θραύσις πολυαρίθμων Ἰσραηλιτῶν ἐγένεν ἐκεῖ εἰς
την ἐρημον. Ἀλλὰ δεν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ ἡ ὀργή ἡ ἰδική
σου.

Σοφ. Σολ. 18,21 σπεύσας γὰρ ἀνὴρ ἄμεμπτος προεμάχησε τὸ τῆς ἰδίας
λειτουργίας ὄπλον, προσευχὴν καὶ θυμιάματος
ἐξιλασμὸν κομίσας, ἀντέστη τῷ θυμῷ καὶ πέρας
ἐπέθηκε τῇ συμφορᾷ, δεικνὺς ὅτι σὸς ἐστὶ θεράπων.

Σοφ. Σολ. 18,21 Διότι ἓνας ἀνὴρ ἀμεμπτος, σπεύδων εἰς σωτηρίαν τῶν
Ἰσραηλιτῶν, ἔλαβεν ὄπλον ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου υπηρεσίαν,
ἠγωνίσθη υπέρ τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ προσέφερε πρὸς
ἐξιλέωσιν τῶν προσευχῆν καὶ θυμίαμα. Κατ' αὐτὸν τὸν
τρόπον ἀντεστάθη εἰς τὴν θεῖαν ὀργὴν καὶ ἔθεσε τέρμα εἰς
τὴν συμφορὰν τοῦ λαοῦ. Ἐδειξε δε εἰς ὅλους, ὅτι εἶναι
ἰδικὸς σου υπηρέτης.

Σοφ. Σολ. 18,22 ἐνίκησε δὲ τὸν ὄχλον οὐκ ἰσχύϊ τοῦ σώματος, οὐχ
ὀπλων ἐνεργείᾳ, ἀλλὰ λόγῳ τὸν κολάζοντα ὑπέταξεν,
ὄρκους πατέρων καὶ διαθήκας ὑπομνήσας.

Σοφ. Σολ. 18,22 Αὐτὸς δε κατενίκησε τὴν ἀναταραχὴν τοῦ ὄχλου οὐχ μετὰ τὴν
σωματικὴν τοῦ δυνάμιν οὔτε μετὰ τὴν χρῆσιν τῶν ὀπλῶν·
ἀλλὰ μετὰ τὴν δυνάμιν τῆς προσευχῆς τοῦ ἐξηυμένισε τὸν

τιμωρόν Θεόν υπενθυμίσας εἰς αὐτόν τοὺς ὅρκους καὶ τὰς διαθήκας, πού εἶχε κάμει με τοὺς προγόνους τῶν.

Σοφ. Σολ. 18,23 σωρηδὸν γὰρ ἤδη πεπτωκότων ἐπ' ἀλλήλων νεκρῶν, μεταξὺ στάς, ἀνέκοψε τὴν ὀργὴν καὶ διέσχισε τὴν πρὸς τοὺς ζῶντας ὁδόν.

Σοφ. Σολ. 18,23 Ἐνῶ δηλαδὴ οἱ νεκροὶ ἐπιπταν σωρηδόν ο ἕνας ἐπάνω στον ἄλλον, παρενετέθη αὐτὸς ὀρθίος καὶ ἐφράξε στον εξολοθρευτὴν ἄγγελον τὸν δρόμον τοῦ πρὸς τοὺς ζωντανούς.

Σοφ. Σολ. 18,24 ἐπὶ γὰρ ποδῆρους ἐνδύματος ἦν ὅλος ὁ κόσμος, καὶ πατέρων δόξαι ἐπὶ τετραστίχου λίθου γλυφῆς, καὶ μεγαλωσύνη σου ἐπὶ διαδήματος κεφαλῆς αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 18,24 Ἐπάνω στον ποδῆρη χιτῶνα τοῦ υπήρχεν ὅλος ὁ στολισμός. Τὰ δε ἐνδοξα ὀνόματα τῶν Πατέρων ἦσαν χαραγμένα ἐπάνω εἰς πολυτίμους λίθους, τακτοποιημένους εἰς τέσσαρας στίχους. Καὶ τὸ μεγαλεῖόν σου ἐλάμπεν ἐπάνω στο διάδημα τῆς κεφαλῆς τοῦ.

Σοφ. Σολ. 18,25 τούτοις εἷξεν ὁ ὀλοθρευτὴς, ταῦτα δὲ ἐφοβήθησαν· ἦν γὰρ μόνη ἡ πείρα τῆς ὀργῆς ἱκανή.

Σοφ. Σολ. 18,25 Ἐμπρὸς εἰς τὰ ιερὰ αὐτὰ διάσημα υπεχώρησεν ὁ εξολοθρευτὴς ἄγγελος. Αὐτὰ τοῦ ἐνέπνευσαν φόβον. Ἀλλωστε ἡ δοκιμασία, τὴν ὁποίαν ἐστεῖλεν ἡ δικαία θεία ὀργή σου, ἦτο πλέον ἀρκετὴ διὰ τοὺς Ἰσραηλίτας.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 19

Σοφ. Σολ. 19,1 Τοῖς δὲ ἀσεβέσι μέχρι τέλους ἀνελεῆμων θυμὸς ἐπέστη· προήδει γὰρ αὐτῶν καὶ τὰ μέλλοντα,

Σοφ. Σολ. 19,1 Εἰς τοὺς ἀσεβεῖς ὁμως Αἰγυπτίους εἶχεν ἐπιπέσει ἀνελέητος καὶ ἀνυποχώρητος ὁ δίκαιος θυμὸς τοῦ. Διότι ὁ Κύριος προέβλεπε καὶ τὰ μέλλοντα κακά, πού αὐτοὶ θὰ διέπραττον.

- Σοφ. Σολ. 19,2 ὅτι αὐτοὶ ἐπιτρέψαντες τοῦ ἀπιέναι καὶ μετὰ σπουδῆς προπέμψαντες αὐτούς, διώξουσι μεταμεληθέντες.
- Σοφ. Σολ. 19,2 Διότι αὐτοί, ἀν καὶ ἐπέτρεψαν τοὺς Ἰσραηλίτας νὰ ἀναχωρήσουν, καὶ μετὰ σπουδῆς μάλιστα τοὺς προέπεμψαν, ἐν τούτοις μεταμεληθέντες διὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν τοὺς κατεδίωξαν.
- Σοφ. Σολ. 19,3 ἔτι γὰρ ἐν χερσὶν ἔχοντες τὰ πένθη καὶ προσοδυρόμενοι τάφοις νεκρῶν, ἕτερον ἐπεσπάσαντο λογισμὸν ἀνοίας καὶ οὐς ἰκετεύοντες ἐξέβαλον, τούτους ὡς φυγάδες ἐδίωκον.
- Σοφ. Σολ. 19,3 Καὶ ἐνῶ ἀκόμῃ ἦσαν ἐνώπιόν των πρόσφατα τὰ πένθη διὰ τὸν θάνατον των πρωτοτόκων των καὶ ὠδύροντο κοντὰ τοὺς τάφους των ἰδικῶν των, ἐπενόησαν καὶ ἀπεδέχθησαν μίαν ἀνόητον καὶ τρελλὴν σκέψιν, καὶ ἤρχισαν νὰ καταδιώκουν ὡς δραπετάς ἐκείνους, τοὺς οἵους οἱ ἴδιοι με ἰκεσίας καὶ παρακλήστους εἶχαν προ ολίγου παρακαλέσει νὰ φύγουν.
- Σοφ. Σολ. 19,4 εἶλκε γὰρ αὐτούς ἡ ἀξία ἐπὶ τοῦτο τὸ πέρας ἀνάγκη καὶ τῶν συμβεβηκότων ἀμνησίαν ἐνέβαλεν, ἵνα τὴν λείπουσιν ταῖς βασάνοις προαναπληρώσωσι κόλασιν,
- Σοφ. Σολ. 19,4 Σαν κάποια δικαία καὶ ἀναπόφευκτος ἀπόφασις τοὺς ἔσυρε εἰς αὐτὴν τὴν ἀκρότητα καὶ τοὺς ἐνέβαλε ἀμνησίαν των παρελθόντων γεγονότων. Τούτο δέ, διὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ τιμωρία των καὶ νὰ μὴ μείνουν ἀτελὴ τὰ βασάνά των.
- Σοφ. Σολ. 19,5 καὶ ὁ μὲν λαὸς σου παράδοξον ὁδοιπορίαν περάσῃ, ἐκείνοι δὲ ξένον εὗρωσι θάνατον.
- Σοφ. Σολ. 19,5 Καὶ καθ' ὃν χρόνον ὁ λαὸς σου ἐβάδιζε τὴν παράδοξον πορείαν διὰ μέσου της θαλάσσης, ἐκείνοι εὗρισκαν τὸν φοβερόν ἐκεῖ θάνατον.
- Σοφ. Σολ. 19,6 ὅλη γὰρ ἡ κτίσις ἐν ἰδίῳ γένει πάλιν ἄνωθεν διετυποῦτο ὑπηρετοῦσα ταῖς σαῖς ἐπιταγαῖς. ἵνα οἱ σοὶ παῖδες φυλαχθῶσιν ἀβλαβεῖς.

- Σοφ. Σολ. 19,6 Διότι, δια να διαφυλαχθούν αβλαβή τα τέκνα σου από κάθε κακόν, ὅλη η κτίσις υπακούουσα και υπηρετούσα τας ιδικάς σου διαταγὰς ανεμορφούτο πάλιν και επανήρχετο εις την ιδίαν της φύσιν.
- Σοφ. Σολ. 19,7 ἡ τὴν παρεμβολὴν σκιάζουσα νεφέλη, ἐκ δὲ προϋφεστῶτος ὕδατος ξηρᾶς ἀνάδυσις γῆς ἐθεωρήθη, ἐξ ἐρυθρᾶς θαλάσσης ὁδὸς ἀνεμπόδιστος καὶ χλοηφόρον πεδῖον ἐκ κλύδωνος βιαίου·
- Σοφ. Σολ. 19,7 Ἐτσι παρουσιάσθη η νεφέλη, η οποία ἔρριπτε την δροσεράν σκιάν της ἐπὶ των Ἰσραηλιτῶν. Παρουσιάσθη γη στεγνὴ και ξηρὰ ἐκεῖ, οπου προηγουμένως υπήρχε το ὕδωρ και μέσα εις την Ερυθράν Θαλάσσαν ηνοιχθη ελεύθερος δρόμος. Και τα συνταρασσόμενα ἀπὸ τας καταιγίδας κύματα μετεβλήθησαν εις πεδιάδα γεμάτην χλόην.
- Σοφ. Σολ. 19,8 δι' οὗ πανεθνὶ διῆλθον οἱ τῇ σῇ σκεπαζόμενοι χειρί, θεωρήσαντες θαυμαστὰ τέρατα.
- Σοφ. Σολ. 19,8 Δια μέσου δε αὐτῆς της διόδου ἐπέρασαν ὅλοι οι Ἰσραηλίται, ὑπὸ την προστασίαν της ιδικῆς σου παντοδυνάμου δεξιᾶς βλέποντες τα καταπληκτικὰ αὐτὰ σημεία.
- Σοφ. Σολ. 19,9 ὥς γὰρ ἵπποι ἐνεμήθησαν καὶ ὥς ἄμνοι διεσκίρτησαν αἰνοῦντές σε, Κύριε, τὸν ῥυόμενον αὐτούς.
- Σοφ. Σολ. 19,9 Ἐπειτα ἀπὸ τα μεγάλα αὐτὰ θαύματα οι Ἰσραηλίται, ὡσάν ἵπποι και πρόβατα που βόσκουν και σκιρτοῦν, ἔτσι ἐσκίρτησαν ἀπὸ την χαράν των και ἐδοξολόγησαν σέ, τον Κυριον των, ο οποίος τους ἐγλύτωσες ἀπὸ τους κινδύνους.
- Σοφ. Σολ. 19,10 ἐμέμνηντο γὰρ ἔτι τῶν ἐν τῇ παροικίᾳ αὐτῶν, πῶς ἀντὶ μὲν γενέσεως ζώων ἐξήγαγεν ἡ γῆ σκνίπα, ἀντὶ δὲ ἐνύδρων ἐξηρεύετο ὁ ποταμὸς πληθος βατράχων.
- Σοφ. Σολ. 19,10 Διότι ἐνεθυμοῦντο ζωηρώς, τι εἶχε γίνεῖ εις την ξένην αὐτὴν χώραν των Αἰγυπτίων, ὅπου ὡς παροικοι αὐτοὶ ἔμεναν· ὅτι δηλαδὴ ἀντὶ των ἄλλων ζώων η γη παρήγαγε σκνίπας και ο

Νείλος ποταμός αντί των ιχθύων εξέρασε προς την γην
πλήθος βατράχων.

Σοφ. Σολ. 19,11 ἐφ' ὕστε ῥω δὲ εἶδον καὶ νέαν γένεσιν ὀρνέων, ὅτι
ἐπιθυμία προαχθέντες ῥήτησαντο ἐδέσματα τρυφῆς·

Σοφ. Σολ. 19,11 Βραδύτερον δε οι Ισραηλίται, όταν επιέζοντο από την
πείναν και εζήτησαν καλήν τροφήν από τον Θεόν, είδαν ένα
νέον τρόπον γενέσεως πτηνών.

Σοφ. Σολ. 19,12 εἰς γὰρ παραμυθίαν ἀνέβη αὐτοῖς ἀπὸ θαλάσσης
ὀρτυγομήτρα.

Σοφ. Σολ. 19,12 Προς παρηγορίαν και διατροφήν των είδαν να αναβαίνουν
από τας νοτίους περιοχάς ορτύκια.

Σοφ. Σολ. 19,13 καὶ αἱ τιμωρίαι τοῖς ἀμαρτωλοῖς ἐπῆλθον οὐκ ἄνευ τῶν
προγεγονότων τεκμηρίων τῇ βίᾳ τῶν κεραυνῶν·
δικαίως γὰρ ἔπασχον ταῖς ἰδίαις αὐτῶν πονηρίαις, καὶ
γὰρ χαλεπωτέραν μισοξενίαν ἐπετήδευσαν.

Σοφ. Σολ. 19,13 Εναντίον δε των ασεβών επήρχοντο τιμωρίαί, αφού
προηγούνται απ' αυτάς ενδεικτικά φαινόμενα, δηλαδή
τρομεραί αστραπαί και κεραυνοί. Δικαίως δε αυτοί
ετιμωρούντο εξ αιτίας των κακιών των, αλλά και διότι είχαν
εκθρέψει και δείξει το πλέον σκληρόν μίσος εναντίον των
ξένων.

Σοφ. Σολ. 19,14 οἱ μὲν γὰρ τοὺς ἀγνοοῦντας οὐκ ἐδέχοντο παρόντας,
οὗτοι δὲ εὐεργέτας ξένους ἐδουλοῦντο.

Σοφ. Σολ. 19,14 Οι Σοδομίται δεν εδέχθησαν ανθρώπους που δεν εγνώριζαν,
όταν αυτοί παρουσιάσθησαν ενώπιόν των, τους δύο δηλαδή
αγγέλους. Οι δε Αιγύπτιοι τους ξένους, δηλαδή τους
Ισραηλίτας, οι οποίοι τους είχαν ευεργετήσει, τους έκαμαν
δούλους των.

Σοφ. Σολ. 19,15 καὶ οὐ μόνον, ἀλλ' ἢ τις ἐπισκοπὴ ἔσται αὐτῶν, ἐπεὶ
ἀπεχθῶς προσεδέχοντο τοὺς ἀλλοτρίους·

Σοφ. Σολ. 19,15 Και όχι μόνον τούτο. Οι Σοδομίται ετιμωρήθησαν, διότι
ευθύς εξ αρχής εφέρθησαν αχθρικώς προς τους ξένους.

- Σοφ. Σολ. 19,16 οἱ δὲ μετὰ ἐορτασμάτων εἰσδεξάμενοι τοὺς ἤδη τῶν αὐτῶν μετεσχηκότας δικαίων, δεινοῖς ἐκάκωσαν πόνοις.
- Σοφ. Σολ. 19,16 Οἱ Αἰγύπτιοι ὁμῶς εἶχαν υποδεχθῆ απ' ἀρχῆς τους Ἰσραηλίτας με εορτάς. Επειτα ὁμῶς, ὅταν οἱ Ἰσραηλίται ἀπελάμβαναν τα αὐτὰ δικαιώματα με ἐκείνους, τους ἐβασάνισαν με βαρείας καταθλιπτικὰς ἐργασίας.
- Σοφ. Σολ. 19,17 ἐπλήγησαν δὲ καὶ ἀορασίᾳ, ὥσπερ ἐκεῖνοι ἐπὶ ταῖς τοῦ δικαίου θύραις, ὅτε ἀχανεῖ περιβληθέντες σκότει, ἕκαστος τῶν αὐτοῦ θυρῶν τὴν δίοδον ἐζήτει.
- Σοφ. Σολ. 19,17 Ὅπως δε οἱ Σοδομίται ἐκεῖνοι ἐτιμωρήθησαν με τύφλωσιν ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ δικαίου Λωτ, ἔτσι καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἐτιμωρήθησαν, ὅταν εὐρέθησαν μέσα στο βαθὺ σκοτάδι, καὶ ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς ἐζητοῦσε ψηλαφητὰ νὰ εὕρῃ τὴν εἰσοδὸν τῆς θύρας του.
- Σοφ. Σολ. 19,18 δι' ἐαυτῶν γὰρ τὰ στοιχεῖα μεθαρμοζόμενα, ὥσπερ ἐν ψαλτηρίῳ φθόγγοι τοῦ ῥυθμοῦ τὸ ὄνομα διαλλάσσουσι, πάντοτε μένοντα ἤχῳ, ὅπερ ἐστὶν εἰκάσαι ἐκ τῆς τῶν γεγονότων ὄψεως ἀκριβῶς.
- Σοφ. Σολ. 19,18 Τα στοιχεῖα τῆς φύσεως προσαρμόζονται μεταξύ των διαφοροτρόπως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. ὅπως ἀπὸ τον μουσικόν οἱ τόνοι τοῦ ψαλτηρίου, ὥστε νὰ μεταβάλλουν τον τύπον τῆς μελωδίας, ἐνῶ οἱ ἤχοι καθ' ἐαυτοὺς μένουν ἀμετάβλητοι. Αὐτό ἡμπορεῖ ὁ καθένας νὰ το συμπεράνῃ καὶ νὰ το διαπιστώσῃ ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν θεώρησιν των γεγονότων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.
- Σοφ. Σολ. 19,19 χερσαῖα γὰρ εἰς ἔνυδρα μετεβάλλετο, καὶ νηκτὰ μετέβαινεν ἐπὶ γῆς·
- Σοφ. Σολ. 19,19 Ζῶα τῆς ξηρὰς μετεβάλλοντο εἰς υδροβία καὶ υδροβία ἐξήρχοντο εἰς τὴν ξηρὰν γῆν.
- Σοφ. Σολ. 19,20 πῦρ ἴσχυεν ἐν ὕδατι τῆς ἰδίας δυνάμεως, καὶ ὕδωρ τῆς σβεστικῆς δυνάμεως ἐπελανθάνετο·
- Σοφ. Σολ. 19,20 Τὸ πυρ διατηροῦσε τὴν δυνάμιν του μέσα στο νερό καὶ τὸ

- νερο ἔχανε την δύναμιν της κατασβέσεως του πυρός.
- Σοφ. Σολ. 19,21 φλόγες ἀνάπαλιν εὐφθάρτων ζώων οὐκ ἐμάραναν
σάρκας ἐμπεριπατούντων, οὐδὲ τηκτὸν κρυσταλλοειδὲς
εὕτηκτον γένος ἀμβροσίας τροφῆς.
- Σοφ. Σολ. 19,21 Εξ ἀντιθέτου φλόγες δεν ἔκαιαν τας σάρκας ευπαθῶν και
αδυνάτων ζώων, που ευρίσκοντο μέσα στο πυρ, ούτε και
ἔλυωναν την ευδιάλυτον εκείνην κρυσταλλοειδή ουρανίαν
τροφὴν, το μάννα.
- Σοφ. Σολ. 19,22 Κατὰ πάντα γάρ, Κύριε, ἐμεγάλυνας τὸν λαόν σου καὶ
ἐδόξασας καὶ οὐχ ὑπερεῖδες ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ
παριστάμενος.
- Σοφ. Σολ. 19,22 Δια μέσου όλων αυτών συ, Κυριε, εμεγάλυνες τον λαόν σου
και τον εδόξασες. Δεν τον κατεφρόνησες ούτε ἔμεινες
αδιάφορος προς αὐτόν. Αλλά παντού και πάντοτε
συμπαρίστασο βοηθός και υπερασπιστής του.